

Antonia Fraser

A VAD SZIGET

EURÓPA KÖNYVKIADÓ

Antonia Fraser

A vad sziget

BŰNÜGYI REGÉNY

EURÓPA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST 1986

Kiadta az Európa Könyvkiadó
A kiadásért az Európa Könyvkiadó igazgatója felel
Szedte a Nyomdaipari Fényszedő Üzem
Nyomta az Alföldi Nyomda
A nyomdai rendelés törzsszáma: 6616.66-14-2
Készült Debrecenben, 1986-ban
FEKETE KÖNYVEK
A fordítást az eredetivel Róna Ilona vetette egybe
Felelős szerkesztő: Borbás Mária
A fedélrajz Liener Katalin munkája
Műszaki szerkesztő: Liener Katalin
Műszaki vezető: Miklósi Imre
Készült 11,15 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 963 07 3769 8

A FORDÍTÁS AZ ALÁBBI KIADÁS ALAPJÁN KÉSZÜLT:
ANTÓNIA FRÄSER: THE WILD ISLAND
PENGUIN BOOKS LTD., HARMONDSWORTH, 1978
COPYRIGHT (C) ANTÓNIA FRÄSER, 1978
ALL RIGHTS RESERVED
HUNGARIAN TRANSLATION (C) LORSCHY KATALIN, 1986

TARTALOM

1. Felföldi fogadtatás 5
2. Tragikus hirtelenséggel 12
3. Vad természet 19
4. Vércsepp a rózsán 24
5. Temetetlen halott 31
6. Az Éden-sziget 37
7. Éppen elég tragédia történt 45
8. Tökéletes nyugalom 55
9. Délről jött 63
10. Királyi kapcsolat 71
11. Biztonságban van? 80
12. Éjfélkor és éjfél után 88
13. "Visszajövök" 95
14. Veszedelem 101
15. Hivatalos lépés 108
16. A látszat 116
17. Emlékezz rám! 124
18. Szabadtéri hadművelet 133
19. A zsákmány 141
20. Mielőtt meghal 147
21. Felföldi búcsú 155

1. FELFÖLDI FOGADTATÁS

Jemima Shore kora réggel érkezett az Inverness! állomásra, de már süttött a nap. "Most érkeztem a Paradicsomba" – gondolta.

– Ekkora utat tenni egy temetés kedvéért! – szólalt meg mellette egy férfihang. Mély hang volt, szinte doromboló. Jemima megriadt; hátranézett.

Középkorú, magas, sovány férfi hajolt le mögötte egy bőröndért. Egy fiatalabb, hasonló külsejű férfi állt mellette. Talán rokonok. Mindketten rendkívül szertartásosan voltak öltözve a helyhez és időhöz, azaz ahhoz képest, hogy egy állomásori vannak reggel fél kilenckor. Jemima épp most lépett ki a hálókocsijából. Semmi kedve se volt ilyen helyzetekhez, legalábbis amíg meg nem iszik egy kávé. Kettőjük közül akármelyikük szólt is, nem hozzá beszélt. Körülnézett: akad-e valahol egy hordár.

– Nem olyan nagy baj, Henry ezredes – szólalt meg a másik hang. – Valójában még jó is. Sőt: nagyon jó.

Jemima megborzongott. Örült, hogy nem tud, és soha nem is fog tudni semmit arról a temetésről, amelyhez a tiszta szomorúságon kívül másféle érzelmek is fűzhetik az embert. Határozottan lépett a peronra. Azért jött ide, hogy megszabaduljon az ilyesmiktől. Egy szemben lévő hirdetőtáblán óriási, összefröcskölt, bíborvörös mázsolmányon akadt meg a szeme.

"Magasba a Vörös Rózsát!" – üvöltötte a felirat, de volt alatta még valami, ami mintha gaelül íródott volna, különleges, furcsa írással, amit még kislabizálni se tudott. A vörös betűkkel egy másik, szabályosabb fehér feliratot írtak át. Jemima bosszankodva azon kapta magát, hogy megpróbálja kibetűzni, ahelyett, hogy egy hordár vagy legalább egy targonca előkerítésére összpontosítaná erejét. Erős férfiak, akik ráadásul kutyákkal és fegyvertokokkal támasztották alá kívánságukat, nyilván minden elképzelhető teherhordó alkalmatosságot igénybe vettek már. "Isten hozta a Skót Felföldön" – szólt az eredeti felirat. Ez legalább barátságosan hangzik.

A skót felföld lakói persze, ha éppen akarták, akár hetente találkozhattak Jemimával a tévéjükben. A Megalith Televízió *Jemima Shore, a nyomozó* című sorozatával Jemima rendszerint jó helyet vívott ki a népszerűségi listán. Jemima szakterülete valójában a komoly szociológiai vizsgálódás volt – lakáskérdés, hátrányos helyzetű családok: efféle témák

érdekelték elsősorban, de a sorozat címéről mindenkinek magándetektív jutott eszébe. A cím a főnökének, Cy Fredericksnek régi ötlete volt. Jemima néha úgy érezte, hogy túlságosan is emlékezetes, túlságosan kézenfekvő az újságírók és karikaturisták számára. A Megalith Televízióknak azonban, amely el volt ragadtatva a sorozat tartós sikerétől, esze ágában sem volt megváltoztatni a címet.

Elutazása előtt egy csomó műsort elkészített az új sorozatához. A közönség látni fogja. De ő addigra már a Paradicsomban jár. Még mindig süt a nap. Tulajdonképpen azóta, hogy 'tíz perce az invernessi állomásra érkezett, egyfolytában süt, és nyoma sincs esőnek.

Félre kell tennie a kíváncsiságát. De mégis, kinek is szól az üdvözlés? A következő betűket részben olvashatatlaná tette a "Vörös" szó. De azért ki lehet betűzni: "Isten hozta a Skót Felföldön Sophie ő királyi fenségét, Cumberland hercegnőjét." Szóval, ahogy a televízió szemtelenül elnevezte a fiatal hercegnőt, Hurrikán Sophie látogat el a skót felföldre? Nahát!

De ez is olyan hír, amely nem érinti Jemima Shore-t. Temetések, királyi látogatások nem gátolhatják meg abban, hogy megérdemelt pihenését élvezze a világtól távol. Ráadásul egy szigeten. Lehet-e bármi is távolabb a világtól, mint egy gyors vizű folyó közepén egy skót sziget, amelynek magányát sziklák és szakadékok őrzik?

Két férfi figyelte, amint Jemima leszállt. A temetésre érkezettekől eltérően ezek ketten olyan meghatározhatatlanul voltak öltözve, hogy pontosan azt a gyanút keltették, amelyet minden bizonytal el akartak kerülni.

– Nézd, Miller, ott van Jemima Shore! – mondta a flegmábbik. – Irtóra bírom. – Rokonszenv-nyilvánítása úgy hangzott, mint egy szószékről tett kinyilatkoztatás.

– Tegnap este szerepelt a tévében – bámult az a bizonyos Miller.

– Folyton szerepel a tévében.

– De nincs mindig az invernessi állomáson. És, gondold csak bele, Tyne, mi sem. Hol a csudában van ő királyi fensége?

– Ő királyi fensége most végzi az utolsó simításokat. Ráérünk. – A Tyne-nak nevezett férfi gyászos képpel Jemima Shore után bámult, aki épp eltűnt a peron végén. Haját, a tévéből ismert sima madonna-frizuráját kissé összeborzolta a szél. – A feleségem is nagyon bírja. Ugyanaz a típus, mármint a feleségem. Ugyanazok a színek, ugyanaz a frizura. Egyszer, egy üzletben, odament hozzá valaki...

Könnyed köhögés szakította félbe a visszaemlékezést, és amikor valami élénk, lányos, piros holmi villant fel a folyosó ablakában, talán egy kabát vagy egy kalap, mindkét férfi inkább a vfmát belső, mint a peron külső világára fordította figyelmét.

Ha Jemima Shore egyáltalán érzékelte, hogy elfordítják a fejüket, legfeljebb az agya működött automatikusan. Semmit se jelentett a számára. Ezen a reggelen a felismerés bármely jelét esakis jövődö szállásadójától, Charles Beauregard-tól fogadja szívesen. Ő pedig, remélte Jemima, az in vernessi: állomás nyüzsgéséből gyorsan elfuvarozza majd rég vágyott skóciai magányába.

De húsz perc múltán, a Vasút Szállóban, amely meghatározott, bár kissé ódivatú méltóságával rácáfolt a nevére, még híre-hamva se volt Charles Beauregard-nak, aki megmentené Jemima Shore-t. Jemima a poggyásza között ült; a kutyás-puskás pár egyik tagja kegyeskedett megosztani vele egy hatalmas targoncát. A töméntelen bőrönd, amely a szálló előcsarnokában körülvette, azt az érzést keltette benne, mintha hajótörést szenvedett volna. Drága amerikai bőröndök voltak, amelyeket akkor vett, amikor utoljára az Egyesült Államokban járt, és lelkes, fiatal titkárnője, Cherry ragaszkodott hozzá, hogy minden egyes darabra rárakassa a teljes nevét.

– Jem, sohasem tudhatod, mikor lehet a segítségedre. Hiszen a nevedet a világon mindenütt ismerik. Szorult helyzetben még hatalmas szolgálatot tehet. – Cherrynek élénk, bár sablonokhoz szokott képzelete volt. Minden helyzetet szorultnak tartott, és minden tévés nevét világhírűnek hitte.

Most aztán, gondolta Jemima gunyorosan, csakugyan szorult helyzetben van. Poggyászával a világ egyik távoli csücskében üldögél – a skót felföld aztán *igazán* rászolgál erre a meghatározásra –, és fogalma sincs, hogyan juthatna el abba a nyaralóba, amelyet egy hónapra bérel. Nincs telefon. Nincs útmutatás. Csak egy cím van, amelyet eredetileg végtelenül romantikusnak, most azonban inkább nevetségesen pontatlannak talált: "Eilean Faís, Inverness-shire."

A Vasút Szálló személyzete maga volt a megtettesült nyájasság. Ez a nyájasság odáig terjedt, hogy az ellen se volt kifogásuk, hogy akár az idők végezetéig elüldögéljen. Még arra se kényszerítették, hogy reggelit rendeljen, és nem tudakozódtak a szándékai felől. De azt hiába is igyekezne elhítenni magával, hogy mindez a Jemima Shore nevét hirdető poggyászhegy hatására történt.

Jemima elővette Charles Beauregard levelét, amely immár a tervezett szabadságához fűződő utolsó láncszem volt. Jobb felső sarkában a következő állt: "Beauregard Birtokiroda, Kilbronnack."

"Kedves Miss Shore!

Ez úton nyugtázom a titkárnőjével telefonon kötött megállapodásunkat. Ön egy hónapra bérbe veszi Eilean Faíson a Tigh Faís néven ismert nyaralót, a jövő hónap..."

Igen, a megadott hónap megadott napja. Nem mintha Cherry bármikor is csődöt mondana, de a Beauregardbirtokkal megeshet, mint ahogy, úgy látszik, meg is esett. A levél így zárul:

"Mivel Eilean Faíst nehéz megtalálni, és a híd elég veszélyes, egyszerűbb lesz, ha Invernessben várom a terepjárával. Ott majd tájékoztatom a nyaralóra vonatkozó részletekről, például a fűtésről, és átadom a kulcsokat.

Meg kell mondanom, hogy Eilean Faíson nem áll majd rendelkezésére televízió, de ha bármi érdeklí, átjöhet megnézni a kastélyba.

Örömmel várom a találkozást."

A levelet gondosan gépelték, az aláírást pedig – Charles Edward Beauregard – gondos, mondhatni kimért betűkkel vetették papírra. De egy kézzel írt utóirat követte, nagyobb és kevésbé rendezett betűkkel. Azt a benyomást keltette, hogy íróját fontosabb dolgok érdekelték, mint egy nyaralás puszta részletei:

"Ui.: Van még valami Eilean Faíst illetően, amiről személyesen szeretnék beszélni Önnel. Levélben nem lehet."

Jemima Shore-t azonban a legkevésbé sem érdekelték a sziget személyes vonatkozásai, sem az, hogyan és mikor nézhet televíziót a skót felföldön – ördög vigye még a gondolatát is! Egy terepjárára és reggelire vágyott, lehetőleg ebben a sorrendben. Egyszóval arra vágyott, hogy szívesen fogadják a skót felföldön, mint Sophie hercegnőt, vagy bárhogyan is, de fogadják. De ha már nem várják, legalább reggelizni akar.

Jemima döntött. Odament a fogadópulthoz, és a legkedvesebb, legélénkebb modorában bemutatkozott: Jemima Shore vagyok...

A fogadóportás fiatal, fekete hajú, pirospozsgás arcú lány volt. Jemima nem hagyott időt rá, hogy esetleg válaszoljon: – ...és Mr. Charles Beauregard-t várom. Ha megérkeznék és keresne, legyen szíves megmondani neki, hogy az étterembe mentem reggelizni.

De a lány a pult túloldalán csak bámult Jemimára. Szája a szó szoros értelmében tátva maradt. És egy árva mukkot se szólt. Jemima még abban sem volt biztos, hogy megértette-e, amit az imént hallott. Cherry világéletében efféle rajongói magatartásról ábrándozhatott. Jemima megismételte:

– Mr. Charles Beauregard. Ismeri Mr. Beauregard-t? – A levél egészen pontosan meghatározta a találkozót: “A Vasút Szállóban találkozunk, ahol jól ismernek, és Alistair, a főportás, régi barátom.”

A lány fojtott hangot hallatott, amit igennek is lehetett értelmezni, és azonnal eltűnt a portásfülke kis hátsó ajtaján át.

Jemima átment az étterembe, amelynek egyébként síri külsejébe a skót felföld szurdokain átrobogó vonatokat ábrázoló egész sor hatalmas kép vitt némi színt. Itt-ott reggeliztek néhányan. Ketten közülük, egy ajtó melletti asztalnál, feltűnőek voltak sötét öltönyükben. Jemima még az állomásról, abból a meglehetősen baljós beszélgetéstörödékből ismerte őket. A többség tweedöltönyt, farmert, vastag pulóvert viselt, egy vaskos, idősebb úriember pedig skót szoknyát.

Hatalmas kutya kószált az asztalok között. Labrador? Vagy inkább bernáthegyi? Feje kis híján asztalmagasságig ért. Jemima tájékozatlan volt a kutyákat illetően, nevelésük és gondozásuk részletei sohasem jutottak el televíziós világáig, ő maga pedig sohasem élt olyan kiegyensúlyozott családi életet, amely arra ösztönözte vagy engedte volna, hogy kutyát tartson. Inkább a macskákhoz vonzódott, Colette-tel, hosszú szőrű, fehér mancsú cirmosával az élen.

Ez a kutya bézs színű volt, bár kutyára alkalmazva valószínűleg nem ez a megfelelő szó. Jemima azonban imádta a bézs színt, a kedvenc színe volt, most is azt viselte. Bézs volt rajta a férfisزابónál (diszkrét hirdetésül: Bladesnél) készült hosszúnadrág, a selyemblúza (Yves St. Laurent-tól, de korántsem ingyen), bézs-fehér a pulóver (ugyanonnan). Még a csizmája is sötétebb bézs színű volt.

Arra gondolt, hogy a kutya ízléses kiegészítésül szolgálna az együtteshez. Úgy látszik, a kutya is hasonlóan gondolta. Szimatolva odament Jemima asztalához, közben a farkát csóválta, mintha azt remélné, hogy fölsöpörheti vele a termet, eredményként pedig összegyűrt egy csomó abroszt maga körül. Óriási fejét Jemima ölébe rakta, és szenvedélyesen felnézett rá.

– Jacko! – kiáltott a két sötét öltönyös férfi közül az idősebbik. Azután mérgesebben: – Jacobite! – Hangjából teljesen hiányzott a dorombolás, amely a vonaton tett megjegyzését kísérte. Most parancsolóan, szinte sztentorian hangzott.

– Jacobite! Hozzám! – A kutya megfordult, és engedelmesen gazdája felé indult. Hatásos produkció volt. Igaz, Jemima nemigen tudott elképzelni bárkit, embert, állatot vagy asszonyt, aki ne engedelmeskednék ennek a hangnak.

Skót reggelit rendelt, nem is azért, mert éhes volt, inkább mert úgy gondolta, így illik. A füstölt tőkehal ízletes volt, a kávé viszont pocsek. Miközben kortyolgatta, azon tűnődött, vajon az legyen-e a következő lépés, hogy felhívja Cherryt. Ez egyenlő lenne a kudarc nyílt bevallásával, figyelembe véve, hogy milyen határozottan közölte: – Cherry, elutazom egy hónapra. Semmiféle levél, hacsak nem rendkívül sürgős; ami azt jelenti: semmiféle levél. Semmiféle telefonálgatás – te úgyse tudsz hívni, én meg nem fogok mérföldeket kutyaolni egy skót telefonhoz, hogy fölhívjalak. Semmiféle távirat, ha meg tudod állni. – Cherry imádja a táviratokat, a távirati stílus megfelel drámai természetének. Nem, igazán nem akar telefonálni Cherrynek alig tizenkét órával az után a beszélgetés után. Micsoda ostobaság a Birtokirodától, hogy a levélpapíron nem adja meg a telefonszámát. Kilbronnackben bizonyára van telefon, még ha a szigeten nincs is.

Mire idáig ért a tűnődésben, tudatosodott benne, hogy az idősebbik sötét ruhás férfi ott áll az asztalánál. Egy pillanatig zavartan azt hitte, azért jött, hogy mondjon valamit a kutyáról, mivel Jacobite követte gazdáját a termen át, és újra az asztalhoz emelte orrát, Jemima reggelimaradékának illatát szaglászva.

– Miss Shore? – kérdezte a férfi. – Jó reggelt. Henry Beauregard vagyok.

Jemima elsőre óriási megkönnyebbülést érzett, hogy legalább egy Beauregard – ha nem is az igazi, legalább a család valamelyik tagja – érdeklődik az ő dolga iránt.

– Ailsa a recepciótól említette, hogy gondot okoz önnek eljutni a temetésre – mondta ez a Beauregard. Igazán rendkívül vonzó hangja volt, amikor halkán beszélt. Henry Beauregard tulajdonképpen egészében véve vonzó és előkelő megjelenésű férfi volt, markáns arcát sűrű, ősz haj keretezte, amely még csikokban őrizte az eredeti feketét. Jemima Hamlet atyjára gondolt: “ezüsteres”. Igaz, hogy Henry Beauregard viselkedésében semmi különösen atyai nem volt. És a haja is meglepően hosszú ahhoz képest, hogy mennyire konvencionálisán öltözködik. Ez még romantikusabbá tette a megjelenését.

Henry Beauregard azonban, bármilyen vonzó volt is, úgy látszik, enyhe tévedésben leiedzett Jemima jelenlétének pkát illetően.

– Dehogyan – tiltakozott Jemima gyorsan. – Valami félreértés van. Üzenetet próbáltam hagyni Charles Beauregard számára. Testvére vagy unokaöccse talán? Mindegy, a lényeg, hogy értem jön az állomásra. Gondoltam, hogy a lány nem értett meg. Henry Beauregard rábámult. Ilyen tökéletesen higgadt férfi létezőre őszintén döbbsentnek látszott.

– Attól tartok, szó sincs tévedésről, Miss Shore mondta rövid szünet után. – Sajnos az unokaöcsém nemigen jön majd ki ön elé az állomásra. Ugyanis a temetésére megyünk. Charles Beauregard meghalt.

2. TRAGIKUS HIRTELENSÉGGEL

Jemima Shore első, bár kimondatlan reakciója ez volt. "Istenem, oda a nyaralásom!"

Ehelyett tökéletesen együttérző hangon így szólt: "Őszinte részvétem. – Ugyanilyen tökéletesen hozzátette még azt is: – Hirtelen történt?"

Henry Beauregard egyfolytában csak bámult rá. Jemima érezte, hogy elveszti a hidegvérét.

– Úgy értem, éppen a napokban kaptam tőle levelet. – Nevetséges megjegyzés volt; úgy látszik, a kutya is annak tartotta. Rendkívül gyászos pofával nézett rá, azután farkcsóválva egy másik asztalhoz vonult.

– Maguk... közeli barátok voltak? – Henry Beauregard megint dorombolt. Jemimának feltűnt a baljós, ugyanakkor vonzó hang.

– Nem, dehogya, nem is ismertük egymást. – Úgy látszott, Charles Beauregard nagybátyja nem tudja, hogy értse ezt.

Egy pillanat múlva tiszteletteljesen megjegyezte: Charles nagyon különös személyiség volt.

– Hát hogya, tudom – válaszolta ugyanilyen tiszteletteljesen Jemima. Közben arra gondolt: "De hisz ez nevetséges. Nem is ismertem. Fogalmam sincs róla, a leghalványabb fogalmam sincs róla, hogy milyen volt. Ki kell lépnem ebből az egészből. Azonnal."

– Hirtelen történt? – kérdezte újra. Most több határozottság és kevesebb tisztelet volt a hangjában. Úgy látszik, Henry Beauregard észrevette. Reagált is rá.

– Istenem, hát hogya... tragikus hirtelenséggel. – Elhallgatott; úgy látszik, azon töprengett, hogyan folytassa.

– Henry ezredes, igazán indulnunk kell – szakította félbe őket egy harmadik hang. A sötét ruhás fiatal férfi volt. A társaságból csak Jacobite hiányzott, aki éppen a skót szoknyás, ékesebb úriember lábánál szaglászott. Jemima szemügyre vette a fiatal férfit. Nem, mégsem olyan a külseje, mintha rokonságban állna beszélgetőtársával. Éppen csak két szabályos vonású, csontos arc. A sötét öltöny kölcsönzött nekik valami gyászos hasonlóságot.

Először is, ez a férfi nemcsak fiatalabb, de alacsonyabb is a másikinál. Ahogy most vizsgálgatta, sötét öltönyét szokatlannak és nevetségesnek találta, míg Henry ezredesé régi volt ugyan, de remekbe szabott. A

fiatalabbik férfi hangjából hiányzott társáéna mind csábító dorombolása, mind szentori parancsoló jellege.

– Miss Shore – mondta Beauregard ezredes –, engedje meg, hogy bemutassam parlamenti képviselőket, Ossian Lucast.

Jemima Shore annyira meglepődött, mintha, cambridge-i óangol ismereteit felelevenítve, mondjuk Grendellel, Beowulf sárkányával találkozott volna. És nem ismerte volna fel. Ossian Lucas!

Az angol felföld hírneves parlamenti képviselője, mondaná róla a *Time* magazin. És bár Lucas csak az 1974. októberi választások óta tölti be ezt a tiszte, a *Time* magazin már talált alkalmat arra, hogy pontosan így fogalmazzon. Mit neki skót nacionalizmus és skót internacionalizmus és a skót közigazgatás decentralizálása és a skót forradalom... Skócia az utóbbi időben sokat szerepel a hírekben. Maga Ossian Lucas is sokat szerepel.

Ott van például az öltönye. Alaposan szemügyre véve látszik, hogy Ossian Lucas sötét öltönye derékban el van szűkítve, mint egy spanyol táncosé. Nem így Henry ezredesé, amely gallértól bokáig méltóságteljesen ereszkedik alá, szinte előírászerűen. Van aztán egy kis bársony Ossian gallérján, igaz, hogy fekete, de mégiscsak bársony, meg egy kis fekete sujtás a gomblyukak körül.

Jemimát meglepte, hogy Ossian Lucas parlamenti képviselő egész idő alatt itt üldögélt az invernessi Vasút Szállóban anélkül, hogy akár egyetlen riporter is feltűnt volna. Csak ez lehet a magyarázat arra, hogy nem ismerte föl. Jemima persze nem látta az aznapi *Felföldi Harsoná-t*. Könnyen meglehet, hogy az címdalalon hozza: OSSIAN LUCAS INVERNESSBEN.

Ossian Lucas. Skót ez az ember egyáltalán?

Vannak persze, nem is kevesen, akik megesküdnének rá, hogy egy kis angol középiskolában együtt jártak egy bizonyos Oswald Lucasszal. Csak az a gond ezekkel a bajkeverőkkel, hogy valamennyien más-más iskolába jártak.

Gyanítható, hogy Ossian Lucas, akárcsak a legendás kelta bárd, akiről szülei vagy saját maga feltehetően elnevezték, hamisítás eredménye. De ezt bizonyítani nehéz lenne.

Akárhogy is, ő a skót felföld és a szigetek választókerületének képviselője. Jemima tulajdonképpen vonzódott a képviselőkhöz. Előző szerelme, Töm Amyas, azelőtt képviselő volt, az 1974-es októberi választáson veszítette el a helyét. Most állandóan a lármás Jólétet Most!

Csoportnak dolgozik, ahol, az a hír járja, közeli kapcsolatba került ifjú tanítványával, Emily Crispinnel. Jemima hitt a hírnék.

Jemima kapcsolata Tómmal egy szenvedélyes és hosszú – egész éjszakán át tartó – veszekedéssel ért véget. Erre nem sokkal azok után a különös események után került sor, amelyekbe Jemima a churme-i Boldog Eleonóra-zárdában keveredett. A maguk módján mindketten munkatársukhoz fordultak vigasztalásért. Tom a csöndes és odaadó Emilyt szemelte ki a J. M. Cs.-nál, Jemima pedig a nála néhány évvel fiatalabb, jóképű, Emilynél jóval bőbeszédűbb, de éppen olyan odaadó Guthrie Carlyle-hoz fordult, aki rendezője volt a Megalith Televízió *Jemima Shore, a nyomozó* című műsorában. Jemima azért továbbra is a képviselővel rokonszenvezett. Bizonyos fenntartással még Ossian Lucasszal is hajlandó volt rokonszenvezni.

– Ó, istenem! – kiáltott fel Ossian Lucas., amikor ránézett. – A Sajtó! Mért nem tudják békén hagyni az embert? – Halántékához kapott. A kezétől Jemima azt várta volna, hogy liliumfehér legyen. Szemügyre véve azonban nem találta fehérnek. Pusztán egy, enyhén extravagáns mozdulattal, halántékához szorított kéznek bizonyult. Kifejezetten izmos munkáskéznek. Jemima gyors pillantást vetett Henry ezredesre, és megállapította, hogy neki viszont hosszú, fehér művészkeze van.

– Annaira vagyok csak a sajtó, mint maga – vágott vissza Jemima hasonlóan férfias tónusban, ha már visszarángatták a földre a képviselőkről és Skóciáról és hosszú fehér kezeokről szóló elmélkedéséből. – Szabadságon vagyok. Pontosabban szándékomban állt, hogy szabadságon legyek. – Olyan esdeklően nézett Beauregard ezredesre, amennyire csak tudott. – Beauregard ezredes folytatta igazán megfelelő pillantás kíséretében –, bérbe vettem egy nyaralót a maga, khm, unokaöccsétől, akivel nem találkoztam még, vagyis akivel sohasem találkoztam, de ki akart jönni élém az állomásra... – Ó, a csuda vinné el. Reménytelen.

De Henry ezredes már dorombolt. Nincs megfelelőbb szó rá.

– Egy bérlő! – Mintha csak azt mondaná: Egy varázsló! Egy marslakó! Kinek-kinek ízlése szerint. Hangjában öröm és bujaság keveredett. – Azt hittem magáról, hogy szegény Charles jó barátja. – A “jó barát” szóba, mi tagadás, egészen másfajta érzelmek sora fért. Megvetés. Sajnálkozás. Szinte gúny.

– Jemima Shore... Charles jó barátja? – szólt közbe Ossian Lucas. – Aligha lehetséges. – Ugyanaz a kétértelműség, kellemetlen ironia érződött

a hangjában, mint amire még a vonaton tett megjegyzéséből emlékezett. Ennek a váratlan meghittségnek a fényében mennyire vágyott rá Jemima, hogy ne emlékezzék arra a baljós kis beszélgetésre! Úgy érezte magát, mintha idegen házba érkeznek, betévedne egy nyitott fürdőszobába, és kiderülne, hogy a pucér idegen, akire rátört, a házigazdája.

– Mihez kezdünk magával? – dorombolt újra Henry ezredes. Jacobite szimatolva visszajött. Mintha csak hangsúlyozná azt a gyengéd, mégis klausztrofóbiás atmoszférát, amelyet Beauregard ezredes megjegyzése teremtett.

Ez a kérdés foglalkoztatta Jemimát is. A televízióban gyakran dicsérték nehéz helyzetekben tanúsított nyugalmaért és gyors észjárásáért. Most azonban, ha az élete függött volna tőle, akkor se tudta volna, mi a megoldás, ha olyan ember bérlőjeként érkezik, akiről kiderül, hogy halott.

Henry ezredes azonban rádöbbsent, mit kíván a protokoll.

– Legalább gondoskodnunk kell arról, hogy jól érezze magát \$ skót felföldön, Miss Shore. Ez után a sajnálatos kezdet után. – Rendkívül kedvesen rámosolygott, mint egy jóindulatú uralkodó. Ez a mosoly nagyon kellemesen hatott máskor kissé komor arcán.

Visszaautasításról szó sem lehetett. Visszatérés Londonba – Cherryhez – az éjszakai vonaton. A létező legrosszabb kilátás. Jemima fel se fogta eddig, mennyire irtózik a gondolatától, hogy viszontlássza a lelkes Cherryt, mielőtt letelne az egy hónap.

Mélységes megkönnyebbülésében Jemima még a visszatért Jacobite-ot is megpaskolgatta.

– De hogyan juttatjuk Eilean Faisra?

A végrehajtás gondjai foglalták el a családi mérlegelés helyét az ezredes gondolataiban. – Magunkkal vihetnénk, nem gondolja, Ossian? – töprengett.

– Rossz vért szülne, Henry ezredes – vélekedett ünnepélyesen Ossian. – Az üzlet előbbre való, mint a gyász...?

– Igaza van. Helyes szempont.

– No és azok a borzasztóan életerős fiai? Például Ben. Nem segíthetne?

– Ben! Drága Ossian, Bennek egészen más elfoglaltsága van! A látogatás! Különben is, Ben és Charles... elfelejtette? – Henry ezredes motyogott valamit. Azután támadóbban folytatta: – Hát maga miért maradt ki az egészből, ha szabad érdeklődnöm? Hisz képviselő meg miegyéb.

– Ó, a politika, a politika – válaszolt Ossian könnyedén – kétélű dolog. Egyfelől a királyság. Másfelől a Vörös Rózsa. Gyanítom, hogy támogatóim nagy része mindekettőnek híve. Okosabb nem beavatkozni. Különben is, utálok más árnyékában járni – tudja, a királyi család tagjai hajlamosak háttérbe szorítani az embert –, úgyhogy a parlamenti elfoglaltságaimra hivatkoztam.

– De hiszen augusztus közepe van! Nem is ülésezik a parlament! – vágott közbe Jemima. Akarata ellenére is érdekelni kezdte ez az elképesztő alak.

– A jó képviselő sohasem pihenhet a választói szolgálatában – vágta rá Ossian.

Tíz perc múlva Jemima egy óriási uradalmi autó hátsó ülésén találta magát, névre szóló poggyásza között.

– Milyen kedves! – mondta Ossian Lucas. – Ami engem illet, persze, szívesebben utazom inkognitóban. – Jemima elátkozta magában Cherryt.

– Bizonyára a televízióban szokás mindent megjelölni – jegyezte meg diplomatikusan Beauregard ezredes. – Óriási hely. Emlékszem, a hadügyminisztériumban... – Ossian Lucas azonban már tuszkolta is egy külföldi luxuskocsiba.

Jemima az ezredes kocsijában tartott Eilean Fais felé. Jacobite kíséretében utazott, aki az ölébe telepedett. A kocsit Ifjú Duncan, a kulcsár vezette, akinek ifjúsága, mint kiderült, nem az évei számában, hanem vezetési stílusában rejlett. Amint Invernessből elindultak nyugat felé, Jemima azt várta, hogy disznók és csirkék rebbennek szét a kerekek alól. De csak a hatalmas teherautókat és az északi olajkonjunktúra tartálykocsijait előzte meg.

– Milyen barátságos kutya – jegyezte meg Jemima. Úgy érezte, mondania kell valamit. – Nem is bánja, hogy itt hagyta a gazdája.

– Lady Edith gondoskodik róla – magyarázta Ifjú Duncan. – Merthogy az ezredes olyan gyakran jár Londonba az üzleti ügyei végett. Öméltósága nagyszerűen ért a kutyákhoz, ő maga idomítja őket. Nem is merné ez zaklatni magát, ha Lady Edith itt volna a kocsiban.

– Ismeri az utat? – érdeklődött Jemima meglehetősen nyugtalanul Ifjú Duncan bal válla fölött.

– Igen. A Vad Szigetre viszem.

– Nem Eilean Faisra? Az egy és ugyanaz?

– Igen. Eilean Fáisra, a Vad Szigetre. Illik is rá a neve. Ahogy alakultak a dolgok.

Ifjú Duncan ezt a pillanatot választotta arra, hogy az Invernessből kivezető főúton megelőzzön két lakókocsis autót. Egészen közel csapkodtak jobbra mellettük a Beaully Firth folyótorkolat hullámai. Nyár volt, Jemima mégsem örült volna egy alapos fürdésnek. Sirályok rebbentek föl rikácsolva. Jemima pontosan tudta, mit jelent ez. A sirályok üdvözlik az óvatlan vezetőket.

– Szegény Charles úr – mondta Ifjú Duncan rövid szünet után, amelyet az ő részéről nyaktörő mutatóvonalak, Jemima részéről elakadó lélegzet tettek drámaian hangsúlyossá. Csak Jacobite aludt zavartalanul tovább.

– Maga is a temetésre megy?

– Nem, nem, dehogyis. Tudja, tulajdonképpen sohasem találkoztunk. Az ezredes odamegy, ha jól értettem. Óriási megrázkódtatás lehetett neki. Az unokaöccse...

– Igen, óriási megrázkódtatás, így is lehet mondani. Ha valaki szegénységben nő fel, és nincs semmije, és hirtelen, egy szempillantás alatt meggazdagodik. Egészen váratlan fejlemény.

– Beauregard ezredesről beszél? – Jemima gyakorlott riporter volt. Ebben az egyre érdekesebbé váló ügyben semmiképpen sem akart tévedni.

– Igen, Henry ezredesről, ahogy mi itt hívjuk, hogy megkülönböztessük Carlo ezredestől, a bátyjától, aki elesett a háborúban. • Mr. Charles Beauregard apjától. Hős volt. Tán látta azt a filmet...

Jemimában földerengett valami. *Ketten a halálba* volt a címe, vagy valami hasonló. Henry Fonda és Kirk Douglas játszott benne két skót arisztokratát, hajói emlékszik. Testvéreket. Az egyik fivér a másíknak a karjaiban halt meg. Olyan nemtörődöm módon ábrázolták az egészet

– sivatagi sátrakban makulátlan angol komornyikokszolgálták föl például a teát –, hogy Jemima nem is nagyon emlékezett az időnként előforduló hőstettekre. Arról azonban meg volt győződve, hogy valamennyi érintett, beleértve a komornyikot is – valószínűleg Ralph Richardson játszotta, ha össze nem keveri egy másik filmmel –, csodálatosan viselkedett.

Jemimát azonban ezúttal nem érdekelték a hősi halottak. Henry Beauregard-ról akart többet tudni.

– És most alighanem ő örökölt mindent – folytatta drámai fordulattal Ifjú Duncan.

A kocsí jobbra fordult, átvágott a főúton, majd egy keskeny kőhídon haladt át. Duncan hirtelen fékezett. Lakattal lezárt kapu magasodott előttük; balra kis kőház állt – a kapuslak.

Magas hegyekkel határolt völgy terült el előttük: Glen Bronnack, a Könnyek Völgye; most azonban boldognak látszott. Jemima Charles Beauregard eredeti leveléből mindent tudott róla. Az út kanyarogva haladt előre, míg el nem tűnt egy hegyfal mögött. A hegyeket sötét fák borították, azután fű következett, majd fű és sziklák, végül csupasz sziklák. Hanga is volt – igen, igazi hanga –, az a ragyogó lila virág. Az ég még mindig valószínűtlenül élénk kék, mint egyfolytában azóla, hogy Jemima néhány órával ezelőtt Skóciába érkezett. Ősi ártatlanság áradt a tájból. Jemima Shore újra azt gondolta: “Ez a Paradicsom. Ezt kerestem.”

– Igen, amott az igazán gyönyörű völgy – mondta Duncan, amikor kiszállt a kocsiból. Önmaga öregebb kiadásával tért vissza – Vén Duncannel talán? –, aki kinyitotta a lelakatolt kaput.

– Ezért a völgyért még ölnj is érdemes – jegyezte meg Duncan. – Ezek Henry ezredes saját szavai. Nekem mondta, azon a napon, amelyiken Mr. Charles Beauregard vízbe fúlt. Ő maga úton London felé nem is tudta, hogy az a szegény fiú belefúlt a folyóba.

Ifjú Duncan ezután megint a volánhoz ült, és egyenest Jemima Paradicsomába hajtott.

3. VAD TERMÉSZET

Egy madár emelkedett a magasba. Olyan volt, mintha a hegyek fölé festették volna. Héja? Sas? Jemima rádöbrent, hogy a madarokról még kevesebbet tud, mint a kutyákról.

– Henry ezredes kapja meg a birtokot. No, persze, maga nemigen ért ezzel egyet – jegyezte meg Ifjú Duncan. Ezüstoffenyő vagy nyír szegélyezi az utat, gondolta Jemima. Akármelyik is, különösen szép fák, ráadásul rengeteg van belőlük, szinte eltakarják a folyót. Egy pillantás a vízre azonban azt mutatta, hogy mélyül a szurdok, gyorsul az áradat. Még mindig sütött a nap. Jemima úgy érezte, örökké sütni fog a nap. Az ő kedvéért, és mit se számít, hogy Skóciában van. Arany és ezüst. A nap sütötte a fákat és csillámlott a vízen. De az árnyékfoltokban olyan fekete volt a víz, hogy Jemima el se tudta képzelni, milyen mély lehet.

– Maga nemigen ért ezzel egyet – ismételte Duncan komor elégtétellel.

– Hogy a vagyon öröklődik? – érdeklődött Jemima óvatosan. Az volt a tapasztalata, hogy gyakran szélsőségesen baloldali nézeteket tulajdonítanak a tévéseknek, anélkül, hogy erre bármiféle okot adtak volna. Általában, persze, nem az ilyen Duncan-félék, inkább a Beauregard ezredesek. Kissé meg is lepte, hogy Duncan a baloldaliakról vallott divatos téveszmék áldozata. Jemima ugyan sohasem szavazott a konzervatívokra, évekkel ezelőtt azonban kis híján tízezer fontot örökölt, amikor a szülei autószerencsétlenség áldozatai lettek. Akkor vette a lakását.

– Női egyenjogúság, ugyebár. Ezt pártolja, gondolom. Az asszony nézte a műsorát a napokban. Nagyon tanulságosnak találta.

Az út kanyarodott és emelkedett. Duncan belemelegedett a témába, és amikor a "tanulságos" szóra hátranézett, hirtelen kipördült a kocsí. Jemima úgy érezte, hogy nem ez az ideális pillanat a női egyenjogúság megvitatására.

– Nyilván úgy gondolja, hogy Miss Clementina Beauregard-nak kellene örökölnie a birtokot – folytatta élénken bólogatva Duncan, és egy éles kanyarban elfordította a kormányt. – Fogadni mernék, hogy ő is azt gondolja.

Vihogott. Nincs jobb szó rá. – És mások is lesznek a birtokon, akik ezt fogják gondolni, jegyezte meg! Henry ezredes igazi úr! Magam is úgy tartom. De lesznek, akik azt mondják majd, hogy akkor is a leánynak

kellene örökölnie. Mivelhogy az apjának, akiről az imént beszéltem, Carlo ezredesnek köszönhető, hogy a birtokból az lett, ami lett, az anyja pedig amerikai hölgy volt, nagyon gazdag, olyan, amilyen csak odaát létezik, s ő csinált az egészszől ilyen gyönyörű helyet.

Jemima az ezüstfenyők fölé nézett. A madár, az ő madara, még mindig ott lebegett az égen. Vajon milyen magasan lehet?

– Ó, a szegény kicsi lány – ingatta a fejét Duncan. – Egyetlen borzalmas napon veszítette el a testvérét, az otthonát, mindenét. Nem csoda, ha egy kicsit meghibbant.

– Meghibbant? – És most feltűnt egy másik madár. Keringgett, forgott a párjával.

– Elbarikádozta magát. Azt mondja, nem adja oda a kastélyt magának az ördögnek sem. Még rosszabbakat is mond. Hát, ahogy a lányok beszélnek manapság. Persze, a tévé a hibás. – Duncan észrevette baklövését, és sietve folytatta. – A feleségem legalábbis így mondja. De szerintem valahol csak meg kellett tanulniuk, és az ember bármelyik szombat este rosszabbat is hall Glasgow-ban. No, hogy egyik szavamat a másikba ne öltsem, Clementina kisasszony megkaparintotta Carlo ezredes puskáit. A híres Beauregard fegyvergyűjteményt. Ugye hallott már róla, kisasszony?

Jemima a fejét rázta.

Nem érdekelték a fegyverek, sem a vadászat. Augusztus volt ugyan, és a fegyvertokokból ítélve, amelyeket az invernessi peronon látott jócskán vadászhatnak errefelé, neki azonban nem áll szándékában ilyen halálos dolgokkal foglalkozni. A horgászás – az igen, az a sport illik egy független, elmélkedő lélekhez felföldi környezetben.

“Nem tudom, lelkes horgász-e – írta eredeti levelében Charles Beauregard –, de Eilean Faíson nemigen lehet horgászni. Ráadásul helyenként rendkívül veszélyes. Ügyelnie kell, hová lép. A helyi monda szerint a jó Charlie herceg mégis élvezte a horgászást Eilean Faíson. Még egy majd' hat és fél kilós kitömött lazacot is láthat a vitrinben a kastélyban, a következő felirattal: «Őfensége Stuart Károly Edward herceg (Őfelsége III. Károly, Skócia királya) fogta Eilean Faís közelében 1746. április 15én.» Anya műve. Csak az a kérdés, hogy ő maga fogta-e a halat hazai vizeken, vagy a hajót bízta meg vele. Az Eilean Faís-i história bizonyára koholmány, hiszen évek óta senki se fogott egyetlen lazacot sem a sziget környékén, pedig sokan kísérleteztek vele. Túl mély és túl sebes a folyó. A

Birtokiroda száz fontot fizet annak, akinek sikerül. Akkor fölemelhetjük a bérleti díjat."

Ahogy eszébe jutott az az eredeti, igazán vidám levél, Jemima visszaemlékezett rá, mennyire örült, hogy megismerkedhet Charles Beauregard-ral. Ha nem szándékozott is túlságosan gyakran találkozni vele. Vízbe fulladt. Jemima hirtelen azon kezdett töprengeni, hol és hogyan fulladhatott meg. Azt remélte, hogy nem amikor Eilean Faís közelében horgászott a veszélyes vízben. Jemima megborzongott, és újra a két köröző, szárnyát csapkodó madárra emelte tekintetét. Miközben figyelte őket, egyikük megdöbbenően meredeken, szinte függőlegesen a földre bukott. Jemima nagyon remélte, hogy nem ragadozó madár.

A kutyák, fegyverek, még a madarak is a vidéki életnek ahhoz a részéhez tartoztak, amelyről nagyon keveset tudott. Nem a vad és nyers természet vonzotta, hanem a Paradicsom, a primitív, érintetlen Éden, valamiféle skót ardennes-i erdő, amelyben Ifjú Duncan mondjuk Próbakő lehetne (egy tévénező Próbakő). Bézs zekéjében és nadrágjában ő maga pedig talán Rosalinda.

Rosalinda... ha jobban belegondol az ember, bizonyára Clementina Beauregard az igazi Rosalinda. Nem arról szól-e az *Ahogy tetszik*, ha emlékei nem csalnak, hogy apai nagybátyja kitúrja Rosalindát az örökségéből? Ez a Beauregard kisasszony legalább beleváló nő. Nahát, elbarikádozta magát! Rosalinda csak bevette magát az ardennes-i erdőbe.

Duncan hirtelen elrántotta a kormányt, nyilván, hogy kikerüljön egy nyulat. Kiderült azonban: éppen azért rántotta el, hogy elüsse.

– Beteg. Jobb, ha nem él – közölte tömören.

– De azért mi jobb, ha élünk – akarta hozzátenni Jemima. A mozdulat veszedelmesen közel vitte őket a szakadék széléhez. Szerencsecsillagának köszönte, hogy a Glen Bronnacken, a Könnyek völgyén átvezető út üres. Egy szemből jövő kocsi végzetes lehetett volna. Lehet, hogy az utat úgy használják, mint egy egyvágányú vasúti pályát? Egyszerre csak egy kocsi haladhat rajta?

A kocsi csikorogva fékezett. Az eddigi legélesebb kanyar legeslegszélén álltak.

– Ott van, látja? – érdeklődött rendkívül elégedetten Duncan. Jemima elborzadt, amikor az út szélén meglátott egy tetemet, ami valaha birka volt. Csak nem ezt akarja...

Duncan azonban a kilátásban gyönyörködött. Ezerszer, tízezerszer láthatta már, hiszen itt nőtt fel, mégis olyan csodálattal és örömmel bámulta az eléje táruló látványt, mint valami felföldi Cortez.

Az utolsó kanyar egészen más világba juttatta őket. Mintha egy hegyvonulaton vagy hegyszoroson haladtak volna át. Alattuk a folyóig ereszkedett a völgy. Fölöttük még mindig ott emelkedett a hegyoldal, a sziklák szintjéig fákkal, afölött kopáran. Jemima figyelme azonban ennek a síkságnak termékenységre összpontosult, a csendesen folydogáló, kanyargós folyóra. Olyan volt az egész, mint egy középkori zsoltároskönyv lapja, amely a zarándok alakját útjának különböző állomásain ábrázolja. A völgy közepén, amelyben fenyőfák, rododendronok és más nemesített növények nőttek, a folyó tóvá öblösödött. E fölött a romantikus tökély fölött, amelyre a kék égről még mindig irgalmatlan ragyogással sütött a nap – annyira, hogy Jemima szinte úgy érezte, nem a skót felföldre, hanem Görögországba érkezett –, egy gigantikus viktoriánus kastély emelkedett.

Dísztoronycskákkal, karcsú oszlopokkal szabdalt tömege uralta a tájat. Pontosan olyan volt, mint a mesebeli vár, ahonnan a legkisebb fiú megpróbálja megszöktetni a királykisasszonyt. Maga volt a megtestesült fantázia, semmi rusztikus, zord vagy középkori nem volt benne. Még csak nem is sötét volt, mint a környező skót sziklák, hanem vörös, meleg sötétvörös.

A Beauregard-kastély tizenkilencedik századi épület. A helyén egykor vár állt; ezt a jó Charlie herceg is meglátogatta a skót felföldön tett kóborlásai során – az *Északi útikönyv* legalábbis ezt állítja. – *Oui, 'c'est un beau regard*, igen, ez szép kilátás – mondta állítólag az ezredes egyik ősenek. Hogyan fér be mindig a történelmi személyiségek legsűrűbb programjába is a természeti szépségek megtekintése, és hogyan tudják megőrizni kegyes királyi kedélyüket a legcudarabb kutyaszorítóban is...?

Maga a látvány nyugalmas volt, a kastély szerkezete azonban annál z'aklatottabb. Minden vörös toronyból újabb és újabb fiatorony szökken magasba, mint amikor az akrobaták gúlát alkotnak. Még a dísztoronycskák is olyan benyomást keltettek, mintha az élet valamilyen formái lennének, és ha az ember hátat fordít nekik, tömegesen kikelhetnek vagy osztódással szaporodhatnak. Hatalmas, központi téglasor töltötte be az öregtorony szerepét. A legmagasabb tornyon zászlórúd állt, rajta zászló, amely meg se rezdült a szélcsendes időben.

– Pompás birtok! – jegyezte meg Duncan őszinte elismeréssel, és nagyot cuppantott. – Egy csomó üzletember Glasgow-ból vagy valahonnét délről jó árat adna érte. Vagy tán egy arab, aki kastélyt keres a háremének.

Hát, gondolta Jemima, így is lehet mondani. Duncan ezen méri az elismerést.

– Ugye, hogy nem lehet hibáztatni egy lányt, ha ragaszkodik hozzá? – folytatta Duncan.

Az előtérben Jemima hirtelen egy meszelt falú kis templomot vett észre. Hosszúkás volt, mint egy építőkő. Körülötte szépen elrendezett kősirok szürkéiletek. És nagyon magas kerítés. A kerítés réginek látszott.

– Az a kerítés – szólalt meg Jemima – miért olyan magas...?

– A templomra gondol? Á, csak a szarvasok ellen: jönnek és lelegelik a virágokat – válaszolta gyorsan Duncan. – Csudára kedvelik a virágokat, mármint a szarvasok. Meg a fiatal fákat. Majd meglátja Eilean Fáison.

Jemima arra gondolt, hogy nagyon is élvezni fogja Eilean Fáison a szarvasok ismeretségét. Mindent, ami távol a civilizációtól a romlatlan, ősi természetet jelenti.

Igen, a templom – és aznap lesz Charles Beauregard temetése. Vajon itt fogják eltemetni? Henry ezredes és Ossian Lucas valószínűleg a Glen Bronnack-i templomról beszélt. És vajon Clementina Beauregard nem vesz részt a temetésen, ha egyszer elbarikádozta magát ezertornyú erődjében? Kellemes kilátásai lehetnek az ostromra.

Amikor a kocsi csikorogva fékezett, Jemima még mindig az eléje táruló látványon elmélkedett, amelyet a völgykapuban lila hegyek kereteztek. Némelyiket az évszak ellenére is hó sipka borította. Egy pillanatra azt hitte, hogy Duncan elütött valamit, de azután észrevette, hogy a szó szoros értelmében lestopolták őket.

Egy zászlós fiatalember bukkant elő váratlanul, úgy látszott, egyenest a hegyoldalból, és Duncannek hirtelen fékeznie kellett, nehogy elüsse.

Jemima a zászlót bámulta, amit a fiatalember most a magasba lendített. Akárcsak az a felirat az invernessi állomáson, ez is vörös volt, és ugyanaz a különös embléma díszelgett rajta.

– Magasba a Vörös Rózsát! – hirdette a zászlótartó.

– És forduljon Vörösbe a Fehér! – vágta rá hevesen Ifjú Duncan

4. VÉRCSEPP A RÓZSÁN

Jemima szemügyre vette a zászló tartót. Nagyon fiatal volt. Göndör fekete haja, kék szeme, erős alkata inkább ír, mint skót eredetre vallott. Skót szoknyát és fehér pólóinget viselt, amelyre hatalmas vörös rózsák voltak festve – talán a fröcskölve szó kifejezőbb lenne, mert vörös foltok eredtek a rózsából. Némi időbe telt, mire Jemima rájött: a jelvény azt hivatott ábrázolni, hogy a rózsából vér csöpög. A rózsák alatt ugyanaz a vérszínű embléma díszelgett, amelyet az állomás peronján látott. A férfi a füle mögött – Jemima alig hitt a szeménekegy valódi vörös rózsát viselt. Kissé hervadt rózsát.

– Magasba a Vörös Rózsát! – ismételte a valószínűtlen ifjú, és meglobogtatta a zászlót. Egészen szeretetre méltó arckifejezése volt.

– Ahogy gondolja. – Jemima túlságosan szívélyesnek érezte a tulajdon hangját.

– És forduljon Vörösbe a Fehér! – kapcsolódott bele Duncan másodszor is.

– Á, Mr. Duncan, maga vezet? Azt hittem, tán Sandy. – Szünetet tartott. – Ön pedig Miss Jemima Shore?

Semmi értelme se lett volna tagadni.

– Igen, Jemima Shore vagyok. Hát maga kicsoda?

– Lachlan Stuart Torranból – válaszolta Duncan.

– Lachlan kapitány, a Vörös Rózsák vezérének szárnysegédje.

– Stuart kapitány, miért nem engedi le a zászlót? – érdeklődött Jemima rábeszélően. Készségesen megadta neki katonai rangját. Stuart kapitány. Shore kapitány... Egy pillanatig apjára gondolt. Egészen másfajta katona volt. Inkább olyan, mint Beauregard ezredes, amennyire a Vasút Szállóban megítélhette. A kép szertefoszlott. – Akkor aztán beszélhetünk – folytatta Jemima. Stuart kapitány értelmetlenül skót különének látszott.

– Örömmel beszélgetek önnel – mondta Stuart kapitány. – Rengeteg érdekes mondanivalóm van, sohase féljen. De nem most. Most a Vörös Rózsák nevében meghívom, hogy tekintse meg őfelsége koporsóját. – Ez végképp meghökkentette Jemimát. Még egy koporsó? Teli a völgy koporsókkal? Nem, ez azért mégis túlzás, még ebben a fantasztikus világban is, amelybe belecsöppent.

– Mr. Charles Beauregard koporsója... – kezdte óvatosan.

– Őfelsége néhai Károly'Edwardnak, Skócia királyának koporsója. Akit ön tán Charles Beauregard néven ismer – válaszolta Stuart kapitány, megközelítőleg vigyázzba vágva magát.

“Az isten szerelmére! – gondolta Jemima. – Mi a csudáról beszél ez itt?” Bárcsak ismerné alaposabban a skót történelmet, hogy tudja, mi a csudára gondolhat Stuart kapitány, amikor felségeket és királyokat emleget. A skót történelem csukott könyv volt Jemima számára, eltekintve néhány sarkalatos ponttól. Szabadságára készülve buzgón tanulmányozta a skót helyrajzot, és magával hozott egy Burns-kötetet, meg két Walter Scott-regényt. A Burns-kötetet – szerelmes versek – Guthrie Carlyle-től kapta ajándékba. Azt írta bele: “Talán meghívsz a szigetedre...” Jemima elfogadta a könyvet, de elhatározta, hogy meghívásról szó sem lehet. A két Scott-könyveta *Puritánok utódai-i* és a *Midlothian szívé-i* – Marigold Milton azzal ajánlotta neki, hogy ezek “a jó Scottok”, mintha ugyanúgy léteznének rossz Scottok, mint rossz emberek. Marigold Milton – eszes, de didaktikus barátnője még a cambridge-i időkből – most terrorizált, de elragadtatott hallgatók egyre bővülő körének angolt tanít a londoni egyetemen. “Még ha nemzeti hősök is, ebben a helyzetben sem Burns, sem Scott nem segíthet rajtam” – gondolta Jemima.

Tanulmányoznia kellett volna a skót királyi család eredetét. Volt valami Stuart trónkövetelő. Jemimának halványan rémlett, mintha hallott volna olyan szertartásról, amelyben egy fehér rózsza is, igen, inkább fehér, mint vörös, szerepet kapott. De nem valami bajor herceg volt az a fickó?

Persze rajta áll, hogy választ kap-e ezekre a kérdésekre. Úgy képzelte, hogy tökéletesen szabadon visszautasíthatja Lachlan kapitánynak a Vörös Rózsza nevében tett udvarias meghívását. Csupán hangot kell adnia kívánságának, hogy amilyen gyorsan lehet, el szeretné érni úticélját (ami igaz is), és elhaladni a zászlót lobogtató, állítólagos szárnysegéd mellett... A kíváncsiság azonban, legjobb és egyben legrosszabb tulajdonsága, most is győzött. A temetés aligha tart sokáig, és így legalább kielégítheti azt a vágyát, hogy fájdalommentesen minél többet tudjon meg, erről a különös Beauregard családról.

De amint Lachlan elhelyezkedett a kocsi első ülésén, Jemima szinte azonnal rádöbbsent, hogy egyvalamiben tévedett: a temetést nem fogják gyorsan befejezni.

– Gondoskodni akarunk róla, hogy a néhai uralkodót teljes királyi pompával temessék el – magyarázta Stuart kapitány. – Már amennyire ez

lehetséges, a jelenlegi körülmények között. És lesz szíves óvatosabban vezetni, Mr. Duncan! Nehogy Miss Shore-nak baja essék, míg a Vörös Rózsa védelme alatt áll.

“Végül is – gondolta Jemima –, lehet, hogy királypárti örült, de Duncan hajmeresztő vezetését illetően legalább egyetértünk...”

– Szóval, szereztél munkát magadnak, igaz? Szárnysegéd, így hívod? – ríposztzott Duncan szarkasztikusán a vezetésére vonatkozó csípős megjegyzésre. – Miután kidobtak a birtokról. – De azért Jemima észrevette, hogy lassított.

Lachlan Stuart szörnyen csúnyán nézett Duncanre. Jemima okosabbnak vélte, ha közbelép.

– Hallgasson ide, Stuart kapitány...

– Lachlan kapitány, ha kérhetném, Miss Shore. A Vörös Rózsa hadseregében nincs vezetéknévünk. Biztonsági okokból, tudja.

A vezetéknévekre vonatkozó óvatosság kétségtelenül hiábavaló, hisz itt van Duncan, hogy – mint egy bosszúálló kórus – megadja a szükséges információt. Jemimának azonban nem állt szándékában vitatkozni.

– Lachlan kapitány, miféle szerepem van ebben az egészben? Egyszerűen csak Eilean Fáisra tartok...

– Tudjuk. Megkaptuk a kastélyból a tájékoztatást.

– Kitől?

Lachlan kapitány elengedte a kérdést a füle mellett.

– És csupán megfigyelőként visszük magunkkal.

– Hogyhogy?

– Hát azért, hogy beszámoljon a világnak öfelsége királyi temetéséről. Ön fogja képviselni a világ sajtóját és televízióját. És akkor elengedjük, hogy elkészítse a beszámolót. Tán az fogja megalapozni a karrierjét – tette hozzá nyájasan Lachlan kapitány –, hogy ilyen nagyszerű lehetőséget kap.

Egyre furcsább. Egyre nagyobb örültség. Sajtó meg televízió, nem rossz! Vajon úgy képzelem, hogy tévékamerákat cipel magával drága bőröndjében, a forgatócsoportról nem is beszélve?

– És mit szól ehhez majd az ezredes? Meg Lucas képviselő úr, egyenest Londonból? – érdeklődött Duncan vidáman. Ez a kérdés Jemimát is aggasztotta némiképp.

– A bitorló – Beauregard ezredes, ahogy maguk hívják – nem fog ideérni. A Vörös Rózsa rendelkezése alapján – válaszolta Lachlan kapitány magabiztosan. – Embereim az út mentén őrt állnak.

– Neked ugyanúgy ezredes volt. Amikor a birtokon dolgoztál – jegyezte meg Duncan. Nyilván nem tudta megállni, hogy közbe ne szóljon.

– Most véres a Vörös Rózsa, Mr. Duncan – válaszolta hevesen Lachlan kapitány. – Maga is tudja. A birtokon – ahogy maga hívja, bár én másképp nevezem – mindenki tudja. Ki ölte meg Mr. Charles Beauregard-t? Erre válaszoljon! Nehogy azt mondja, hogy vízbe fúlt! Ő, aki gyerekkora óta úgy ismerte a folyót, mint a tenyerét? Kimenne horgászni a Marjorie tavához? Épp, amikor fel akarta állítani az emlékművet, meg minden?

Duncan nem válaszolt. Ez a csönd jobban aggasztotta Jemimát, mint Lachlan Stuart valószínűleg örült vádjai. Jemima arra számított, hogy dühödten vissza fogja utasítani. Duncan azonban egy szót sem szólt.

– És hol volt éppen akkor Mr. Ben Beauregard? A folyón horgászott... A tulajdon unokatestvére, aki gyerekkoruk óta gyűlölte! – Lachlan kapitány elhallgatott. Talán restellte szenvedélyes kitörését.

– Vízbe fúlt – ismételte sokkal nyugodtabban. – Bizony, véres a Vörös Rózsa.

Duncan csupán azzal válaszolt, hogy gyorsabban vezetett, mintha el akarna menekülni Lachlan kapitány érzelmei elől.

– Mr. Duncan, figyelmeztetem – mondta Lachlan kapitány kis hallgatás után. – A Vörös Rózsa nem akarja, hogy baj érje Miss Jemima Shore-t.

Az út lejteni kezdett a síkság felé. Helyénvalónak tetszett, hogy a tó vizén meg-megcsillanó ragyogó nap, amely Skóciába érkezése óta kísérte Jemimát, most elbújt. Felhők gyülekeztek a völgy túoldalán. A hegyormok eltűntek. Még a hanga élénk lila színe is megfakult. Milyen gyászos a színe, ha nem süti a nap, gondolta Jemima. És a hegyek, melyeket gyakran kéknek mondanak, most szürkék; antracitszürkék, vagy még sötétebbek. A tó, amelyben az ég tükröződött, nem veszített a színéből, inkább haragos sötét árnyalatot öltött.

Mire az egyszerű, meszelt falú templomhoz értek, elkomorult az ég a völgy fölött.

A templom körül férficsoport álldogált. Néhányan sötét öltönyt viseltek, de a többségen skót szoknya és sötét zeke volt. Jemima észrevette, hogy egyikük sem hord véres rózsával díszített pólóinget. Feltehetőleg Charles Beauregard gyászolói. Jemima egyetlen nőt se látott a templomon kívül. A templom tetején kis fehér ív magasodott, benne harang. Fölötte pedig zászló. A zászló lobogott, csapkodott az erősödő szélben. Fehér háttér előtt tisztán látszott egy hatalmas rózsa. Valamiféle királyi címer is volt rajta.

Alatta vörös embléma – MVR. Hát persze. Magasba a Vörös Rózsát! Jemima jó rejtvényfejtő volt.

Észrevette, hogy a templom előtt valamennyi gyászoló vörös rózsát visel a gomblyukában.

Hol a gyülekezet többi tagja – a Beauregard család? Jemima hirtelen úgy érezte, nincs felkészülve rá, hogy részt vegyen ezen a furcsa temetésen, és megbánta féligmeddig frivol elhatározását, amely a templomba hozta.

Lachlan kapitány joviális udvariassággal kfsérte át Jemimát a kavicsos ösvényen a kis fedett temetőkapu alatt. Szent Margit és Minden Angyalok temploma, Glen Bronnack. Mise naponta reggel 8-kor, vasárnap 8-kor és 11.30-kor. Jemimában csak most tudatosodott, hogy ez az egyszerű kis épület valójában katolikus templom. Egyszerűsége félrevezette. Mennyire más, mint az a díszes kápolna a Boldog Eleonóra-zárdában, ahol, mint közelben lakó protestáns, a háború alatt nevelkedett.

Jemima hirtelen szenvedélyesen kívánta, bárcsak lenne mellette főtisztelendő Ágnes nővér. Ágnes nővér, a zárda fiatal, de rettegett főnökasszonya volt az egyetlen igazán higgadt személy, akit Jemima valaha is ismert. Higgadtsága csak növelte erejét. Jemima meg volt győződve arról, hogy Ágnes nővér tudná, hogyan bánjon el Lachlanriel. Mivel az apáca nem volt mellette, Jemima megpróbálta legalább elképzelni, hogyan viselkednék ilyen körülmények között. Nyugalom, de erélyes nyugalom, lehetne a jelszó. Be kell érnie azzal, hogy majd hosszúhosszú levélben mindenről beszámol Ágnes nővérnek, ha Eilean Faisra ér. És békén hagyják.

Az ösvényt sírok szegélyezték. Legtöbbjük régi volt, elhanyagolt, mohos. De egy frissen ásott, vörös rózsákkal övezett sír magára vonta Jemima figyelmét. Mögötte alacsony élő sövény kerítette kis sziget terület el. Ezen jó néhány sír feküdt. Valamennyi gondozott. Sehol egy csöpp moha. És ott, legnagyobb meglepetésére, még egy frissen ásott sírt látott. Annak az oldalát is virágerdő borította, fehér krizantém, egy kevés sárga, de zömmel fehér virágok. Hagyományos temetői növények. És nyoma sincs semmiféle vörös rózsának.

Lachlan kapitány, még mindig udvariasan, a templom bejáratához vezette Jemimát. Amint belépett a templomba, mintha' zsinóron rángatnák őket, arcok fordultak felé, egész seregnyi arc. Arcok fehér foltja,

valamennyi ismeretlen, valamennyi olyan szemrehányóan néz, mint a birkanyáj, amelyet egy idegen kutya megzavart a legelészésben.

A kis templom tömve. Fala, akárcsak a külső fal, fehérre volt meszelve, itt-ott bronzlapok és emlékkövek díszítették. Csak a stációk jelezték, hogy a templom katolikus, különben jobban hasonlított valami kisebb felekezet egyszerű skót templomára, mint bármilyen katolikus templomra, ahol Jemima valaha is járt. Az oltár fölött azonban egészen rendkívüli üvegablak magasodott. Mint egy kivilágított akváriumban, kékek és zöldek úszkáltak a szeme előtt. Alakok, lovas figurák – talán keresztesvitézek – kavargtak az élénk színek közepette. Csatajelenetnek látszott. Amíg az ablakot csodálta, Jemima egészen megfélekedett a környezetről.

A következő pillanatban harsány hang szólalt meg nagyon erős – és ezúttal kellemetlen – skót akcentussal.

– Lachlan Stuart, nincs jogod az Isten házába lépni csiricsaré maskarában! Gúnyt űzöl a keresztény temetésből.

A birkaarcú gyülekezet továbbra is rájuk bámult. Egy óriási termetű férfi tartott feléjük a templomhajóban, hosszú fekete reverendája csapkodott mögötte. A reverendát csak félig fedte el a fehér miseing. A miseing fölött az arcot sűrű fekete szemöldök uralta, mély ellentétben a bozontos ősz hajjal. “Legalább két méter magas” gondolta Jemima. A pap lángoló dühvei bámult Lachlan kapitányra. Még Jemimának is jutott egy gyilkos pillantás. Jemima zavartan döbrent rá, hogy nadrágot visel a templomban.

– És te, asszony, akárki vagy is, miért nem feded be a fejedet illendően az Úr házában? Egy halott jelenlétében.

Jemima csak ekkor vette észre a fekete bársonnyal letakart koporsót a pap háta mögött. Óriási vörösrózsakoszorú feküdt a fekete bársonylepel közepén. A koporsó skót kockás szöveten állt, és skót kockás zászlók lengtek a négy sarkán. Jemima szeme az oltárra tévedt. Kihívóan ott is vörös rózsák – temetéshez cseppet sem illő kellékek – álltak hatalmas vázában.

Jemima a táskájába nyúlt. Nem volt megfelelő az alkalom, hogy vitatkozni kezdjen az egyház szigorának enyhüléséről a fejfedőt illetően, ami – az ő tudomása szerint – sok-sok évvel ezelőtt megtörtént a világ többi részén, de úgy látszik, a híre nem jutott el Glen Bronnackbe. Egy szívrintás selyemsálat húzott elő, az lobogott ideges ujjai között, ahogy

megpróbálta gyorsan a fejére kötni.. Arra gondolt, hogy a sál csinos, vidám színei miatt még jobban kirí a fekete kalapok és fátylak erdejéből.

Lachlan kapitányt a legkevésbé sem zavarta a pap haragja.

– Flanagan atya, folytathatja őfelsége gyászszertartását – mondotta irigylésre méltó nyugalommal.

– Ilyen zászlók és rózsák és effélék mellett nem temetem el Mr. Charles Beauregard-t – válaszolta dühödten Flanagan atya. – Megmondtam nyíltan, amikor még élt, most sem fogom tartani a számat, hogy halott. Elítélem a Vörös Rózsát és minden tettét. Sértés a halottra, a Mindenható Istenre és a gyászoló családra nézve.

– Rólam beszél, atyám? – szólalt meg egy csengő női hang valahol a fejük felett. Jemima csak most vette észre, hogy karzat is van az egyszerű templomban. Hátranézett. A bejárat fölött, a templom szélében futó karzaton nem volt más, csak egy lány. Középen ült, egy trónusra emlékeztető faalkotmányon.

– Minthogy én vagyok a család egyetlen tagja, aki gyászolja Charles Beauregard halálát, az én kívánságom az, hogy legyen jelen a Vörös Rózsá – folytatta a csengő, magas hang. – Utasítom, atyám, hogy folytassa fivérem gyászszertartását. – Elhallgatott, és dühösen, megvetően nézett le a gyülekezetre. – A többieket, mint jól tudják, gyilkosoknak tekintem.

– Őfelsége Clementina királynő – mormogta Lachlan kapitány tisztelettel. Még meg is hajolt hozzá.

– Gyilkosok – ismételte Clementina Beauregard.

5. TEMETETLEN HALOTT

A kis templomban mozgolódás támadt, az elszörnyedés fojtott moraja hallatszott. Jemima elkapta pillantását a bosszúállás valószínűtlen figurájáról a karzaton, és megpróbált képet alkotni a gyülekezet tagjairól.

A gyülekezet általános képe lassan portrésorozattá bomlott. Clementina Beauregard már eleve önálló képet alkotott. Ahogy ott ült, hosszú szőke haján fekete bársonybaret, fekete ruháján fehér fodros gallér, olyan volt, mint egy gyászruhás sellő. Hogy is van az Andersen-mese a kis hableányról, aki késeken járt, hogy elnyerhesse azt a férfit, akit szeret?... Clementina Beauregard nagyszerűen megfelelné gyászoló hableánynak. Hűvös, még bánatában is.

A gyülekezet többi tagja egyáltalán nem olyan volt, mintha tündérmeséből lépett volna elő. Nem volt sem elvárásolt, sem törekény külsejük. Vagy, másképpen fogalmazva, kifejezetten tagbaszakadtak voltak. Amire Skóciában az ember akármelyik felekezet templomában számíthat vasárnaponként. Csak éppen most nincs vasárnap, és Jemimának kénytelen-kelletlen be kellett látnia, hogy Skóciában semmi sem lesz olyan, amilyenre számított.

Baloldalt az első padosor egyik helye üres volt. Jemima úgy vélte, hogy a távollevő Henry ezredesnek tartották fenn. Most már valószínűleg üresen is marad. Az az asszony, aki a sor végén ült, hagyományos fekete kalapot viselt. Továbbra is kitartóan bámult Clementina és a karzat irányába.

Az ezredes felesége volna? Valószínűleg. Meglepően szelíd arcán – kicsi orr, kerek áll – a vonásokat elhalványította az idő, letörölte róla az ifjúság hamvát, és helyette valami szánalmasat, szomorút hagyott: "Emlékezz rá, hogy valaha szép és fiatal voltam." Mellette egy magas fiatalember állt, hozzáhajolt, és átkarolta. Az asszony elfordította fekete kalapos fejét, és fölnézett rá. Alaposabban körülnézve, a templomban túlsúlyban voltak a férfiak. A család padosorában ez a középkorú asszony volt az egyetlen nő, no és a karzaton persze ott ül Clementina. Ebben a pillanatban egy fiú hajolt előre az első sorban, és megérintette az asszony karját. Üde, pimasz kis képe volt, rózsás arca és fekete haja; nagyon vidámnak látszott. Nemigen tettetett szomorúságot. És azután Jemima tisztán látta, hogy biztatóan rámosolyog az anyjára, ha a nő egyáltalán az anyja. Nem, szó sincs itt szomorúságról.

Az asszony ismét a karzat felé fordult. Arc kifejezése magára vonta Jemima figyelmét. Őszinte érzelmeket tükrözött. A bámuló arcok közül egyedül az övé fejezett ki nem is annyira haragot, zavart vagy sértettséget, mint inkább valamilyen más érzelmet. Talán együttérzést.

A magas fiatalember a fülébe súgott valamit. Arc kifejezése komornak látszott. Jemima egyhamar nem felejtí el azt az arcot. Milyen magasak valamennyien – pedig nem lehet minden tagbaszakadt fiatalember Beauregard fiú.

A templomban azonban a legmagasabb férfi Flanagan atya volt. A pap méltóságán alulinak tartotta, hogy válaszoljon Clementina Beauregard-nak. A hatalmas, félelmetes alak csak állt egy pillanatig. Azután sarkon fordult, visszalépdelt a padok között. Lachlan kapitány szokásos udvariasságával besegítette Jemimát az egyik hátsó sorba. Most valamennyi birkaarc az oltár felé fordult.

Jemima Shore, legnagyobb megdöbbenésére; egy augusztusi délelőtt tizenegy órakor egy isten háta mögötti felföldi templomban találta magát egy vadidegen férfi római katolikus gyászszertartásán. Eredeti romantikus elképzelése szerint most a tőzeges vizet bámulva és a hangában gyönyörködve kellene békésen üldögeínie magányos szigetén. Egyes-egyedül. Ahogyan a dolgok alakultak, egyre inkább azt kell gondolnia, hogy a Megalith-palotában, abban a nyüzsgő tévé-méhkasban több esélye lenne némi magányra, mint a skót felföldön.

A mise folytatódott. Igen, kétségtelenül lesz miről írnia főtisztelendő Ágnes nővérnek. A mise most simán, szinte gyorsan folyt. Sem Flanagan atya, sem Lachlan kapitány nem tartott prédikációt vagy beszédet, ami az adott körülmények között nagy szerencse volt.

Áldozás. A Beauregard család tagjai libasorban az oltárhoz járultak. Jemima rádöbrent: annak ellenére, hogy valaha protestáns létére bejáró növendék volt egy katolikus zárdában, meg hogy nemrégiben megrázó élményeket szerzett ugyanabban a zárdában, tulajdonképpen még sohasem vett részt katolikus gyászmisén. Most kissé meglepődött, amikor látta, hogy áldozás is szerepet kap benne. A gyászolók előőrse kivonult az első sorból az áldozórácshoz. Inkább ökröknek, mint bárányoknak látszottak.

Clementina Beauregard azonban nem jött le a karzatról. Lachlan kapitány sem lépett ki a sorból az áldozás kedvéért. Meg se moccan a mise végéig.

Akkor fölnézett Clementina Beauregard-ra. A lány bólintott. Lachlan ismét tett egy udvarias kézmozdulatot – kifejezetten lovagias férfi. Négy sötét zekés, skót szoknyás férfi – gomblyukukban vörös rózsza – lépett a koporsó négy sarkához.

Valaki halkan felnyögött – mintha azt mondaná “Jaj, nem!” –, amikor a négy férfi vállára emelte a koporsót. Valahol felzokogott valaki. Egy asszony. Talán az a szelíd, együttérző asszony.

A fekete bársonnyal letakart, vörös rózsákkal borított koporsót Clementina Beauregard engesztelhetetlen pillantása kíséretében lassan kivitték a templomból.

Lachlan intett Jemimának, hogy kövesse, és beállt a koporsó mögé.

– Most látni fogja a királyi temetést; nagyon gyönyörű látvány lesz. A Vörös Rózsza azért hozta ide, hogy szemtanúja legyen – suttopta. Miközben Jemima levette a kendőjét, meglátta, hogy egy férfi lép a templomba az oldalkapun át. Ha a Vörös Rózsza tagja volt is, sem pólóinget nem viselt, sem rózsát a füle mögött. A legrikítóbb színfolt rajta élénkvörös, dús haja volt. Gyorsan Lachlan fülébe suttozott valamit, mintha csak tiltakozna valami ellen. Lachlan a fejét rázta. A vörös hajú férfi dühösnek vagy legalábbis bosszúnak látszott. Azután ismét eltűnt az oldalkapun. Jemima és Lachlan együtt hagyták el a templomot.

A királyi temetés kétségtelenül nagyon gyönyörű látvány lett volna. Ki tudja? Az a látvány, amely akkor várta őket, amikor kiléptek a templomból, teljesen váratlan volt.

Henry Beauregard ezredessel találták szemben magukat. Jó néhány férfi kísérte – hat vagy még több –, akiknek a ruhája arra vallott, hogy a Vörös Rózsza tagságával ellentétben, eredetileg nem állt szándékukban részt venni a temetésen. Ketten csizmát viseltek, vastag zöld csizmát, egyikükön viharkabát volt, a többiekén sötétbarna tweedzakó vagy pulóver. Az egyik férfin még tweedkalap is volt. Ossian Lucas képviselő úrnak nyoma se látszott.

– Á, Stuart – szólalt meg az ezredes könnyedén. – Tettesse le a barátaival azt a koporsót, legyen szíves. Mintha csak egy londoni klub pincéréhez szólt volna, hogy tegyen le az asztalára egy pohár whiskyt. Tekintélyt parancsolóan, de nem hangosan.

Jemima az egészet hihetetlennek érezte. Az ezredes könnyed viselkedése csak fokozta az irrealitás érzését. Lachlan habozott,

körülnézett; Jemimának az volt a benyomása, hogy talán vörös hajú társát keresi. De annak nyoma veszett.

– Őfelsége Clementina királynő... – kezdte merészen.

– Nem óhajtok semmiféle jelenetet a templom előttvágott közbe még mindig könnyed hangon az ezredes.

– Tedd, amit mond, Lachlan – szólalt meg egy hang Jemima háta mögött.

– Mr. Rory... – Lachlan kétségtelenül veszített magabiztosságából.

– Nincs szükségem segítségre – mondta az ezredes. A magas fiatalembert mintha leforrázták volna.

Lachlan még mindig habozott; végül gyors, ügyetlen jelt adott a Vörös Rózsa négy koporsóvivőjének, akik mozdulatlanul álltak a koporsóval a vállukon.

– Jól van, most elmegyünk, ezredes – mondta barátságtalanul. – De visszajövünk. És kivívjuk a jogainkat. A Vad Szigeten királyi emlékmű fog állni. Majd meglátja.

A Vörös Rózsa tagjai lassan, komoran leengedték a földre a koporsót. De nem az ezredes szedett-vedett kísérői vették vállukra.

– Rory, Hamish, Gavin, Niall – szólt az ezredes sokkal élesebb hangon. Ezúttal olyan volt, mintha négy kutyához, nem pedig egy pincérhez szólna. És a hívásra négy pirosposztag arcú, lelkes pillantású, olyan egészséges külsejű fiatalember sietett elő, amelyet Jemima még nem is látott. Még a magas Rory is inkább lelkesnek, mint sértődöttnek látszott. Egyikükben sem volt semmi az ezredes egyéniségéből. Arcvonásaikat valósággal eldurvította a tökéletes egészség – vagy talán a fiatalság? Az ezredesét megneemesítette az idő – vagy talán a tekintély? Jemima aznap már másodszor gondolt az apjára. Amilyenek kislány korában látta. Nem a szomorú apára gondolt, a háború utáni évekből, hanem gyerekkora csodálatos katonájára.

Mégis, az apja körül forgó gondolatai ellenére is, meglepődve hallotta, ahogy az egyik kedves fiú megszólalt:

– Melyik temetőbe, papa? Papa. Valahogy nem illett rá.

– A családi temetőbe – válaszolt az ezredes éles hangon. – Hova máshová?

– De ástak valamiféle királyi sírt, amelyet beborítottak vörös rózsával.

– Ne nevettesd ki magad, Hamish – mindössze ennyit válaszolt az ezredes.

– Clementina azt mondta...

– A családi temetőbe – ismételte meg az ezredes. Hangjában közelgő vihar bujkált. Hamish hallgatott.

A fiúk a családi temető felé haladtak a koporsóval. Az előző koporsóvivők, miután megszabadultak terhüktől, Lachlan vezetésével elcammogtak az úton. Úgy látszott, nemigen törődik velük senki. A völgy elnyelte őket.

– Á, Miss Shore. – Az ezredes volt, különösen megnyerő modorban. – Szörnyen sajnálom, hogy belekevertük ebbe az egészbbe. Csak egy kis helyi nehézség.

Jemima udvariasan mosolygott.

– Hamarosan túl leszünk ezen a szomorú ügyön. És akkor majd én magam viszem át Eilean Fáisra. Nem szeretném – mondta az ezredes –, ha barbárnak tartana bennünket.

– Ó, kérem... – mondta Jemima uralkodói kézmozdulat kíséretében. Pedig tudatában volt, hogy milyen sokat utasít vissza. Az ezredes választékos viselkedése váltotta ki belőle ezt a reakciót.

A koporsót leeresztették a családi sírba, A gyászolók körbeállták. Azután egy asszony fojtott hangja hallatszott:

– Henry, *tenned* kell valamit... – Az ezredes egy pillanatra komor képet vágott, de azután szokásos nyugodt modorában folytatta:

– Engedje meg, hogy bemutassam a feleségemet. Miss Jemima Shore, Edith, a feleségem.

– Henry – folytatta az asszony, az a szelíd asszony az első sorból –, valamit tenned kell Clementinával. Nem jön el a temetésre, ha te itt vagy. Én azt mondtam neki: szegény Charles meghalt, most nincs értelme vitatkoznunk. Nem tudjuk feltámasztani. Azt válaszolta, hogy meghalt, de nincs eltemetve. Azon a jéghideg hangján. Amilyen Leonie-é volt rossz pillanataiban. Azt mondja, hogy te ölted meg Chariest.

Az ezredes nyugodtnak látszott.

– Micsoda képtelenség, drágám. És az is képtelenség, Edith, hogy elismételed. – Elfordult. Felesége elvörösödött; a haja összekócolódott a kalap alatt.

– Miss Shore, talán szívesebben maradna a kocsiban, míg mi elintézzük ezt az egészet.

Ez, bármennyire udvariasan hangzott is, parancs volt. Jemima örömmel engedelmeskedett. Végigment a kavicsos ösvényen Duncan kocsijáig.

Előtte sötétlett az antracitszürke tó. Megeredt az eső, és dobolni kezdett a víz a színén. Ebben a pillanatban kis híján elütötte egy villámgyors fehér sportkocsi. A kormányánál Clementina Beauregard fekete baretjét, szőke haját és elszánt, sápadt arcát ismerte föl.

Megtartotta a szavát, hogy a nagybátyja jelenlétében nem vesz részt a fivére temetésén. Mit is mondott Charles Beauregard-ról? Meghalt, de nincs eltemetve. Rossz ómen ez a vakációhoz, amelyet, ha tetszik, ha nem, a Beauregard családi birtok kellős közepén kell eltöltenie.

6. AZ ÉDEN-SZIGET

– Idegenek nem jutnak el ide, látja – mondta félóra múlva Henry ezredes. Addigra már az uradalmi kocsi ott ingott a Vad Szigetre vezető keskeny hídon. A hidat szemmel láthatóan néhány szál pallóból építették. Nem egy hiányzott közülük. A maradék mozgott, és úgy rémlett, szinte nyög a kocsi súlya alatt.

Megdöbrentően keskeny híd volt. Még korlát vagy karfa sem volt rajta, mindössze egy-egy laza kötél kétoldalt. Nemigen elegendő ahhoz, hogy megóvjon egy embert, hát még egy kocsit. Nem történt itt soha baleset? Jemima megborzongott. Egy pillantást vetett Henry ezredes markáns arcéleire – milyen keskeny az ajka –, és nem akaródzott megkérdeznie.

Alattuk a víz olyan feketének látszott, akárcsak a tó. Baloldalt a Vad Sziget sziklái törtek magasba, borzasztó magasba. A híd alatt a tó felé elágazott a mély és gyors folyású folyó. Széles folyó, melyet hatalmas fák szegélyeznek, óriási és nagyon sötétzöld fák, bizonyára magában a folyóban gyökereznek, hiszen az ágaik is beelógnak a folyóba. Itt még a fák is vészjóslóak. Ennek a folyónak nincs partja, a lábát sem tudja megvetni az óvatlan vándor, ha megcsúszik. Valami mintha fölugrott volna odalenn. Ugrás és csobbanás. Talán egy hal? Egy lazac? De hiszen Charles Beauregard azt írta, hogy errefelé a hagyomány szerint nem lehet lazacot fogni. A folyó felszíne újra elsimult.

Még mindig esett. Jemima elkapta a tekintetét a folyó felső folyásánál a fenyegető fákról, és fölszisszent. A hídon túl a folyó nem folyó volt, hanem egy sziklahasadékon átbukó hatalmas vízesés. Döbbenetes hatású volt a zubogó víz, sárgának látszott, ahogy zuhogott alá, a permete pedig fehérnek.

Jemima hangjára fölfigyelt az ezredes.

– A Szöke Vízesés – közölte röviden.

– Szöke? – A vízesést Jemima inkább feketének érezte, mind hatásában, mind szándékában.

– Éber. A virrasztó vízesés. Az ör, ha úgy tetszik. A Vad Sziget öre. Megakadályozza, hogy bárki bejusson a szigetre, hacsak nem ezen a hídon át jön. – Henry ezredes szavai önteltebbnek hangzottak, mint az alkalom indokolta volna.

– Átúszhatnának... – jegyezte meg Jemima kételkedve. Nagyon szeretett úszni. Eszébe jutott, hogy becsomagolt egy kétrészes, leopárdmintás fürdőruhát, amelyet New Yorkban vett; az igazat megvallva: bikinit. Amikor londoni lakásán csomagolt, logikusnak tűnt, hogy megmártózhat egy skót patakban, ha egyszer olyan nyaralóban lakik, amelyet víz övez. Most rendkívül nevetségesnek látszott az ötlet. Nem tudta elképzelni, hogy belemenjen ebbe az örvénylő, nyughatatlan, barátságtalan, fekete vízbe.

Henry ezredes lehajtott a hídról a szigetre.

– Egy kanadai megpróbált egyszer átevezni ezen a zugon – mesélte. – Kenuval. Be akarta bizonyítani, hogy lehetséges. A háború alatt.

– Gondolom, lehetetlen.

– Hát persze. Útközben a feje nekivágódott egy sziklának. A temetőben nyugszik. Az ötlet kezdettől fogva abszolút nevetséges volt.

Jemima nem tudta, hogy mit mondjon erre. Mindez nagyon régen történt, a háború alatt, amikor mindenütt pusztultak az emberek. Egyesek éppen Henry ezredes parancsnoksága alatt. Visszaemlékezésében mégse volt egy csöppnyi sajnálkozás sem. A fickó otthagya a fogát – úgy kell neki, ha olyan ostoba volt.

Jemima figyelmét arra a meredek útra fordította – ha egyáltalán útnak lehet nevezni –, amelyen fölfelé kaptattak. Kanyargó» fölfelé, rododendronok szegélyezték. Fenyők, erdefenyők vagy mik, és hatalmas tölgyek dugták ki a fejüket a bozótból. Milyen csodálatos lehet tavasszal, amikor ez a sok zöld cserje virágozik!

Most, nyár közepén, minden zöld volt; zöld és súlyos. Nyirkos az esőben. És mennyiféle zöld: a fenyők feketészöldje; a vörösfenyők kedves, nőies halványzöldje; a tölgyek törzsének szürkészöldje. Egytől egyig zöld. A hidegtől eltekintve nyugodtan lehetne valami trópusi táj egy Rousseau-képen. A hőmérséklet azonban csöppet sem volt trópusias. Jemima megborzongott, és nagyon vágyódott hűsége fehér esőkabátja után.

Nem volt itt se hanga, se kövek, se virágok. Csakis csupa zöld. Akár tigrisek vagy leopárdok is előbújhattak volna ebből a dzsungelből. És abban a pillanatban, ahogy átvillant az eszén ez a gondolat, egy kis őz ugrott elő a bozótból. A gyönyörű, szökdecselő teremtmény olyan volt, mint egy Walt Disney-figura.

Jemima megdöbbenésére Henry ezredes egyenest az őz felé tartott.

– A kis nyavalyás – mondta, amikor elvétette. Azután, mintegy magyarázatképpen: – Lelegelik a növendék fák hajtásait. – Őszintén

szólva, Jemima ezt nem tartotta elégséges magyarázatnak. Azon kezdett tűnődni, vajon hajlamos-e Henry ezredes kiirtani a fiatal állatokat. Azokat, amelyek az útjában állnak.

De ekkor a ház látványától elállt a szava és elterelődtek a gondolatai. Annyira váratlanul érte. Nem ház, semmi esetre sem nyaraló, talán inkább templom. Ellentétben a Beauregard-kastély élénkvorosével, komor szürke kőből épült, ívelt, magas ablakokkal.

És a ház alatt, ugyanilyen meglepő módon, meredeken véget érő, fűvel benőtt, a hajdani pompás park nyomait őrző kőteraszkok; és itt is rododendronok, és lenyűgöző kilátás: alattuk a folyó, a folyón túl hegyek. Fejük fölött egy másik hegy meredt az égnek. Mögöttük a szakadék. Abban a pillanatban, ahogy megérkeztek, előbújt a nap, de nem állt el az eső. Így, amikor Jemima megpillantotta a kőtornácós, templomszerű Tigh Faist, az egész szivárvány övezte.

– Ez igazán... meglepő – bökte ki Jemima egy pillanatnyi hallgatás után. Tisztában volt vele, mennyire banális a megjegyzése, de nem jutott az eszébe semmi okosabb.

– Errefelé nagyon gyakori a szivárvány – válaszolta Henry ezredes. Megint olyan öntelten hangzott, mintha egyedül tőle függne az egész.

– A házról beszélék. Ez az a ház? Ez lenne Tigh Faís? Tudja, nyaralóra számítottam. – A saját és Cherry levelében egyaránt nyaralóról volt szó.

– Hát persze hogy ez Tigh Faís – Henry ezredes meg volt lepve. – Be kell vallanom, én nem egészen így képzelek el egy nyaralót. Nem tudom, persze, hogy önöknek a tévénél milyen igényeik vannak. – Bizonytalan pillantást vetett Jemimára, mintha ennél az ismeretlen közegnél bármire számítani lehetne. – Az az igazság, hogy mi vadászháznak szoktuk nevezni. A nagyanyám építtette, amikor fiatalasszony korában idekerült a völgybe, mielőtt nekilátott, hogy átépíttesse a kastélyt. De mindig volt valami épület Eilean Faíson: természetes védőállás. A hagyomány szerint a jó Charlie herceg is pihent itt a 45-ös bukás után. Azt hiszem, nagyszerűen érezte magát.

– Az ezredes úgy beszélt, mintha a herceg a közelmúltban lakott volna a házban.

Lehetséges, hogy Charlie herceg elégedett volt a bérleménnyel, gondolta bosszúsán Jemima, de ő bezzeg annál kevésbé. Ráadásul a ház vészjósónak látszott, akárcsak a folyó. Akárcsak a vízesés. Nem a méretei miatt, pedig sokkal nagyobb volt, mint amire számított. Nem is a

szürkesége, vagy a hatalmas, nyilvánvalóan függöny nélküli barátságtalan ablakok miatt. Valami más oka volt: a tulajdon balsejtelme. Abban a pillanatban Jemima Shore-nak az a határozott vágya támadt, hogy elmeneküljön innét; forduljon sarkon és menjen azonnal vissza. Vissza a civilizációba, minél távolabb a Paradicsomtól, ettől az Éden-szigettől.

Összeszedte magát. Azután megpillantott egy szürke ruhás, ősz hajú, magas alakot, aki lelkesen integetett a lépcsőn. Ez sem derítette Jemimát jobb kedvre. Nem szellem. Egy lakó.

– Valaki lakik itt? Nem is tudtam... – kezdte.

– Ó, nem, senki – válaszolta az ezredes meglepetten. – Ja, az? Az Bridie. Csak Bridie. Majd takarít önre. Főz önnek. Amit csak kíván.

– Nem lehetne, hogy semmit se csináljon? – Jemima maga is kissé neurotikusnak érezte a hangját. Henry ezredes meglepetten pillantott rá.

– Mindig nálunk dolgozott. Most a régi Beauregardkapusházban lakik, a Fekete Lakban. Nem marad itt éjszakára. Biciklin jár be, a hídon át. – Elhallgatott egy pillanatra. – Egyébként majd féken tartja a Vörös Rózsát.

Egy kis horkanásféle kísérte az utolsó mondatot, nem kifejezetten nevetés, de valami afféle. Ez volt az első utalás a templomban nemrég lezajlott drámai eseményekre.

– Csak annyira szükségem van az egyedüllétre... – Jemima hangja egyre inkább egy hisztérikus gyerekére hasonlított.

– Természetesen nem fogja zavarni, ha szól neki. De ne felejtsem el szólni! A Stuartok közismerten dolgozó emberek. Nem fog tetszeni neki, hogy nem dolgozhat.

– Stuartok...?

– Bridie Stuart. Született Stuart, itt a birtokon született, és a nyugati partról jött Willie John Stuarthoz ment feleségül.

– Gondolom, gyakori név lehet errefelé. Nem rokona... – Nyelt egyet. Kis híján azt kérdezte: – ...Stuart kapitánynak?

– Dehogynem, az édesanyja – válaszolta Henry ezredes vidáman. Már a hanghordozásából világossá vált, hogy Bridie nem tartozik a Vörös Rózsa hívei közé. De azért hozzátette: – Persze, ő sem ért egyet a fia bizarr elképzeléseivel, akárcsak mi. Bridie-nak helyén van az esze. Megnyugtathatom, hogy a legeslegutolsó dolog, amit Bridie meg szeretne élni, hogy a Vad Sziget egy csomó mániákus kezébe kerüljön, vagy bármi történjék, amit az unokaöcsém forgatott a fejében.

– Megmagyarázná, hogy egyáltalán mit akarnak? Igazán érdekelne – szólt Jemima, legtapintatosabb riporteri modorában.

– Kész nevetség – válaszolta mindössze Henry ezredes, de odáig már nem ereszkedett le, hogy megmagyarázná, mi is az, ami kész nevetség. De hamarosan megint megszólalt: – Királyi emléksziget! – kiáltott fel. Felhorkant; amivel hangsúlyozni óhajtotta, mennyire nevetségesnek tartja a gondolatot. – A méltatlanul gyászolt Charlie herceg emlékére! Hiszen az a fickó csak szerencsétlenséget hozott a skót felföldre. Abszolút semmi katonai ítélőképessége nem volt, és amikor végül Franciaországba távozott, az embereit benne hagyta a pácban. Véleményem szerint még annyi figyelmet sem érdemel, amennyit Cullodenben szentelnek neki, nemhogy még emlékművet is kapjon itt a völgyben. Az unokaöcsém halála legalább pontot tett az egészre.

– És most? – érdeklődött Jemima behízelt hangon.

– Á, ezek az emberek, akik Vörös Rózsának hívják magukat, Lachlan Stuart csak egy közülük, most azt kívánják tőlem, hogy mégis hozzam létre az emlékszigetet, a Vörös Rózsák darázszfészkrét. A házat alakítsam át múzeummá, ahogy Charles tervezte. Voltak olyan pimaszok, hogy azt mondják nekem, teljesítenem kell az unokaöcsém kívánságát. Hát én aztán megmondtam nekik a véleményemet. Tudtukra adtam, hogy hallani sem akarok többet az egésztől. Aztán itt van Flanagan atya: szerinte az egész szigetről le kell mondanom az ő egyháza javára, missziót kellene alapítanom... No de ez már más tészta. – Odaértek a házhoz; az ezredes erősen behúzta a keziféket. Azután udvariasan kisegítette Jemimát a kocsiból. Bridie eléjük jött a lépcsőn. Ősz haja ellenére is csinos volt. Jemimát a fiára emlékeztette. Ragyogó mosoly volt az arcán, nem úgy, mint Lachlan kapitánynak, amikor utoljára látta.

– Miss Shore, Miss Shore! – lelkendezett. – Isten hozta Eilean Faíson! És én tegnap este még a tévében láttam! Milyen okosakat mondott. Az a szörnyű ember és azok a szörnyű kérdések! És milyen csinos volt... – Elhallgatott: átható és kritikus pillantást vetett Jemimára. Szeme kék volt, akárcsak a fiáé, és rendkívül okos.

– Hát igen, életben egy icipicit idősebbnek látszik. Talán az utazástól? Nem baj, majd felerősítjük, kap egy kis színt az arcára.

– Gondolom, Miss Shore szeretne magára maradni... – kezdte Henry ezredes.

– Hát persze hogy szeretne. Menjen csak, ezredes. Majd én gondoskodom róla. – Úgy látszik, Bridie lelkesedését sehogy se lehetett csökkenteni.

– Akkor csak iszom egy pohárával – mondta az ezredes. Jemimának föltűnt, hogy eszébe se jut engedélyt kérni tőle. – Tudja, egy temetés mindig olyan feszültséggel jár. Meg az unokahúgom is bolondot csinál magából. És a kis Lachlan. És hogy meg kellett másznom azt az istenverte hegyet, amikor azok a lehetetlen szamarak megpróbálták megakadályozni, hogy eljussak a templomba. A londoni cipőmben! Mit szólna hozzá Mr. Carter a Lobbs cégnél? Azért még egészen jó erőben vagyok, tudja. De a cipőm miatt bosszankodtam.

Jemima lenézett a valaha elegáns, most összevissza horzsolts és karmolászott cipőre az ezredes hosszú, keskeny lábán. Nem csoda, hogy Ossian Lucas nem csatlakozott a hegymászó expedícióhoz. – Semmi se tesz olyan jót temetés után, mint egy korty whisky – fejezte be az ezredes. – Aztán már itt se vagyok.

– Persze. Igyon csak egy pohárral – mosolygott Jemima kedvesen. – De nem tudom, hogy... a titkárnőm küldött egy listát, de én nem iszom whiskyt.

A beszélgetés elvonta a figyelmét a ház ugyancsak rendkívüli berendezéséről. Rengeteg vadásztrófea mindenütt, néhány kitömött, Walt Disney-féle pofácska szemmagasságban, néhány óriási állat meg Jemima feje fölött; a legtöbbjük alatt réztábla, amelyen az állt, mikor, hol és ki lőtte az állatot. A magas, boltíves előcsarnok valószínűleg egyidős lehetett a kőház többi részével, külseje alapján a tizenkilencedik század közepe tájáról való. Elképesztő volt azonban, hogy jóformán sem bútor, sem szőnyeg nem volt sem az előcsarnokban, sem a belőle nyíló szobákban, amelyekre Jemima egy pillantást vethetett a nehéz ajtókon át. A rengeteg kitömött állattól eltekintve foszladozó huzatú vén horgászbotok, egy húrozatlan teniszütő és egy pár krokettütő alkotta az előtér dekorációját.

– Ó, pedig a skót felföldön whiskyt kell innia – jelentette ki az ezredes könnyedén. – Biztos vagyok benne, hogy Bridie tartogat valamit a pohárszékből. – Bevezette Jemimát az ebédlőbe.

Bridie ragyogott. Jemima eközben a hosszú, rongyos függönyöket és a hiányos bútorzatot bámulta az úgynevezett ebédlőben: egy óriási, nagyon pecsétes asztalt és három széket, melyek közül kettő törött volt. Ha nem kalauzolja Henry ezredes, azt hitte volna, hogy lakatlan házra bukkant,

amelyet, tudj' isten, miért, elhagytak a lakók és lassacskán tönkrement. Tigh Faís azonban nem volt lakatlan; és Jemima már azon kezdett töprengeni, hogy magára marad-e valaha is, hiszen Henry ezredes sohasem fog elmenni...

Ebben azonban tévedett. Henry ezredes felhajtotta az italát, se szó, se beszéd a kocsijánál termett, és már el is tűnt a meredek ösvényen.

– Kedden várjuk vacsorára – mondta búcsúzóul. – Kap néhány napot, hogy magához térjen. Bridie majd mindent elmagyaráz. Nem, nem utasíthatja vissza. Nincs is telefon. Valamelyik ütődött fiam eljön majd magáért. *Hozzá* kell tennem, hogy a kis hercegnő is ott lesz. De ezzel nem kell törődnünk. – Úgy ült a volánhoz, mintha lóra pattanna.

Bridie gyönyörködve bámult utána. Jemima kissé bosszankodva azon kapta magát, hogy az ő pillantásából sem hiányzik a női csodálat. Talán a skót környezet vagy inkább az a korty, megtévesztően kristálytisza whisky az oka, melyet a rábeszélésnek engedve megkóstolt. Először megkönnyebbült, de azután védtelennek érezte magát, amikor az ezredes eltűnt. Arra vágyott, hogy utánakiálthassa, jöjjön vissza egy percre.

Amint elment, egyszeriben visszatért minden félelme. A ház már nem tűnt barátságosnak. Visszanyerte eredeti komor, baljós jellegét. Nem töltötte már be az ezredes hangja. De legalább egyedül lehet – majd ha Bridie elmegy.

Eközben Bridie kedvesen egy másik hatalmas szobába vezette, ahol tűz égett. Még így is elég hideg volt. A falakon tavakról, szarvasokról készült metszetek. A metszetek foltosak voltak a nyirkosságtól. A hasonlóképp foltos, ősrégi tapéta zöld, piros és kék virágos aljnövényzetet ábrázolt, itt-ott madarak tarkították; hasonlított ahhoz a vegetációhoz, amelyet a szigetre vezető úton látott. Itt is nagyon kevés bútor volt, de az egyszemélyes heverő, akárcsak az ebédlőasztal, hatalmas volt. Az üveges könyvszekrényből hiányzott két üveglap. Az a néhány, kizárólag skót eredetű könyv, amely az üveg mögött állt, aligha nyerte volna el akár dr. Marigold Milton, akár Guthrie Carlyle tetszését.

– Most itt hagyom egy rövid időre – mondta kedvesen Bridie –, azután elkészítem az ebédjét.

Jemima visszafordult, hogy tiltakozzon. De túlságosan fáradt volt *hozzá*. Hosszú idő telt el azóta, hogy kora reggel az invernessi állomás közelében fölébredt a hálókocsiban. Végre magára maradt.

Azon töpregett, hogy a csudába dönthetett egy felföldi nyaralás, egy ilyen északi Éden mellett, amelyről máris kiderült, hogy teli van kígyókkal. Jobb lesz, ha addig élvezzi a magányt, ameddig lehet.

Néhány perc múlva, talán valamivel később, talán már a szemét is behunyta, nyikorgás, recsegés hallatszott a franciaablak felől, amely a fűvel benőtt teraszra vezet. Valaki belépett a szobába.

– Nos, Miss Shore – hallotta Lachlan Stuart már ismerős hangját. – Hogy tetszett a temetés?

7. ÉPPEN ELÉG TRAGÉDIA TÖRTÉNT

– Nézze csak, mit hoztam magának! – mondta Lachlan Stuart. Egy csokor vadrózsát tartott a kezében. Közelebb álltak a rózsaszínhez, mint a vörshöz, de azért egyértelmű volt a jelentésük. Jemima úgy érezte, hogy amióta Skóciába érkezett, egyre jobban gyűlöl mindenféle rózsát. A vörös rózsát, mint az érzékszervek ellen elkövetett támadást, különben is világléletében gyűlölte. Jobban szerette a fehér virágokat, tavasszal a nárciszt; egy kis sárgás árnyalatot még elviselt benne. Fehér virág illett a Holland Park fáira néző lakásának hideg kékjeihez és halvány zöldjeihez, melyek fölött most Colette örökdik.. A tavaszi virágok illatát Jemima erotikusnak érezte. Azok, akik Jemima Shore-nak udvaroltak, rövid idő alatt megtanulták, hogy ne küldjenek olyan rikító ajándékot, mint a vörös rózsza.

Mindenesetre úgy érezte, hogy elege van Lachlan kapitányból és a problémáiból, ideje tiltakoznia, ha nem akarja, hogy tönkrementegyk az egész szabadságát.

– Mr. Stuart – szólalt meg határozottan, olyan hanghordozással, amelyre föltétlenül fölfigyelnek a Megalith Televízió bármelyik műsortervező ülésén –, nem óhajtom elfogadni a rózsáit.

– Üzenetet hoztam – folytatta Lachlan zavartalanul. Ügyet sem vetett Jemima közbeszólására. Hangja furcsán kedves volt. *-Ez a* csokor a Vörös Rózsa üzenete. A vezérünké. Nem viseltetünk rosszindulattal ön iránt. Oltalmazni fogjuk. A szemtanúnk lesz. Amikor eljön a királyi sziget létrehozásának napja. Jemima úgy tett, mintha nem értené az utalást.

– Nincs szükségem az oltalmukra – tiltakozott. – Egyáltalán nem érdekel a versengés, bármi legyen is az, amelyben a Beauregard családdal állnak.

– De muszáj, hogy érdekelje a Vörös Rózsa. – Lachlan hangja megbántottnak hallatszott. – Hiszen a tévétől jött. Riporter. – Ekkor már lehetetlen volt megértetni vele, micsoda hatalmas különbség van a Jemima Shore vezette, társadalmi kérdésekkel foglalkozó értékes műsorok és azok között a riporterek között, akikre ő, minden bizonnyal, gondolt. Lachlan folytatta: – Igen, a versengés jó szó rá, nagyon helyesen mondja. Hiszen már tud a herceg szigetéről, gondolom.

Jemima nem válaszolt. Nem tartotta fontosnak felidézni a Henry ezredessel folytatott rövid beszélgetést.

– A királyi sziget – mondta Lachlan türelmetlenül. – A~jó Charlie herceg emlékműve. Itt, a Vad Szigeten. Ő említette magának, Mr. Charles. Önnek itt kellett volna lennie, amikor felavatjuk. Ezért hívta meg önt ide, ahol évek óta egyetlen bérlő sem fordult meg. Ez is a tervéhez tartozott, amikor megtudta, hogy a tévétől jön. Műsort készített volna róla, és akkor a világ megtudja, hogy igazságot szolgáltatnak Skócia törvényes királya emlékének. Megírta önnek.

– Nagyon keveset tudok a jó Charlie hercegről. És még kevesebbet Mr. Beauregard tervéről, hogy emlékművet állítson neki. Szó sincs róla, hogy bármiről is említést tett volna a levelében... – Miközben beszélt, Jemima előtt hirtelen felrémlett Charles Beauregard utolsó levele: az a kusza, kézírásos utóirat, amelynek hangulata furcsa ellentétben állt a bizonyára titkárnő által gépelt, hivatalos szöveggel. “Ui.: Van még valami Eilean Faist illetően, amiről személyesen szeretnék beszélni önnel. Levélben nem lehet.” Hát nem, valóban nem. Ha a megboldogult Charles Beauregard tényleg az emlékszigetről szóló tévéműsorban reménykedett, keserűen csalódott volna. Jemima megpróbálta elképzelni, hogyan reagálna Cy Fredericks, a Megalith Televízió nagyfőnöke, lia ezzel a kéréssel fordulna hozzá: – Cy, fölfedeztem néhány tündén skót különcöt... – Nagyon érdekes – mondaná. – Nagyon érdekes. Föltétlenül beszélünk kell róla. – Azután, lélegzetvételnyi szünet nélkül folytatná: – Mint említettük Észak-Írországgal kapcsolatban...

Most még határozottabban megismételte Lachlannek: – A Beauregard család gondjai, pénzügyei és a Vörös Rózsa nem tartoznak rám. Úgy látszik, képtelenek megérteni, hogy a szabadságomat töltöm itt. – Az utolsó megjegyzés elkeseredett tónusa visszhangzóit a fülében. Hogy elhallgattassa, kihívóan előrelépett, fölkapta a vöröses rózsacsokrot a repedezett, kopott asztalról, és bedobta a tűzbe. Miközben bedobta, néhány szirm az elnyútt, kifakult szőnyegre hullott. A szirmok, mint halvány vérfoltok, melyeket hiába próbált valaki eltüntetni, Jemima és a tűz között heverték. Serri Lachlan, sem Jemima nem mozdult, hogy fölszedje őket.

– Magányos hely ez egy nő számára – mondta a férfi hosszú hallgatás után.

– Mindig is szerettem egyedül lenni. Tulajdonképpen azért jöttem ide, hogy egyedül legyek – válaszolta Jemima. Igazat mondott. Mindig is

szeretett egyedül lenni. Magányos neveltetése, tizennyolc éves korában szülei halála, küzdelmei, egy irigylésre méltó karrier: vajon élhette volna-e egy londoni sikeres nő életét, ha természeténél fogva nem tudja elviselni a magányt? A húszas éveinek végén a Cy Fredericksszel való kapcsolatának azok a vidám, lázas, kízó évei, meg a harmincas éveinek elején azok a sokkal kevésbé vidám idők, amikor egyre Töm Árnys, a nős képviselő hívását leste... Nem, egyik sem lett volna lehetséges, ha fél a magánytól.

Mostanában kellemes az élet. Ha valaki, hát Guthrie Carlyle magányos. Jemimának esze ágában sem volt Guthrie-t idehívni: Guthrie örökös készenléte, hogy a nap és az éjjel bármelyik órájában, bármikor örömmel jöjjön, ha hívja, ami olyan megnyugtató a zsúfolt londoni életben, valahogy fölöslegessé tette, hogy idehívja a felföldre. Sokkal jobb, ha egyedül ül a tűznél, az ajándékba kapott Bunis-kötettel. Ha egyszer sikerül gyorsan és határozottan megszabadulnia Lachlan Stuarttól.

– Hát a szellemektől nem fél? – Volt egy kis csúfolódás Lachlan hangjában. – Ha már a királyok nem érdeklik. A fehérnép általában tart a szellemektől.

Jemima elmosolyodott. – Sajnálom, de ki kell ábrándítanom. – Tapasztalata szerint a kísérteteknek mindig valami nagyon is emberi magyarázatuk van. Óvakodj a bűbájtól, szellemektől, álmoktól és efféle bolondságoktól, mondja a katolikus katekizmus. Főtisztelendő Ágnes nővér így mondaná. Jemima a Boldog Eleonóra-zárdára gondolt. Tapasztalata szerint a szellemek az emberi, nem pedig a természetfeletti rossz megnyilvánulásai.

– Ez ódon hely – mondta Lachlan –, és itt vannak szellemek; jó szellemek is, rosszak is. A Vad Szigeten nem kerülheti el a szellemeket. Az amott egy druida gyűrű, mondták még kislegény korunkban. Meg aztán Sóhajtozó Marjorie a vízesésnél; hamarosan majd hallani fogja a hangját, epekedő, kiáltozó hangja még a víz zúgásából is kihallatszik... és vannak még másfajta szellemek is, nem is olyan messze innét, azt mondják, még a háborúból, a vízesésnél elpusztult katona, és most Mr. Charles, öfelsége Károly Edward király szelleme, akinek emléke még mindig hozzánk kiált. Ez a Vad Sziget, és vannak itt olyan dolgok, amiket maga, aki délről jött, sohase fog tudni, de ezek a dolgok nem hagyják majd nyugodni, még ha délről való is. Sohase lesz itt nyugalom, míg a Vörös Rózsa zászlót nem bont a szigeten, és amíg a jó Charlie herceg emléke nyugalmat nem talál. Ezért lesz szüksége gyámolításra.

Lachlan Stuart beszéde furcsa éneklő hangsúlyt kapott, nem csúfolódó volt, mint amikor a szobába lépett, inkább felajzott, mint amikor a templomban azt mondta: "Őfelsége Clementina királynő."

És egész idő alatt a hangos, csobogó víz zaja töltötte be Jemima fülét. És a rongyos kartontól eltekintve függöny nélküli, szálkás, repedezett fajú franciaablakban, Lachlan Stuart háta mögött, újabb szivárvány tűnt fel. Fényesen fakadt fel a sűrű esőből, amely még a szivár. vány színeinek sem adta meg magát. A víz egyre hangosabban zúgott Jemima fülében. Furcsa látomás kerítette hatalmába, hogy a folyó emelkedik, elárasztja a házat, elborítja a szigetet...

"Nem maradhatok itt, sohase fogok tudni elaludni, ha így zúg a víz" – gondolta. Azután Lachlan arca úszott a szeme elé. A szivárvány széthasadozott, élénk színei elvakították és beborították Jemimát. Tudta, hogy el fog ájulni.

Amikor kinyitotta a szemét, a kopott bőr karosszékben ült a tűz mellett. Kinn a szabadban ragyogott a nap, meg-megcsillant a folyó fekete vizén. Kellemes látvány volt. Szivárvány sehol. És nyoma se volt Lachlan Stuartnak. Egészen egyedül volt.

A két whiskyspohár eltűnt. Gyanítani kezdte, hogy kimerültén, az éhgyomorra ivott, szokatlanul erős italtól kissé részegen, csak képzelte az utolsó betolakodót.

"A rózsák" – jutott eszébe. Lenézett a szőnyegre. Egyetlen szirmot se látott. A tűz gondosan körül volt rakva hasábokkal.

Fogalma sem volt, hány óra lehet. Kis arany karórája, amelyet Cy ajándékozott neki – időről időre hasonlót fedezett fel egy-egy csinosabb lány csuklóján a Megalithnál –, öt órát mutatott. Lehetetlen. Biztosan megállt az éjjel. Füléhez emelte a kényes jószágot. A nap olyan lefegyverzően ragyog, lehetetlen, hogy közeledjék az este.

– Bizony, gyönyörű estével fogadjuk magát – szólalt meg egy hang az ajtónál. – Én pedig hoztam egy kis uzsonnát. Tudom, hogy jól fog esni.

Bridie Stuart volt az, kezében hatalmas mahagóni tálca. Tányérokon keksz, sós buci és piskóta, szemmel láthatólag olyan friss, hogy szinte még gőzölgött. A piskótalapok között tejszín és lekvár látszott csábítóan. Tíz embernek elég lett volna.

Még félálomban, egy szörnyűséges pillanatra Jemima azt hitte, hogy talán várnak még valakit...

– Ó, dehogy, csak éppen benéztem ebédidőben, és jó mélyen aludt. Mint egy gyerek. Hát aztán, gondoltam, ha már elmulasztotta a finom ebédet, hoztam egy kis süteményt meg néhány bucit. Hiszen olyan sovány.

Bridie letette a tálcát. Erős, magas asszony volt. Láthatólag minden erőfeszítés nélkül hozta a nehéz tálcát. Azután letérdelt, és megpiszkálta a tüzet. Kérdések nyüzsögtek Jemima fejében. Ki emelte föl, amikor elájult? Bizonyára a padlóra esett, nem pedig ilyen illedelmesen a székbe. Lachlan? A mamája? Vagy ketten együtt? Fogalma sem volt róla, vajon Bridie tud-e a fia látogatásáról.

– A virágok... – kezdte óvatosan. – Azok a vörös szirmok.

Bridie egyenest ragyogott, ahogy hátranézett a tűztől.

– Tudtam, hogy tetszeni fognak-mondta elégedetten.

– A kis kertemből hoztam őket. Mivel itt Eilean Fáison nincs semmilyen virág.

Jemima csak most vett észre egy vázát maga mellett. Rengeteg ragyogó színű, nyilván nem virágüzletből való rózsza volt benne. Egytől egyig más-más vörös árnyalatú.

– De a szirmok a szőnyegen... – makacskodott. – Maga szedte fel őket?

Bridie csak mosolygott. Leporolta a kötényt, és fölállt.

– Á, azok a virágok még nem hullanak – válaszolta.

– Nézze, frissen szedtem őket. Nem olyanok, mint a londoniak. Lady Edith meséli, hogy alig veszi meg az ember, máris elhervadnak.

– Gyönyörűek ezek a virágok – sietett megnyugtatni Jemima. De nem tudta megállni, hogy hozzá ne tegye: A vörös rózsát különösen szereti?

– Minden virágot szeretek – válaszolta Bridie. – Csak errefelé nagyon sűrűn nő a vörös rózsza. A fehér rózsza nemigen marad meg. Lady Edith Beauregard gyönyörű kertje, az összes fehér rózsza, amit ideültetett, délről hozatott a bátyja birtokáról... a bátyja Bournemouth grófja, ő pedig Lady Edith de Bourne volt, mielőtt férjhez ment

– tette hozzá Bridie, megszokott kedves modorában –, pedig ő borzasztóan szereti a virágot, teli van a kastély virággal, vadvirágot gyűjt, kertet ültet. Mégis mind elpusztult. Egyetlen éjjel. Délről kerültek ide, és úgy látszik, nem maradnak meg a mi skót földünkön. Ezt mondja Robbie, a kertész. Mr. Charles pedig beültette a kastélybeli híres fehér rózsakertet vörös rózsával. – Elhallgatott. – Nem, Miss Shore, Glen Bronnackben mostanában csak piros rózsát fog látni.

Lehetetlen volt leolvasni az' arcáról, helyesli-e vagy helyteleníti, hogy van egy völgy, amelyben nem teremvagy nem teremhet – fehér rózsá.

– No, egyen már, Miss Shore – noszogatta kedvesen Jemimát. – Nem kell ezekkel a dolgokkal törődni, tö.rődjék csak az uzsonnájával.

Jemima átadta magát Bridie tésztaköltevényeinek.. Csak most döbrent rá, mennyire éhes. Bridie ott állt mellette, és amíg ő evett, egyfolytában beszélt. Ez a helyzet szemmel láthatólag boldoggá tette: itt egy látogató, konyhaművészetének hálás közönsége, és itt van ő, aki beszámol Glen Bronnack ügyes-bajos dolgairól, különösen Eilean Fáis apró részleteire és a házra, Tigh Fáisra hívja fel a figyelmét.

Miközben Jemima minden erőfeszítés nélkül bevágott négy bucit, Bridie rövid földrajzi összefoglalót tartott. Beszélt a Kilbronnack-udvarházról, "az ezredes és Lady Edith rezidenciájáról", amely éppen Glen Bronnack és Kilbronnack között áll.

Bridie a városról is mesélt: nagyszerű bevásárlóközpont, minden szempontból különb, mint Inverness, és bizonyos szempontokból százszor különb még Londonnál is, ahogy maga Lady Edith is említette Bridie-nak. Azután Eilean Fáisra tért át, arra, hogy mindig mennyire óvatosan kell átkelni a hídon. És beszélt Tigh Fáisról, arról, hogy milyen kár, hogy a Birtok elhanyagolta a házat, nincsenek függönyök, nincs rendes bútor, és hogy Jemima váratlan megjelenése alapján – "Bérlő Tigh Fáisban! Szörnyen boldog voltam" – Bridie azt hitte, hogy csodálatos új korszak köszönt rájuk, amelyben a Birtoknak ismét rendbe kell hozatnia a házat. Azt azonban egy szóval sem említette, hogy á megboldogult Charles Beauregard emlékművet tervezett.

Végül a sütője szeszélyeiről beszélt, amelyhez egyedül ő ért. Ételekről beszélt; hallhatólag alig várta, hogy főzhessen Jemimának.

– Szóval nincs kocsija – mondta Bridie félig remény kedve, félig szemrehányóan. – Telefon pedig nincs a házban, nem volt érdemes vesződni vele, úgysis mindig üresen állt. A legközelebbi telefon az én házamban, vagyis a Fekete Lakban van.

Jemima nem reagált. Délről nézve milyen nagyszerű dolognak látszott egy olyan Paradicsom, amelyben nincs se telefon, se autó. Ez a hangulat egyelőre szétfoslott. Valami nyugtalanította a házzal kapcsolatban: ezen pedig nem segített sem a telefon, sem a közlekedés hiánya. Legalább egy

kocsiról gondoskodnia kéne. Arra azonban nem volt hajlandó, hogy Bridie-vel vitassa meg a kérdést.

– Nagyon kedves – válaszolta. – De én éppen csak hogy itt fogok tanyázni. Tulajdonképpen igazán nem sokat eszem. Különben is – próbált tréfálkozni – ezzel az uzsonnával kitartok jó néhány napig.

– De biztosan lesznek látogatói, vagy nem? – Bridie hangja mohón csengett. – A “látogató” szót úgy ejtette, mint Henry ezredes a “bérlő”-t – félelemmel vegyes tisztelettel és sóvárgással.

– Nem lesznek. – Azután egy kicsit enyhített a dolgon. – Tavaszra új műsorsorozatot tervezek. Tökéletes nyugalomra van szükségem.

A szent televízió említése egy időre elnémította Bridie ajánlatait, Jemima azonban gyanította, hogy ez csak fegyverszünet.

Feltűnő volt, hogy Bridie Stuart csupán egyetlen témával nem foglalkozik, mégpedig a megboldogult Charles Beauregard-ral. Pedig feltehetőleg a haláláig ő volt Bridie munkaadója. Jemima már világosan látta, hogy nem a jóval idősebb és érettebb Henry ezredes, hanem az ifjú Charles Beauregard volt ennek az egész, hatalmas birtoknak, a házaknak, a kastélynak az ura, még annak a háznak is, ahova most Jemima csöppent. Bridie világosan megmondta, a Kilbronnack-udvarház is a Beauregard-birtokhoz tartozik, nem pedig “az ezredesé személyesen”. Furcsa érzés lehet az ezredes és a felesége számára, hogy még az otthonuk sem az övék...

Charles Beauregard nevének mellőzése annál feltűnőbb volt, mert Bridie olyan szerető részletességgel beszélt neveltjeiről, az ezredes és Lady Edith hatalmas családjáról.

– Mr. Ben, bizony, micsoda jóképű legény lett belőle, ő volt az első kisbabám, hányszor mondta róla Lady Edith, hogy ő a család büszkesége, bizony, tényleg a büszkeségünk... Aztán Mr. Rory, ő persze sokkal nyugodtabb természetű, bizony, borzasztó nyugodt, de a maga módján nagyon kedves, kisbaba korában alaposnak hívtam, későn kezdett jární, nagyon alapos volt, de amint megtanult jární a hosszú lábával, csuda gyorsanjárt, és persze imád itt élni. Borzasztó nagy kár, hogy errefelé nincsen munka. De nincs neki munkája itt a völgyben, hát el kell mennie munkát keresni, annyit kell utaznia, még Londonba is. Hányszor mondta nekem: Bridie, a világon mindent megtennék, csak hogy itt lakhassak, talán éppen itt Tigh Faísban, hiszen egészen üres, gyilkosságon kívül mindent megtennék, szokta mondani nevetve.

Miközben Bridie buzgón folytatta a jellemzéseket Hamishről (nem szeret se olvasni, se gyalogolni) meg Gavinről és Niallról (egyikük se szeret se olvasni, se beszélni, se sétálni, és most mindketten hasznos, de jelentéktelen feladatokat látnak el a hajdani Brit Birodalom távoli pontjain vagy a hadseregben), Jemima a Roryről hallottakon töprengett. Roryról volt szó? Igen, róla. Sohasem fogja tudni, de reméli, soha nem is lesz kénytelen megkülönböztetni őket egymástól. De ma már másodszor fordul elő, hogy a Beauregard család valamelyik tagját idézik, amint vágyakozva beszél gyilkosságról. Halál és birtok. "Ezért a völgyért még ölni is érdemes", mondta Henry ezredes Duncannek. Rory meg azt mondta, hogy gyilkosság kivételével mindent megtenne érte. Milyen primitív társaság, gondolta Jemima irtózva. Egy dologban egészen biztos volt: a világ összes birtoka sem ér annyit, hogy egyetlen emberi életet feláldozzanak érte.

De a Beauregard ág – akárcsak Banquo leszármazottai –, úgy látszik, kitart a végső harsonáig.

– Nincs még egy egészen fiatal gyerek is? – érdeklődött Jemima.

– Dehogynem, Kim – válaszolta Bridie rajongó hangon. – Az én kisbabám. Tizenöt éves.

Már eltűnt az uzsonna, az a hatalmas uzsonna. Bridie kivitte a tálcát. Jemima utánament az előtérbe, onnét a hatalmas, ósdi konyhába, amely olyan volt, mint valami elhagyott középkori csarnok. Még itt is kisebb, harmadosztályú trófeák díszítették a falakat. Jemima megállt a ház előcsarnokában egy óriási fej alatt, és elolvasta a tábla feliratát:

"Lőtte Charles Edward Beauregard. Cwm Fair. 1930. szeptember 27-én."

Egy pillanatra megzavarta a dátum, azután észbe kapott, hogy a kérdéses sportember bizonyára Carlo lehetett, Charles apja. Egy másik nagy táblán ez állott: "Lőtte Charles Edward Beauregard és Henry Benedict Beauregard, 1932. október 2-án."

– Sohasem tudtak megegyezni, hogy melyikük lőtte azt a szarvast – magyarázta Bridie a pillantását követve. Esőköpenyt és fejkendőt viselt. – Így hát mindkettőjük nevére szóló táblát vésettek. Azok voltak a szép idők, amikor a ház vidám volt, teli vendégekkel.

Jemima csak most döbrent rá, hogy Bridie körülbelül egyidős lehet az ezredes fivérével. Kedves vágyakozás, ifjúkori emlékek hallatszottak a hangjában, ami egészen más volt, mint az a majomszeretetről árulkodó

anyáskodó tónus, amellyel a Beauregard gyerekekről beszélt, akiket valaha dajkált.

A szabadban Bridie egy ósdi biciklit húzott elő az egyik sűrű, zöld bokorból. Kelletlenül készülődött elmenni. Jemima elhatározta, hogy amíg világos van, földéri a kicsit a szigetet. Nem szerette volna, ha tovább marad az asszony, még kevésbé, hogy a visszaemlékezések újabb áradatát zúdítsa rá. De a kettős tábla látványa hirtelen arra készítette, hogy legalább egyet föltegyen a megválaszolatlan kérdések közül, amelyek, úgy érezte, még mindig közte, Tigh Faís bérlője, és Bridie Stuart, a birodalom méltóságteljes őrzője között feszülnek.

– Szörnyű megrázkódtatás lehetett – mondta fontolgtatás nélkül. – Úgy értem, Mr. Charles Beauregard halála.

Bridie, félig már a biciklijén, Jemima felé fordult. Barázdált arca, amely mostanáig olyan kedvesen ráncos, olyan vidám volt a földézett emlékek hatására, egészen átalakult. Nyomtalanul eltűnt a barátságos, bőbeszédű, szinte túlaradó asszony, aki azért lényegében mégiscsak cseléd. Most tekintélyt parancsoló személyiség nézett szembe vele. És Jemima csak most fedezte fel Bridie méltóságteljes termetét, amint ott állt ütött-kopott biciklije mellett, mintha harci mén volna.

– Miss Shore, ha nem veszi zokon – szólalt meg egy percnyi szünet után egészen tompa hangon –, akadnak olyan dolgok, melyekről jobb, ha nem beszél az ember.

Jemima hirtelen elszántságot érzett. Fölkeltették benne a harci szellemet. A családi emlékek áradata, amely csak úgy ömlött Bridie-ből a Beauregard-okról, éles ellentétben volt a hallgatás e baljós falával. Jemima akár az egyiket, akár a másikat elfogadta volna, de ezt a kétértelműséget nem.

– Nem akartam kihozni a sodrából, Bridie – mondta.

– De mivel levelezésben álltam Mr. Beauregard-ral... – úgy gondolta, nyugodtan hozzátehetné a következőket: “És a maga kedves fia kényszerített rá, hogy elmenjek a temetésére, létezését és halálát nemigen hagyhatom figyelmen kívül.” Ehelyett azonban csak annyit mondott: – ...csak részvételem akartam kifejezni. Mielőtt körbejáróm a szigetet.

Bridie korábbi, kedves modorában válaszolt: – Ha körbe akarja járni a szigetet, Miss Shore, jól teszi, ha gumicsizmát húz. Errefelé még nyáron is nyirkos a föld. Ráadásul sokat esett az utóbbi időben. Nagyon csúszós,

különösen a sziget túlsó végén. Legyen nagyon óvatos a Szőke Vízésésnél. Ne menjen közel a Marjorie tavához, ne legyen kíváncsi...

– Kíváncsi?... – visszhangozta Jemima.

– A tóra, amibe belefulladt Mr. Charles Beauregard, akiről épp az imént beszélt.

Jemima elborzadt.

– Ó, de tapintatlan vagyok! – kiáltott fel. – De fogalmam sem volt róla, hogy itt, Eilean Faíson fulladt vízbe. Jaj, de ostoba vagyok...

– Akkor hát el se mondta az ezredes? – kérdezte Bridie ugyanolyan fakó, rosszat sejtető hangon, mint az előbb.

– Én találtam rá a Marjorie tavánál. Hasmánt feküdt. Vízbe fulladt.

– Jaj, de szörnyű, és milyen borzasztó lehet magának!

– Igen. Borzasztó halál. Teli Volt a gumicsizmája vízzel, az a két hatalmas csizma, egészen a combjáig ért. Lehúzták a mélybe – mondta Bridie kifejezéstelen arccal.

Fölszállt a biciklire. Visszaszólt a válla fölött: – Szóval legyen óvatos, Miss Shore, ugye vigyázni fog, ha elmegy? Éppen elég tragédia történt Eilean Faíson. Bridie már a kavicsos ösvényen biciklizett energikusan, mire Jemima fölfogta, hogy egy csöpp sajnálkozást sem mutatott Charles Beauregard halála miatt.

8. TÖKÉLETES NYUGALOM

“Ezt sohasem szabad elfelejtenem – gondolta Jemima, amikor elindult, hogy körbejárja a Vad Szigetet. – Végre ez az én Paradicsomom. A kígyó, ahogy jött, el is tűnt.”

A késői nap hosszú, kék árnyékokat vetett Jemima lábához, de még mindig fényesen sütött. A váltakozó napos és árnyékos foltok színpadias hatást keltettek. Az aljnövényzet zöldjét madarak zörgették: időről időre egyegy kicsi, ismeretlen madár röppent föl Jemima előtt, nem olyan, mint egy londoni sétány határozott céllal nekirugaszkodó verebei.

“A Paradicsom madarai” – jutott eszébe. Milyen rég nem hallott már madárdalt! Lepkék is voltak. Visszatért a rousseau-i hangulat. Most magányos se volt, és nem is félt. A talaj cuppogott a gumicsizma alatt, amelyet a ház tróféákkal díszített előcsarnokából vett kölcsön. Nagy volt neki. Lehet, hogy Skóciában mindenkinek különösen nagy a lába, de az is lehet, hogy az Eilean Fáis-i házban soha nem lakott még nő. A dekoráció, finoman fogalmazva, mindenképpen női gondoskodás vagy inkább bármiféle gondoskodás hiányára vallott. Mintha csak szántszándékkal csupasztították volna le a házat, hogy ilyen sivárnak látsszék. Tulajdonképpen nem csoda, hogy Charles múzeumot, Flanagan atya pedig missziót akart csinálni belőle: mindkét célnak megfelelően kopár.

Feje fölött a hatalmas fák egyenest az aljnövényzetből nőttek ki, ettől vált az egész dzsungelszerűvé. A fák

69 között egy-egy hasadékon meg-megpillantotta a környező hegyeket. Azokat is foltokban öntötte el a napsugár, a sötétből villantak-elő, ugyanolyan színpadiasan, mint a fák. Balra, a fák zöldjén túl magasodtak a szigetet őrző sziklák. Az ösvény alattomosan közel vezetett a szikla széléhez, a bokrok, amelyek' álcázták, csak növelték a veszélyt.

“Vigyáznom kell, hova lépek” – gondolta Jemima. Mellette a zajos folyónak mindig emlékeztetnie kellett volna a veszélyre. A víz azonban egyre mélyebbre süllyedt a tudatában, már nem fenyegette, inkább megnyugtatta. Fogalma se volt róla, merre vezet az ösvény, kivéve, hogy Bridie szerint, ha nem tér le a vízesés irányába, körülvezeti az egész szigeten. A sziget egyik végében ott az egyszerű ház, az elgazosodott, mégis békét árasztó teraszok, az ember szelídítette vadság, az emberi tervezés nyomai, amelyek nagyjából úgy éltek tovább, mint a Római

Birodalom maradványai az ősi Britanniában. Mintha még a Tigh Fais-i kilátás is megrendezett volna.

Jemima most sokkal zordabb terepen járt. A bozót kezdte benőni az ösvényt. Jemima már nem birodalmában sétálgató úrnőnek, inkább felfedezőnek érezte magát.

Az egyik karcsú fát beborító élénkpiros bogyók látványa egy pillanatra meglepte, de azután eszébe jutott, hogy itt a zöld jelenben legalább találkozik egy eljövendő sötétebb árnyalattal. Egyik-másik fa már bíborba fordult. Hiszen nemsokára vége augusztusnak. Még a zöldellő Éden sem virulhat örökké.

Fordult az ösvény, és Jemimát egészen váratlanul érte egy gótikus jellegű kőépület, afféle céltalan kis filagória látványa a tisztás szélén. Egyszer csak ritkulni kezdtek a fák. A sziget csúcsához ért. A folyó zúgása erősödött, a vízesés és Marj őrié tava bizonyára a közelben lehet már, de még láthatatlan. Most előbukkantak a sziklák, élesen lejtettek a nyári lak két oldalán, amelyet úgy építettek, hogy ott trónoljon a csúcson.

Most értette meg csak igazán a sziget áthatolhatatlan" természetét. A szikla meredek volt, bizonyára meredekebb, mint a hídnál, és ijesztőnek, barátságtalannak látszott. Néhány ványadt kis növény elszántan kinőtt ugyan az omladozó sziklából, de nem sok segítséget ígért egy esetleges hegymászó számára.

Jemima elhatározta, hogy szemügyre veszi a gótikus építményt, ívelt ablakai ellenére is sötét volt benne. Kellott egy kis idő ahhoz, hogy a szeme hozzászokjon a sötétséghez. Úgy látszott, évek óta senki se járhatott itt. Tapogatózva még egy lépést tett a homályba. Ujjai hirtelen valami puha, ismerős dolgot érintettek. Szirmokat. És ahogy a szeme hozzászokott a sötéthez, észrevette, hogy a bemélyedésben egy talapzaton friss, bíborvörös, nemesített rózsák – nem vadrózsák – állnak egy vázában.

Jemima megdöbbenése, mint néhány perc múlva maga is rájött, aránytalanul nagy volt a helyzethez képest. Előzőleg meggyőzte magát új életformájának tökéletes nyugalmáról, szinte elszigeteltségéről. "Ismert tévés tökéletes nyugalmat keres..." – kezdődött az a hirdetés, amelyet Cherry adott föl a *The Times*-ban szokásos tettekreábrázolásával.

– *Feltétlenül* rá kell vennünk Jemimát, hogy menjen *pihenni* – hallgatta ki egyszer véletlenül Cherryt a Megalith irodájában, amikor Guthrie-val beszélt.

A sorozattól csak váljon meg egy időre. Októberig úgyszincs több felvétele. De tőlünk? Remélem, tőlünk nem fog. – Lehet, hogy Guthrie sóvárgó hangja irritálta és vette rá Jemimát, hogy kisiessen a külső irodába, és hagyja jóvá azonnal Cherry túldramatizált hirdetését, amely Charles Beauregard eredeti válaszáat eredményezte. És most az ő tökéletes nyugalma ismét megzavarta egy másik emberi lény szemmel látható jelenléte a szigeten. A váza fölött egy táblácskán a következő szöveg állott:

–
“Charlotte Clementina Stuartnak, III. Károly angol király egyetlen törvényes leányának és örökösének emlékére örök szeretettel, tisztelettel és hűséggel. Róbert Beauregard-nak, Kilbronnack urának hitvese. 1746-1764.” Az írás alá egy rózsát véstek, az alá pedig a következő mottót: FLOREAT ROSA ALBA.

Egy másik táblán pedig ez állt:

“Charles Edward Beauregard, 1916-1944, a Stuart Királyi Ház törvényes leszármazottjának és örökösének emlékére örök szeretettel, tisztelettel és hűséggel. Ide helyeztette felesége, Leonie Fielding Ney Beauregard. 1918-1958.” FLOREAT ROSA ALBA.

Jemima tüzetesen szemügyre vette, és úgy vélte, hogy Leonie Fielding Ney Beauregard évszámait utólag véshették oda.

Visszatért az első felirathoz, és töprengeni kezdett rajta: “III. Károly angol király egyetlen törvényes leányának és örökösének...” Töprengés közben jött rá, hogy III. Károly király bizonyára csak a jó Charlie herceg elnevezése legitimista szóhasználat. Eszébe jutott, hogy olvasta valahol, gondot fog okozni, amikor a Windsor-házi Károly herceg III. Károly néven trónra lép majd, mivel a Stuart-pártiak szerint ez a cím a jó Charlie herceget illeti.

De legalább volt valami ködös elképzelése arról, milyen alapon követelik a Beauregard-ok a királyi trónt. Vagy inkább milyen alapon követeli a Vörös Rózsa a trónt a Beauregard-ok számára. Valami tizenharmadik századi királyi örökös nő leszármazottai. De Jemima egészen bizonyos volt benne, hogy még sohasem olvasott egyetlen történelemkönyvben sem semmiféle Charlotte Clementina Stuartról. Nyilvánvaló, hogy Charlotte Clementina valamikor a 45-ös felkelés táján

születhetett, közvetlenül utána... Nem, várjunk csak, a cullozeni csatát 1746 áprilisában vívták, emlékezett rá az *Északi útikönyv-ből* A jó Charlie herceg sikertelen felföldi vállalkozásának összeomlása előtt vagy után valamivel nemzette állítólag ezt a *törvényes* leányát... És örökösét.

A törvényesség ejtette Jemimát zavarba. Ki lehetett Charlotte Clementina anyja? Kit is vett feleségül a jó Charlie herceg a történelemkönyvek szerint, gondolkozzunk csak! Meg kell majd kérdeznie.

Azután még egy feliratot vett észre – nem elegánsan kőbe vésvé; ezt tintával írták egy darab fehér papírra nagy, hátrafelé dőlő fekete betűkkel.

“Charles Edward Beauregard, Skócia törvényes királyának emlékére örök szeretettel, tisztelettel és hűséggel. 1945-1975. Ide helyeztette nővére, Clementina Beauregard.” FLOREAT ROSA RUBRA.

Ahogy Lachlan mondta, most vér csöppent a rózsára, az első két megemlékezés Stuart-párti fehér rózsája vörösbe fordult. Ha bárkinek kétsége lenne efelől, a fehér papírlap aljára ezt a szót biggyesztették: BOSSZÚ!

Jemima megkönnyebbülést érzett. A virágokat az a szegény vigasztalan lány tette ide, akit megzavart fivére halála. Neki, tulajdonképpen, minden joga megvan hozzá, hogy behatoljon a Vad Szigetre. Jemima bízott benne, hogy tökéletes nyugalomát többé nem fogják zavarni, hiszen a virágok és a százalmas papír emléktábla már a helyükre kerültek.

Fölállt, leporolta bézs színű nadrágját, és kilépett a barlangból. Elhatározta, hogy ellátogat a vízeséshez. Óvatosan lépdelt a sziget csúcsától visszafelé, s aggódó pillantásokkal kísérve kétoldalt a szakadékokat – az építményt úgy biggyesztették a sziklákra, mint egy hajóra az orrszobrot, kész csoda, hogy nem zuhant a mélybe –, visszatért a mohos útelágazásig, ahol egy balra tartó ösvényt vett észre. Az egyre erősödő vízubogás vezette. Keresztültört a bokrokon: egy ösvény vezetett erre, amelyről nehéz volt elhinni, hogy az utóbbi időben emberi láb taposta volna. Az eső, mintha csak teljesíteni kívánná Jemima vágyát, hogy vizet találjon, újra megeredt csendesen, de továbbra is sütött a nap.

Ennek köszönhető, hogy Jemima a Szőke Vízesést másodszor is egy szivárvány tökéletes íve alatt pillantotta meg. Ezúttal azonban az ívet a szó szoros értelmében megkettőzve látta: egy másik szivárvány ívelt az első

öblében. Jemimának erről a balladasor jutott eszébe: "...az új hold szarva közt látszott a régi hold..." Sir Patrick Spens – egy másik skót hős, aki királya parancsára átkelt a habokon norvég földre. Ha nincs is közel Dunfermline várához, azért ez a balladák vidéke. Ahogy a fekete víz a sziklák között a mély szakadékba zuhant, a tajték és a finom permet vakmerően tört az ég felé. A medence olyan mélységben feküdt a lába alatt, és a fű annyira csúszós volt, hogy ijedten húzódott vissza, még mielőtt eszébe jutott volna Bridie intelme.

Ez a sötét és nyughatatlan víz lenne a Marjorie tava? Bármilyen keveset értett is a horgászáshoz, mindenképpen furcsának tűnt, hogy ezt a helyet gázlónak válassza bárki. A medence bizonyára mély ahhoz, hogy bárki átgázoljon rajta, akármilyen magas szárú csizmát visel is. És persze ezúttal a csizma nem is volt elég erős... "Vízbe fulladt. Lehúzták a mélybe." Bridie kifejezéstelen hangja visszhangzót Jemima fülében. Megpróbálta elfelejteni. A víz zúgásán túl magas, éneklő hang is segített elvonni a figyelmét. Nem tudta, minek vélje.

A következő pillanatban tekintetét a medencéről önkéntelenül is a szemközti partra kellett fordítania. Észrevette, hogy egy férfi állt ott mozdulatlanul, hosszú, sötét ruhában, és őt bámulja. A meglepetéstől megingott, kis híján megcsúszott, a szikla szélén egy bokrot kellett elkapnia ahhoz, hogy kiegyenesedjék. Miután visszanyerte az egyensúlyát, félig-meddig arra számított, hogy megint Lachlan Stuartot fogja látni. De Flanagan atya állt vele szemben.

Nem mintha arckifejezése különösebben vészjósló vagy dühös lett volna. Hatalmas termete, ősz haja és sötét ruhája miatt azonban mintha maga lett volna a megtestesült bosszúállás, a hazajáró szellem, amely megtorlást követel. Az esti fény, az eső, a víz permete, a szivárvány, amelynek halványuló vége ott lebegett a közelében, mind-mind fokozta a rémképszerű hatást; vagy lehet, hogy a pap csak mohón nézi a szigetet, amelyet Henry ezredes állítása szerint az egyháznak követel?

Flanagan atya továbbra is Jemimát bámulta. Azután valamiféle hullámot rajzolt a levegőbe. Akár a kereszt jele is lehetett. Mozgott az ajka, de a vízesés robaja elnyelte szavait. Azután sarkon fordult, és eltűnt a sziklák között. Jemima lenézett a folyón a keskeny híd felé, nem akarja-e meglátogatni Flanagan atya. Senkit sem látott a hídon. Biztonságban volt a betolakodóktól.

Jemima még egyszer belebámult a Marjorie tavának mélységeibe, s akarata ellenére is újra arra gondolt, amint Charles Beauregard nagy csizmája megtelt, a víz lehúzta a mélybe, később pedig Bridie megtalálta a vízen lebegve.

Nem, el fogja vetni ezeket a gondolatokat. Csak a sziget varázsára, az ő saját meseszízetének varázsára fog emlékezni. Elfordult a Szöke Vízeséstől, és visszafelé indult a mohos ösvényen.

Még mindig surrogott az aljnövényzet, de már nem röpködtek olyan sűrűn a madarak. Sötétedett. Húsz perc múlva Jemima újra a magát Tigh Faisnak, Üres Háznak nevező furcsa gótikus épületnél találta magát.

Ezúttal félreérthetetlenül hatalmába kerítette a fenyegetettség, a veszély, a rettegés érzése. Nem a bujazöld, vendégszerető sziget fenyegette és árulkodott veszélyről. Minden előzmény ellenére még a vízesés és a Marjorie tava is inkább a tragédia, mint a veszély levegőjét árasztotta. A ház azonban, amelynek mindezek elől menedéket kellene nyújtania, balsejtelmeket keltett Jemimában.

– Ősrégi hely – mondta róla Lachlan. Tán valami gonoszságot követtek el ennek a háznak a helyén néhány száz évvel ezelőtt? Vajon ki lehetett Sóhajtozó Marjorie? És kinek a halálát siratja – talán a sajátját? Jemima, bár nem hitt a szellemekben, kész volt elfogadni, hogy régmúlt idők erőszakos tettei a kegyetlenség és rombolás légkörét hagyják maguk után. Még a druida gyűrű is hozhat magával valamiféle atmoszférát az ősidőkből. Azt azonban nem tudta megmagyarázni, hogy ő, a józan, hűvös Jemima Shore, a nyomozó, mitől fél.

A sziget növényzetéből biztonság áradt. A ház kinyúlt Jemima felé, ő pedig arra vágyott, hogy elszökjön előle.

Elhatározta, hogy ezentúl nem adja át magát ezeknek a gondolatoknak. Határozott léptekkel végigment a kavicsos ösvényen, nem törődött a sötét, függöny nélküli ablakokkal, kitérte a boltozatos előtérbe vezető, szögekkel kivert kaput, és villanyt gyűjtött.

A ház többi része sötétben maradt. Nyilvánvalóan senki Se járt itt, mióta Bridie meg ő együtt elhagyták a házat. Minden pontosan úgy volt, ahogyan hagyta: a vén horgászbotok, az egylábú vadásszékek, és a többi furcsa, ósdi tárgy az előtérben.

Egészen biztosan egyedül van a házban.

Jemima a szabadság ízes és felszabadult érzésével ment be a sivár nappaliba, és hasábfákból megrakta a tüzet. Azután kiment a konyhába,

rántottat készített néhány tojásból, és gratulált önmagának, amiért sikerült visszautasítania Bridie Stuart följánlott szolgálatait. Fölfedezte a bort, amelyet Cherry rendelt meg- valami felföldi Beaujolais-féle volt, a legjobb fajta, amivel a fűszeres szolgálhatott. Egy'kis füstölt lazacot is tett a tojáshoz, Guthrie ajándékát. ("Tudom, mennyire imádod, és ott fenn a nagyurak mind megtartják maguknak. Nem fogsz kapni füstölt lazacot Kilbronnackben.")

Később, a tűz mellett ülve, miközben azzal a gondolattal játszott, hogy belekezd a *Puritánok utódai-ba*, el se tudott volna képzelni otthonosabb helyet vagy nagyobb boldogságot. Kár lett volna elrontania ezt az elégedettséget azzal, hogy azonnal belekezd a Scott-regénybe. Az ágy, és egy krimi, amelyet Jemima tucatszámra olvasott pihenésképpen – ez lesz a legjobb megoldás.

A csapból sűrű barna víz folyt, ami először meghökkentően hatott, különösen, hogy kedvenc gardéniafűrdőolaját is beleöntötte, amely londoni fürdőszobájának egy pazar télkert illatát kölcsönözte. Skóciában azonban a víz eleve lágyabb volt, mint amilyenné bármilyen fürdőolajtól válhat. A fürdőszoba mahagóni berendezése egyébként nem nagyon illett ilyen fényűzéshez.

A hálószoba is jellegzetesen skót volt, hogy ne nevezzük egyenest spártainak: a kék-piros mintás kartonfüggönyök éppen olyan rongyosán lógtak, mint a földszinti szobákban. Általában alig volt bútor és díszítés – egyetlen kép lógott a kandalló fölött, egy hatalmas metszet, amely magát a jó Charlie herceget ábrázolta egy lelkesítő csatajelenetben, Prestonnál.

Az óriási mahagóni ágy azonban rendkívül kényelmes volt, mert a matrac olyan mélyen besüppedt közepén, hogy melegével szinte körülvette Jemimát. Három forró vizes palack is volt benne, Bridie szolgálatának még mindig meleg tanújelei.

Jemima a kinti víz zajára fülelt. Nem volt fenn a hold; a többi éjszakai hang nem zavarta.

Biztonságban, boldognak érezte magát.

Kézbe vette a krimijét, amelynek, csak most figyelt föl rá, *Skót tragédia* volt a címe; a Macbeth valamiféle modern köntösbe öltöztetett változata lehetett, amelyet a londoni pályaudvaron a címlapja miatt választott. Skót kockás szövet és vértől csöpögő tőr. Nagyon illett az adott pillanathoz. Jemima, ha lehet, még otthonosabban érezte magát, ahogy álmosan, de azért boldogan átfutotta az első fejezetet.

Éppen a második fejezetre lapozott, amikor a lépcsőn lopakodó léptek zaja elárulta Jemimának, hogy még sincs egyedül a házban.

9. DÉLRŐL JÖTT

Recseg a lépcső. Biztos, hogy nem téved. Ez nem valami szellem; nem kísértetjárta képzelete működik. Valaki jön föl a lépcsőn, hamarosan eléri a lépcső tetejét, a hálósoba felé fordul, szántszándékkal halkan.

Jemima Shore-t a szó szoros értelmében megbénította a félelem. Még a kezét se tudta kinyújtani. Ugyanakkor inkább hallotta, mint érezte, legalábbis akkor úgy rémlett neki, hogy a szíve a tompa léptek ritmusára dübörög. Jó lett volna kiugrani a hatalmas, paplanos ágyból, talán még be is zárni az ajtót – ha lett volna rajta zár. Talán el kellene oltania a kis olvasólámpát, hogy némi előnyhöz jusson a betolakodóval szemben. Ezek a gondolatok futottak végig az agyán, miközben továbbra is dermedten ült az ágyban, mintha nyársat nyelt volna, merev ujjai még mindig a *Skót tragédia* lapjait szorongatták.

Nem, moccanni se tudott: csakis arra gondolt, hogy egyedül van egy üres házban, semmi kétség, egyes-egyedül van egy vad szigeten, és éppen, amikor arra gondolt: “De hiszen ez nevetséges, hívom a rendőrséget, csak tárcsáznom kell a 999-et” – jutott eszébe, hogy nincs is telefon.

Ebben a pillanatban a betolakodó a legfelső lépcsőfokra ért. Némi töprengés, egy kis csönd után a nyikorgás Jemima felé indult. Jemima egyre kétségbeesettebben valami új, puha, tompa hangra lett figyelmes az ajtó előtt; azután iszonyú gondolat hasított belé: ezek ketten vannak. Mohó, suttogó tanácskozás folyik épp az ajtaja előtt, nem hallja pontosan, miről, de osztozkodnak rajta, éppen azon tanakodnak, hogy mit tegyenek vele, tudja jól, és mindjárt nyílik az ajtó...

Egészen alacsonyan csoszogás hallatszott. Jemima hirtelen rájött, hogy szó sincs itt emberről, a suttogás nem más, mint szimatolás, valami állat lehet az ajtaja előtt. A szimatolás nyüszítéssé változott. Még zaklatottságában is olyan irtózatossá vált Jemima számára egy rém, a Szörny, aki eljött, hogy elragadja ágyából a selyem hálóinges Szépséget, hogy el kellett vetnie, félre kellett raknia. De zaklatott idegállapotában ugyanilyen nyugtalanító gondolat volt számára, hogy az ajtó túloldalán egy állat szimatol. Jemima különösen irtózott a medvéktől, melyek néha megjelentek rémálmaiban. Makacsul üldözte egy undorító medveszerű szörny, amelyik előbújik a bokrok közül, hogy zsákmányt keressen.

Ezalatt még mindig tartott a szimatolás és a körmök kopogása. Éppen amikor Jemima összeszedte a bátorságát, és elszánta magát, hogy szembenéz ellenségével, két rövid, mély ugatás eldöntötte a dúvad kilétének kérdését, így azután már félig-meddig fölkelte az ágyból, szörnyen átfázva a csöppet sem odaülő selyem hálóingben, amikor az ajtó végre engedett az állat rohamának.

Óriási, bézs színű, barátságos labradorkutya rontott be a szobába. Jemima fölismerte. Jacobite volt. Buzgón csóválta izmos farkát, orra továbbra is szimatolt, most már Jemima csupasz lába mellett. Azután odavágtatott a rongyos kartonfüggönyhöz, megszaglászta, újra megállt, és visszament Jemima lábához. Végül további energikus farkcsóválás kíséretében fölugrott az ágyra, lehajtotta a fejét, labradorból átalakult aranyos szörpamaccsá, és elaludt.

Jemima, még mindig túlságosan zavarban ahhoz, hogy sokat gondolkozzék, utánament az ágyhoz. Újra a meleg takarók közé bújt. Mivel a megkönnyebbülés és meglepetés keveréke megfosztotta az akaratától, nem látott okot rá, hogy ne kövesse a kutya példáját. Eloltotta a lámpát, félretette a *Skót tragédiát*-t (nem egyhamar veszi kézbe megint ezt a könyvet), és lehajtotta a fejét a párnára. Jacobite az ágy alsó végét választotta arra, hogy befészkelje magát. A kutya nehéz légzése vagy könnyű horkolása – a meghatározás nézőpont kérdése – inkább megnyugtatta, mint zavarta Jemimát. Kétségtelen, hogy még sohasem aludt kutyával egy szobában; a finnyás Colette cica pedig tökéletesen megőrizte éjszakai visszavonultságát. A háttérben a folyó zaja egyre távolabb tűnt. Egy pillanat múlva Jemimát is elnyomta az álom.

Fényes nappal ébredt. Bridie Stuart megrakott tálcával a kezében állt az ágy mellett. Bármilyen álmos volt is Jemima, azt azért látta, hogy vadászreggeli van a tálcán: zabkása, zablepény, szalonnás rántotta, és még néhány étel, amelyekről, azon kívül, hogy lisztből készültek, nem sokat tudott. Jemima nem szokott reggelizni.

Már éppen azt akarta morogni udvariasan: “Van egy kis narancslé?” (Cherry sohasem feledkezett meg róla, hogy megrendelje ezt a fontos italt), amikor az ágy végéből dühödte hang hallatszott. Jemima tökéletesen megfélemedezett a kutyáról, és most döbentem látta, hogy Jacobite dühösen és elszántan morog Bridie-ra. Nyakán magasba mered az aranyos szőr.

Bridie is döbentnek, sőt egy pillanatra ijednek látszott. Azután igazán dühbe gurult.

– Ó, a gonosz kutya! Az ördög! Hogy kerül ez ide, Miss Shore?
– Fogalmam sincs róla. Késő éjjel zajt hallottam...
– Ó, az ördög – ismételte Bridie. – Még mindig őt keresi. Az istennek se adná föl. Sohase fogja föladni.

– Olyan barátságos volt éjjel...

– Kicsoda?

– Hát ő, Jacobite, a kutya. – Jacobite, mintha csak igazolni akarná Jemima szavait, megint megszaglászta, még a kezét is megnyalta. Azután Bridie-ra nézett, és megint fenyegetően felmordult. Nyakán újra felmeredt a szőr.

– Ez nem Jacobite – tiltakozott Bridie. – Jacobite nem jönne ide az éjszaka közepén, hogy titokban, mint egy tolvaj, megkeressen egy nyitva felejtett ablakot. Jacobite a Kilbronnack-udvarházban marad, a gazdájánál, állóvá tartozik. Jacobite jó kutya, jó kis kutya.

– Akkor hát ez...

– A testvére. Egy alomból valók. De éppen annyira különböznek egymástól, mint – szünet – Mr. Charles és Mr. Ben. – Jemima megveregette a kutya fejét. Ujjai nyakörvet és egy fémlapot tapintottak ki. Elfordította. A következő szöveg állt rajta díszes betűkkel: "Charles Edward Beauregard a gazdám, a Beauregard-kastélyban." A másik oldalon ez állt: "Flórának hívnak." Jemima a két kutyát tökéletesen egyformának látta. Bridie magához tért ijedtségéből és mérgéből. Letette a megrakott tálcát. A kutya – Flóra, Jemimának meg kell tanulnia, hogy így szólítsa – ismét föl mordult.

– Miért morog magára? – csúszott ki Jemima száján a kérdés. A kutyák talányosabbak lettek számára, mint valaha. – Egészen biztosan jól ismeri magát.

– Bizony, morog – mondta gyorsan Bridie. A mosolygós, vendégszerető Bridie-nak nyoma sem volt aznap reggel; a kutya megjelenése szemmel láthatóan sokkal jobban megrázta, mint ahogy beismerte. Jemima azon töprengett, hogy a két asszony közül, a tegnapi melegszívű, lelkes, segítőkész, és a mai felháborodott, és dühévtagy talán félelmét – alig-alig leplező közül vajon melyik az igazi Bridie.

– Olyan barátságos volt velem, pedig idegen vagyok kezdte Jemima Shore, a nyomozó.

– Miss Shore – mondta Bridie –, talán nem magára tartozik, hiszen csak azért jött ide délről, ráadásul bérlőként, hogy a mi csodás völgyünket

élvezze, de azért elmondom magának az igazat. Sohase állhattam Mr. Charles Beauregard-t. Sem a nővérét. Sem azt, ami fönny a kastélyban folyik. Nem értettem egyet az ügyeikkel. Meg is mondtam nekik, amikor megkértek, hogy dolgozzak náluk. Fiatalok, mégsem olyanok, amilyenek a fiataloknak lenniük kell. Nem mint Mr. Ben és Mr. Rory, az én fiaim.

– És a kutya *tudta* ezt... – Jemima hangja kételkedést fejezett ki. Könnyen elhitte, hogy Bridie helytelenít mindent, ami nem skót, ha az imádott Glen Bronnackben zajlik. Különösen azért, mert hűsége oly egyértelműen a család másik ágához fűzi. Henry ezredeshez, Lady Edithhez, és hajdani neveltjeinek népes seregéhez. De Flóra különösen érzékeny kutya kell hogy legyen, ha részt vett a gyűlölködésben.

– Nagyon is tudta. És amikor megláttam a gazdáját a vízben, és azon gondolkodtam, hogyan segíthetnék rajta, szegényen, holott már nem volt a számára segítség, ez a kutya nekem rontott, belekapott a szoknyámba, megmarta a kezemet. Nézze csak, még be se gyógyult, az orvos injekciót is adott rá... – Bridie mogorván előrenyújtotta nagy, vörös kezét, amelyet egy csomó helyen ragtapasz borított.

– Azt hitte, hogy én tettem. Pedig nem én voltam. – Bridie hangja egyre szenvedélyesebbé vált. – Én nem. Tán tudom, hogy ki tette, de nem mondom meg, higgye el, tán megvan a magam véleménye, de akkor se én voltam. – Az emlékek hatására Bridie megremegett.

– Bridie, ki ölte hát meg Charles Beauregard-t? – A kérdés akaratlanul tolt Jemima szájára. Később sohasem volt egész bizonyos benne, hogy valójában kimondta-e ezeket a szavakat. Mert ebben a pillanatban egy autókürt éles dudálására mindkét nő – a vastag kötött kardigánja és tweedszoknyája fölött fehér kötényt viselő Bridie és a még mindig hálóinges Jemima – egyszerre kapta föl a fejét.

A dudálás türelmetlenül szólt.

– Az ember sohasem hallja, ha kocsik érkezik a szigetre – mormogta Bridie. – A folyó elnyomja a zajt. – Sarkon fordult, és kiment a szobából. Jemima hallotta, hogy súlyos léptei lefelé tartanak a lépcsőn. Csapódott egy ajtó. Azután gyors, könnyű léptek közeledtek, és egy magas női hang azt kiabálta: – Flora, Flora, jó kiskutyám, Flóra... Hol vagy?

A labrador ugatva ugrott le az ágyról, farkcsóválása lesöpörte a tejeskancsót. A találkozás és üdvözlés vidám hangjai hallatszottak: – Rossz kutya... jó kutya!

Végül Clementina Beauregard karcsú alakja jelent meg az ajtó keretében. Vékony, szinte áttetsző mexikói blúzában, tarka kendővel a vállán, hosszú, rojtos szoknyában, magvakból fűzött nyakláncokkal meg láncon lógó amulettekkel és ezüsthálacskákkal a nyakában, ide-oda lebbenő hosszú, hullámos hajával bájos, bár a felföldi reggelhez nemigen illő látványt nyújtott.

Clementina Beauregard mosolyogva tartott Jemima felé, de mosolyából inkább feszültség áradt, mint őszinte üdvözlés. Félig szívott cigaretta tartott a kezében.

– Miss Shore – lelkesedett. – Olyan borzasztóan boldog vagyok, hogy láthatom. Segítem fog, ugye? Ne mondja, hogy nem. Van egy szörnyen fontos dolog, amit meg kell tennie nekem. Hiszen ön Jemima Shore, a nyomozó, nem igaz? Nahát, zablepény! – És ez a vékony, sápadt, inkább Titániára, mint bármilyen megfogható, emberi lényre emlékeztető tündértünemény lélegzetnyi szünet nélkül pusztítani kezdte Jemima idáig érintetlen reggelijét.

Miközben fecsegett, tiszta, magas, csengő hangja felidézte Jemimában a templomban elhangzott vádját: “Gyilkosok...” Csacsogása ide-oda csapongóit, mint egy madár, összevissza kifejezések, felkiáltások, mondattöredékek váltakoztak benne, és Jemimának nem sikerült félbeszakítania. Kétségbeesetten pillantott kis utazóórájára, Töm Árnys praktikus ajándékára.

Fél tíz. Legalább úgy aludt, mint akit agyonütöttek. A gondolatot egyszer csak fenyegetőnek érezte. Nem ütöttek agyon. Nem vadállat zaklatta, csak egy ártalmatlan kutya, amelytől megható, ahogy halott gazdáját keresi.

– Talán majd reggeli után – mondta végül kérő hangsúllyal Jemima, hogy legalább megpróbáljon gátat vetni az áradatnak. Mire tündéri kínzója hirtelen fölpattant, és kétségbeesetten kiáltott föl:

– De hiszen fölfaltam az egész reggelijét! Szörnyű! Bridie-nak pedig esze ágában se lett volna nekem sütni bármit is. Rosszindulatú vén boszorkány. Meg se tudom érteni, hogy is imádhatta Ben meg a többi fiú, amikor a dadájuk volt, persze, ha valakinek Edith néni a mamája, bárki mást elfogad. Hogy Chariest meg engem elvetemültnek nevezzen! Biztos vagyok benne, hogy sokkal elvetemültebb nálunk, annyira féltékeny, és folyton Bennek akar mindent, és gyűlöl bennünket! – Clementina kissé hisztérikus nevetésben tört ki.

Jemima sokkal udvariasabban mosolygott, mint kedve lett volna hozzá. Az a szörnyű érzése támadt, hogy pontosan tudja, mit akar kérni tőle, Jemima Shore-tól, a nyomozótól Clementina Beauregard. Miért várja mindenki a tévétől, hogy szereplőit valamiféle varázspálcával ruházza fel, amellyel egy csapásra megoldják a földi halandók számára megoldhatatlan feladatokat? Jemima egyre jobban hitte, hogy a tévé több gondot okoz, mint amennyit megold, különösképpen ilyenkor hajnaltájt... így azután nem érte egészen váratlanul, amikor Clementina Beauregard határozottan felszólította, hogy derítsen fényt a fivére, Charles halálára.

– Természetesen megfizetem – mondta a lány, és magabiztosan hátravetette szőke haját. Úgy látszott, ha pénzről van szó, sokkal kevésbé hisztérikus, mintha bármi másról beszél. – Eddig még sohasem volt pénzem. Persze, mindent Charles kapott, még akkor is, amikor mami meghalt. Ő amerikai volt, de minden pénzt Charlesra hagyott, mert papa így akarta volna. De most, hogy Charles halott, enyém minden, úgy értem, minden pénz, én pedig bosszút akarok állni, erre akarom költeni a pénzt. – Hangja megremegett, amikor a “bosszú” szót kimondta.

– Igen – folytatta nyugodtabban és hűvösebben. – Gazdag örököső vagyok most. Anyám egyetlen gyerek volt, az apja feltalált valami herkentyűt, amihez gépek kellenek, és amire mindenkinek szüksége van. Nem volt más rokona. Most, hogy Charles meghalt, én örököltem az egészet, de birtokom nincs, még egy ház sincs a nevemen, minden a férfi örököse. – Az utolsó két szót rosszindulatú lenézéssel mondta. – Tulajdonképpen nem is használhatnám jobban a pénzemet, mint hogy bíróság elé juttatom a nagybátyámat, Henry Beauregard-t. Utána az egészet a Vörös Rózsának adom, aminek Charles is örülne, és elmegyek. Ráadásul, ha gyermektelenül halok meg, aminek rendkívül nagy a valószínűsége, akkor minden pénz, amit nem sikerült elvernem, részben a helyi templomra, részben pedig a Beauregard-birtok következő tulajdonosára száll. Flanagan atya, az a vén szörnyeteg, és Henry bácsi vagy Ben, ami még rosszabb! El tudja képzelni? Nem, inkább a Vörös Rózsának adom, azután pedig egyszerűen elmegyek.

Könnyek gyűltek Clementina szemébe, talán a harag, talán az indulat könnyei, talán a testvérét siratta.

Jemima olyan kimérten válaszolt, ahogyan csak tudott: – Először is, Miss Beauregard, tudatában kell lennie annak, hogy én délről jöttem ide, és amit mond, az mind érthetetlen a számomra. Másodszor, természetesen

szóba se jöhet, hogy kinyomozzam a bátyja halálát. Tévériporter vagyok, nem nyomozó. Végül pedig, szó sincs róla, hogy pénzt fogadnék el érte. – Beszéd közben is tisztában volt vele, hogy nem valami logikusan fogalmazta meg a tagadó választ. Clementina lecsapott erre a tényre.

– Felejtse el a pénzt – mondta gyorsan. – Nem akartam megbántani. Biztos vagyok benne, hogy nagyszerűen megfizetik. – “Igen – gondolta Jemima –, legalább megfelelően megfizetnek.” Clementina folytatta: – Komplexusom van ezzel a pénzzel kapcsolatban. Tudja, olyan szörnyű dolog, most van egy csomó pénzem, rengeteg van, s megtehetek bármit, amit akarok, meglehet mindenem, amire csak életemben vágytam, de hogyan jutottam hozzá? A fivérem, Charles halála árán – pedig ő volt az egyetlen ember, akit valaha is szerettem. Most pedig nincs senkim, akit szerethetnék, senkim, akire költhetném... – Újra kibuggyant a könnye, és végigcsordult csinos, sápadt arcán.

Jemimát egyszerre elárasztotta az együttérzés ez iránt a törékeny lélek iránt, akit összeroppantott legközelebbi és nyilván legdrágább rokonának hirtelen halála. Ami pedig az örökségre vonatkozó törvényeket illeti errefelé, Ifjú Duncan szavai jutottak eszébe: nem csoda, ha egy lány meghibban attól, hogy egy csapásra elveszti az otthonát és a testvérét, mindezt csupán azért, mert történetesen nőnek született. Jemima elfelejtette Henry ezredes behízsgáló modorát, miközben' tőle szokatlan feminista felháborodás fogta el. Miért forgatja ki a vagyonából egy nagybácsi tulajdon unokahúgát?

– Meséljen el mindent róla – kérte kedvesen, a legvonzóbb Jemima Shore-i modorában, és kezét Clementina vékony ujjaira tette. A lány őszintén megrázó hatást tett rá. – Talán a pusztta tény, hogy délről jöttem, segíteni fog abban, hogy friss szemmel lássam az egészet. Szörnyű élményen ment át, talán segíthetek helyére tenni az egészet. Ha mindent elmesél, talán majd megnyugtathatom, hogy bármilyen tragikus is a testvére halála, nem történt semmiféle büntett. – Miközben Jemima ezeket a vigasztaló szavakat mondta, azon kapta magát, hogy javíthatatlan agyának egy kis része már egy nagy őszi műsor gondolatával játszik a női örökösödés helyzetéről a modern világban, vagy a felföldi feudális társadalom problémáiról, vagy mindkettőről... Pedig ő most állítólag szabadságon van.

– Először is olvassa el ezt – mondta Clementina –, azután majd meglátjuk, meg tud-e győzni arról, hogy nem történt semmiféle büntett.

Lachlan Stuart szerezte. – Egy papírdarabot halászott elő vállán lógó, közel-keleti eredetű tarisznyájából, Jemimának nyújtotta a letarolt reggelizőtálca fölött, és rögtön utána rágyújtott egy újabb cigarettára.

Jemima elolvasta:

“Ben. Sürgős. Most hallottam, hogy délután fönt lesz a Marjorie tavanál. Gyanút fogott. Tegyéél valamit, amíg nem késő.” Az aláírás: H. B. B.

– Henry Benedict Beauregard – egészítette ki Clementina, miközben Jemima visszaadta a papírt. – És ez vitathatatlanul a nagybátyám kézírása.

10. KIRÁLYI KAPCSOLAT

– Akkor elmagyarázom, miről is van szó – mondta Clementina Beauregard, miközben egyik nyakláncát csavargatta a sok közül, hogy csak úgy csilingeltek az amulettek. – És akkor segíteni fog. Tudom, hogy segíteni fog.

Jemima nem válaszolt. Úgyis nehéz lett volna félbeszakítania a lány szónoklatát. De őszinte elhatározás érlelődött meg benne, részben együttérzésének, részben pedig – mi tagadás – feminizmusának köszönhetően, hogy segít Clementinának törvény elé juttatni a fivére gyilkosát. Miután elolvasta azt a cédulát, nemigen tudta volna meggyőzni Clementinát arról, hogy nem történt semmiféle bűntény.

Clementina lényegében két fivér történetét adta elő. Charles Edward – Carlo – és az egy évvel fiatalabb Henry Benedict Beauregard, akiket kiskoruktól fogva együtt neveltek, sajnos, mondta ki Clementina kereken, ki nem állhatták egymást. Carlo és Henry távolról sem jó pajtások, csupán testvérek és riválisok voltak.

Ráadásul az elsőszülöttségi jog is elmérgesítette a helyzetet. Carlo arra született, hogy örökölje a birtokot, a vagyont, a kastélyt, a Vad Szigetet, magát a völgyet, a halász- és vadászterületeket, a mocsarakat, a hegyeket; Henry pedig arra, hogy a bátyja engedélyével egész életében a Kilbronnack-udvarházban éljen, és – ha eléggé szerencsés, és Carlo nem akarja maga csinálni – igazgassa a birtokot.

– El tudja képzelni, hogy Henry bácsi egy pillanatra is beletörődött ebbe? – kiáltott föl keserűen Clementina. – Születése pillanatától kezdve gyűlölte az apámat.

– Erre nemigen emlékezhet – jegyezte meg Jemima halkan. – Mire elég nagy lett ahhoz, hogy emlékezzék az édesapjára...

– Egyáltalán nem ismertem az apámat! – kiáltott fel hisztérikusan Clementina. Viharosan cigarettázott, vadul szívta le és fújta ki a füstöt, a reggelizőtálca valamennyi csészealját összehamuzta, és időnként elnyomott egy csikket. – Hát nem érti? Apám elesett a bretagne-i partraszállás napján. Charles és én hét hónap múlva születtünk. A nagybátyám hét hónapon keresztül csak tétlenül ült és várt. És várt. És figyelte az anyámat. És arra gondolta lány lesz, enyém 'minden. Mennyit imádkozhatott abban a kis fehér templomban! Ó, istenem, add, hogy lány

legyen! Ó, istenem, add, hogy enyém legyen a Beauregard-birtok! Hát még Edith néni, ő még többet imádkozhatott, mert úgyis többet imádkozik. Ráadásul addigra már megszületett a kis Ben és a kis Rory, és útban volt a kis Hamish...

– Milyen szörnyű lehetett az édesanyjának. – Jemima újra azon kapta magát, hogy a történet nőalakjával azonosul. El sem tudott képzelni hátorzongatóbb helyzetet, mint azé a terhes fiatal özvegyé, aki csak várja, várja az apátián gyermek megszületését, és állandóan magán érzi sógora keselyűtekintetét.

– Félórával korábban születtem meg, mint Charles. És 'nem is számítottak ikrekre – mondta Clementina éles hangján. – Ez elegendő idő volt ahhoz, hogy az orvos fölhívja Henry bácsit, és azt mondja: "Lány." Mire ő: "Hála istennek!" Edith néni pedig térdre hull, és valami komor imába kezd. Azután pedig – a szavakat vad kárörömmel ejtette ki – megszületett Charles, apró volt, törekeny, de fiú! Edith néninek pedig föl kellett tápászkodnia.

Clementina beszámolója gyermekkoráról kissé lidércnyomásszerűen hatott Jemimára. Itt ez az elszigetelt völgy – korántsem paradicsom a háború utáni nehéz években –, amelyet egy gyászoló özvegy lakik, aki idegen a felföldön, de mégis kötelességének érzi, hogy gyermekei kedvéért itt éljen, és arra használja a saját hatalmas vagyonát, hogy elhunyt férje emlékére szépítse és modernizálja házait és birtokait. Igen, a Szent Margit-templom ablaka háborús emlékmű, amelyet Leonie Beauregard készíttetett hős férje tiszteletére. Jemima jól figyelte meg a lovagokat. Valóban két keresztes vitéz úszkál az üveg kékjeiben és zöldjeiben: Leonie nem tagadta meg az életben maradt testvértől helyét a Carlo ezredes haláláról szóló hőskölteményben.

Eközben Henry ezredes, az életben maradt testvér, abban a csöppet sem irigylésre méltó helyzetben volt, hogy ő irányította a birtokot. Ez a feladat aligha illett volna amerikai sógornőjéhez. Ezalatt a Kilbronnack udvarházban Lady Edith egymás után szülte hat fiúból álló hatalmas családját. Ezek a fiúk valamennyien, ha nem is szegénységre, de krónikus pénziányra születtek: akárcsak minden másban, életük ebben is tökéletes ellentétben állt unokatestvérükével, Charleséval, "aki törekeny és sápadt, akárcsak én, nagyon hasonlítunk, vagyis hasonlítottunk egymáshoz". A Beauregard fiúk puskával és horgászbottal a kézben születtek, és imádták

mindkét sportot, de sok mérföldes körzetben minden vadász- és horgászihely elméletben Charles unokabátyjuké volt.

Egyetlen élet állt a Beauregard család ifjabb ága és az óriási, felbecsülhetetlen értékű birtok között, amelyet pedig az ő apjuk irányít és kormányoz.

– Gyilkosságra termett szituációnak nevezte egyszer valaki ostobán tréfálkozva, és a kis Charlesra mutatott, miközben Henry bácsi ott állt a bölcsője fölött. Anyám véletlenül meghallotta. Később rendszeresen úgy öltöztetett bennünket, mint a kis hercegeket a Towerbanfekete bársonyban, szőke hajjal olyanok voltunk, tudja, mint a Millais-festmény –, részben persze azért, hogy bosszantsa szegény Edith nénit, aki az összes fiát skót szoknyában járatta: még abban is aludtak, legalábbis mi úgy hittük. Egyszer valaki azt mondta maminak: “A kis hercegek a Towerban, ugye? Nem fél tőle, hogy Henry III. Richárdként lép fel Charlesszal szemben? Hiszen ő irányít itt mindent.”

Jemima arra gondolt, hogy a megboldogult Leonie Beauregard nemigen akarhatta elsimítani a kényes családi helyzetet, amikor ezeket a történeteket meséigette a lányának.

– Mit gondolt róla? Mit gondolt az édesanyja Henry ezredesről?

– *Gyűlölte!* – jelentette ki Clementina a leghatározottabb és legszenvedélyesebb hangon. – Gyűlölte, mert az apám is gyűlölte, és később magától is meggyűlölte, mert Henry bácsi rossz és gonosz, és anyának mindenben igaza volt, hiszen Henry bácsi most valóban gyilkolt! – És kezdődött előlről a remegés és a zokogás.

Jemima agyában egy hűvös kis hang szólalt meg: Nem vitte a hölgy egy kicsit túlzásba a gyűlölködést? Leonie Beauregard életében Henry ezredes nem tett mást, mint hogy életét a Beauregard-birtok, más szóval az unokaöccse szolgálatába állította. Bármilyen tréfák és rejtett fenyegetések jutnak is az ember eszébe, Charles Beauregard azért többé-kevésbé egészségesen élt harmincéves koráig.

Arra gondolt, hogy a körülmények még egy vonatkozásban furcsák lehetnek itt fenn Glen Bronnackben: egy ifjú özvegy meg egy jóképű férfi, aki nős ugyan, de a felesége örökké terhes, az özvegy és a sógora egymásra vannak utalva... Kíváncsi lett volna rá, vajon Leonie Beauregard csakugyan annyira gyűlölte-e Henry ezredest. A pénze felét a Beauregard-birtok következő tulajdonosára hagyta, amennyiben a saját utódai

meghalnának: bármennyire gyűlölte is, arra azért nem gondolt, hogy megváltoztassa a végrendeletét.

Egy utolsó, talán triviális kérdés bukkant fel agyában.

– Az a film – mondta –, amely az apjáról és a nagybátyjáról készült... hazugság volt?

– A *Ketten a halálba?* Elejétől végig hazugság. Kivéve persze a csatákat. De szemenszedett hazugság, hogy annyira szerették egymást. Henry bácsi fogta magát, és ami rá vall – undorító módon eladta életének megfilmesítési jogát, hogy kifizethesse a fiúk tandíját – legalábbis ezt mondta. Valójában ezzel is csak önmagát akarta dicsőíteni. Mondtam már, hogy gyűlölték egymást. És amikor apám a halála után megkapta a Viktória-keresztet, Henry bácsi pedig csak hadi érdemkeresztet kapott, azt mondta: – Még a halálban is csak Carlo öccse lehetek. – Ezt is mami mesélte nekem.

– Megpróbálok segíteni, Clementina – mondta Jemima. – Legalábbis abban, hogy el tudja viselni a fivére halálának tragédiáját. Ennél többet nem ígérhetek. Egy dolog miatt beszélni fogok Bridie-val: az az érzésem, többet tud, mint amennyit elárult arról, hogy mi is történt ott lenn a tónál. Éppen akkor utalt valahogy erre, amikor maga megérkezett. A jövő héten pedig úgyis Kilbronnackben vacsorázom, ott majd nyitva tartom a fülem...

– Tudom, hogy ott vacsorázik. Lachlan mesélte.

– Ó – képedt el Jemima. – Be kell vallanom, hogy nem számoltam a Vörös Rózsa kitűnő hírszerző szolgálatával. Gratulálok hozzá.

– Lachlannek nagyon jó kapcsolatai vannak – mondta Clementina közönyösen. Egy pillanatra nagyon is tettetettnek tűnt a közönye. Azután folytatta: – Errefelé minden ember, úgy értem, minden *rendes* ember, örülten támogatja a Vörös Rózsát. Gondolom, a földesurakkal szemben maga is ezt tenné, nem igaz? Jobb körülményeket, új monarchiát és független Skóciát akarnak, ezért támogatják a Vörös Rózsát.

– Különbén is megkaphatják – jegyezte meg Jemima. – Vörös olajjal inkább, mint a Vörös Rózsával. Kíváncsi volnék rá, valóban akarnak-e új monarchiát? Úgy értem, komolyan szeretne Skócia királynője lenni?

Most történt először, hogy Clementina nyíltan, természetesen, és nagyon bájosán elmosolyodott. Fölugrott, elnyomta az utolsó cigarettáját, csak úgy csilingeltek a láncai.

– Hogy szeretnék-e? Imádnám! Bármit megtennék, hogy az lehessen. Első Clementina királynő. Haláli!

Beszélgetésük ezzel a – Jemima félig remélte, hogy tréfálkozó, félig tartott tőle, hogy komoly – kicsengéssel ért véget.

Aznap délután Jemima az üres nappaliban telepedett le; előtte a füves terasz a folyó felé lejtett. Megint esett. Most azonban nem sütött a nap, így szivárvány se volt. Jemima két levelet írt, egy rendkívül rövidet és egy rendkívül hosszút. A rövid Guthrie Carlyle-nak szólt:

“Drágám! Épp csak annyit, hogy itt üldögélek és Rád gondolok, mert most akarom elkezdni a *Puritánok utódai-L* Csók J.”

Odabiggyesztett egy szívet, a védjegyét. Miközben lezárta a borítékot, azt gondolta: “Még csak nem is igaz. Valójában azért üldögélek itt, hogy Henry Beauregard ezredesen és azon töprengjek, vajon elképzelhető-e arról a jóképű, választékos külsejű férfiről, hogy gyilkos.”

A hosszú levél ahhoz a személyhez szólt, akinek a véleményére Jemima a világon mindenkiénél többet adott. Úgy érezte, hogy ez a személy tolmácsolja neki a túlvilág véleményét is (ha egyáltalán van ilyen). Nemcsak hogy levéllel tartozott barátnőjének, a Boldog Eleonórazárda főnökasszonyának, Ágnes nővérnek, de szörnyű nagy szüksége is volt az apáca éles szemű, pártatlan véleményére Glen Bronnack világáról.

A furcsa, kísérteties események óta, amelyek néhány éve összehozták őket, Jemima hozzászokott, hogy valamiféle nem evilági tanácsadóként használja Ágnes nővért. Számtalanszor előfordult már, hogy az apáca a helyes utat jelölte ki számára tévés karrierje szempontjából, pusztán valamelyik levelének egy véletlen megjegyzésével. Jemima feltételezte, hogy a jóság erőt ad. De minthogy a jóság jutalma gyakran csupán önmagában rejlik, örömet jelentett, hogy Ágnes nővér jóságavagy inkább jó tanácsa – hozzásegítette, hogy legutolsó szerződésében túljárjon Cy Fredericks eszén: “Erről eszembe jut a hamis sáfárról szóló példázat – kezdte akkor a levelét az apáca –, amelyet oly gyakran félreértenek...”

“Drága Ágnes nővér! – kezdte a levelét Jemima. – Nagyon furcsa helyzetbe csöppentem. Nem olyan világtól távoli, nyugalmas nyaralásnak bizonyult ez, mint ahogy a legutolsó levelemben írtam. Hogy is szólt az a figyelmeztető mondata, hogy a béke bizonytalan áru ezen a világon? És hogy a primitív közösségeknek az a sorsuk, hogy primitív érzelmek rabjai lesznek? Egy egész sor kérdést szeretnék föltenni, és szeretném tudni véleményét, figyelembe véve az Anyaszentegyház tanítását, hogy egy háznak vajon lehet-e gonosz légköre. De jobb lesz, ha az elején kezdem. Két fivér történetéről van szó...”

A sziget a következő néhány napra legalább visszanyerte paradicsomi atmoszféráját. Jemima senkit se látott Bridie Stuarton kívül.

Újra ellátogatott a síremlékhez. A rózsák elhervadtak, de nem került a helyükre friss. A síremlék és a három felirat, a két kőbe vésett és a kézzel írott harmadik azonban arra emlékeztette, hogy még nem derítette föl a Beauregard trónkövetelés lényegét. Az *Északi útikönyv* történeti bevezetése nemigen volt segítségére; mindössze annyit tudott meg belőle, hogy a jó Charlie herceg egy bizonyos Louise hercegnőt vett feleségül 1772-ben, és nem voltak törvényes leszármazottai, meg hogy a királyi ág 1807-ben fivérével, Henry Benedict yorki bíborossal kihalt.

A herceg egyetlen számon tartott törvénytelen gyermeke, a lánya, európai vándorlásai időszakához tartozott, jóval Culloden után: francia zárdában nevelkedett, és mint Skótország hercegnője halt meg. Semmi sem derült ki a cullodeni csata előtt vagy után Skóciában született Charlotte Clementináról, aki a kilbronnacki Robert Beauregard felesége volt. Azt sem sikerült megtudni, ki lehetett Charlotte Clementina anyja.

Jemima elhatározta, hogy félreteszi a büszkeségét, és megkérdi Bridie-től, bár rettegett a családi információözöntől, amivel eláraszthatja.

Tévedett. Bridie kissé gunyorosan elmosolyodott; azután lenézően utalt azokra az ostobaságokra, amelyeket a Vörös Rózsa – és a megboldogult Mr. Charles Beauregard – mondott, és hozzátette:

– A legjobb lesz, ha elolvassa az amerikai könyvet. Azt mondják, abban minden benne van. Én magam sosem olvastam, nincs időm effélékre. Nekem az a véleményem, hogy nagyon jó királynő ül a trónon, és semmi szükségünk másikra. De mivel a tévétől jött, érdekelni fogják az efféle dolgok.

Másnap Bridie némán átnyújtott neki egy vörös bőrkötésű könyvet, amelyen arany címer díszlett. Leonie Fielding Ney Beauregard: *Királyi kapcsolat*. Szóval a szerző amerikai, nem a könyv.

Leonie Beauregard túlzó, és mindent, ami skót, lelkesen dicsérő stílusát kétségtelenül szülőhazájának köszönhette. Maguk a tények azonban eléggé világosan kiderültek leírásából. Charlotte Clementina anyját Marjorie Stuartnak hívták, Eilean Faís akkori urának volt a lánya és örököse. A helyi mendemondák mindig is Marjorienak tulajdonították a herceg megmentésének dicsőségét a szörnyű cullodeni bukás után. Kilbronnack környékén arra a véleményre hajlottak, hogy Marjorie Stuart szerepét túlságosan lebecsülték, Flóra Macdonaldét viszont eltúlozták a herceg

megmeneküléséről szóló hivatalos verzióban. Nem kétséges, hogy Flora Macdonald nagyon bátran viselkedett a nyugati parton. A keleti parton azonban, közvetlenül Culloden után, amikor a herceg seregeit szétverték, ő maga pedig menekülni kényszerült, főként az erélyes, bátor Marjorie-nak köszönhető, hogy idejében elmenekülhetett. A monda szerint a fiatal pár az angol katonák üldözése elől Eilean Faíson, Glen Bronnack rejtett mélyén talált menedéket. Maguk voltak, mert Marjorie apja elesett a csatában, a birtok pedig a lányára szállt.

Sajnos, vagy szerencsére, – ez már nézőpont kérdése, Marjorie csinosabb és engedékenyebb volt Flóra Macdonaldnál. Ismét csak a hagyományok szerint, a herceg, mielőtt végül a nyugati partra menekült, meg nem született gyermeke képében örök királyi emlékkal ajándékozta meg Marjorie-t. A közhit szerint az angol katonák szörnyű halállal sújtották az anyát és gyermekét: a csecsemőt bedobták a Szőke Vízésés alatt a tóba, az anya pedig utánaugrott, hogy megmentse, és vízbe fulladt. Innét a Sőhajtozó Marjorie elnevezés: ilyen komor mese után nem csoda, hogy szelleme kísérti a tavat.

De Leonie Beauregard elbeszélése a *Királyi kapcsolatban* eltér az általánosan elfogadott történettől. A völgyben úgy beszélnek, hogy a csecsemő valójában nem pusztult el, hanem csoda folytán túlélte vízi kalandját. Hú Stuart rokonai megmentették, mint a gyermek Mózeset. Charlotte Clementina névre keresztelték, és fölnevelték. Tizenhét éves korában ment férjhez a kilbronnacki Róbert Beauregard-hoz, és egy év múlva, amikor életet adott fiának, meghalt. A mai Beauregard-ok ennek a házasságnak egyenes ági leszármazottai, ereikben így egy becsületes, hétköznapi skót család vérével keveredve a jó Charlie herceg vére kering.

Továbbá, és most jön a dolog pikantériája, a nemzedékről nemzedékre szálló régi meséket, mondákat és hagyományokat kutató lelkes szerző-azt sugallja, hogy a herceg titokban *feleségül vette* Marjorie Stuartot, amikor kiderült, hogy várandós. “Feltételezhetjük talán, hogy jó hercegünk és a mi bátor Marjorie-nk eltervezte, hogy megőrzi a királyi Stuart-ágot, ha netán az angolok foglyul ejtenék és kivégeznék a herceget...?” – teszi föl a kérdést merészen Leonie Beauregard. Hát így állunk. Királyi családfa – vagy valami afféle

– a Beauregard-ok számára.

Jemima elolvasta a könyvet, és ő is ajándékot akart hagyni a síremléknél, néhány sárga lápi virágot, amit a szigeten talált. Érzelmes

gesztusnak szánta. Ő nem romantikus amerikai, csupán egyszerű bérlő. Nem akarta, hogy örökre hatalmába kerítse a sziget vagy a sziget története, még kevésbé a Beauregard család és viszálkodása. Ő költöző madár. Őt ne ejtswabul Tigh Fais, a ház.

Felváltva olvasta a *Puritánok utódai-t*, -a. "jó Scott"-ot, és Burnst. Amikor sétált, úgy érezte, hogy lelkét újfajta balzsam éri. Miközben egyre jobb szívvel gondolt Guthrie-ra, még valami saját felföldi búvóhelyen is eltöprengett (Guthrie-nak jutott egyszer eszébe), egy kis kunyhón, egy házikón; ez azt is jelenthetné, hogy feleségül megy hozzá, de talán még ez sem egészen képtelen vállalkozás. Guthrie szerelmes belé, vonzó szerető, ráadásul nőtlen, ami igazán ritka egybeesés. Guthrie véleménye szerint kifejezetten ideális egybeesés: sehogyan sem értette, amikor Jemima visszautasította éppen aktuális leánykérését, amellyel nyomatékosá tette máskülönb en kivételesen könnyed és szeretetteljes kapcsolatukat.

– Nem tudom megérteni, miért nem jössz feleségül hozzám – szokta mondogatni. – Milliók örömmel jönnének... – Csak félig tréfált. Ott van persze a szabadság kérdése. De nincs olyan szabadság, amely örökké tartana, és Jemimának óriási szabadságban volt része. Igen, felföldi Paradicsomában egyre jobb szívvel gondolt Guthrie-ra.

A Kilbronnack-udvarházbeli vacsora tulajdonképpen ábrándozása bosszantó megszakításának ígérkezett.

Aznap délután különösen békés volt a sziget. Egy fel-felbukkanó kis pufók madár billegett a teraszon. Bridie, aki Jemima tiltakozása ellenére is azzal fenyegetőzött, hogy visszajön és elkészíti az uzsonnát (sehogy sem tudta elképzelni ezt a bérlő kikiáltotta furcsa önellátást), végül mégsem jött vissza.

Jemima hosszú, sötétzöld, elegáns és, legalábbis remél. te, finoman kihívó jerseyruhába öltözött. Mindig úgy érezte, hogy Jean Muir ruhatervező kreációiban szembe tud nézni az ismeretlennel. Várta, hogy megérkezzék az a Beauregard, aki a Kilbronnack-udvarházbeli vacsorára viszi. Kísérője késett. Furcsa módon ez csak növelte benne a várakozást. Előzőleg Guthrie és esetleges közös jövődjük segítségével egy időre sikerült száműznie a gondolataiból Henry ezredest. Most, várakozás közben, azon kapta magát, hogy reménykedik, az ezredes nem feledkezett meg a meghívásáról. Jemima úgy fogalmazta meg magának, hogy minden egyébtől függetlenül is neki missziót kell teljesítenie Clementina Beauregard érdekében.

A kocsi, amelynek közeledtét a folyó zúgása álcázta, végül csikorogva megállt a kavicsoson, és úgy hallatszott, egészen különleges fékcsikorgás kíséri. Jemima arra számított, hogy a kormányánál nagyon fiatal ember ül.

A férfi, aki egy pillanat múlva berobbant az ajtón, fiatal volt ugyan, de nem annyira. Skót szoknyát viselt, fekete zekét, és első látásra a romantikus felföldi figura megtestesülése volt.

Első néhány szava azonban csöppet sem volt romantikus.

– Miss Shore, Ben Beauregard vagyok, valami egészen borzasztó történt... – hadarta egy szuszra. Ben Beauregard arca, szája, szeme leküzdhetetlenül rángatózott beszéd közben. Miközben folytatta, tekintete összetalálkozott Jemimáéval: – ...Bridie-val. Most találtam meg a holttestét! A folyóban, a vízínövények között, a biciklijével. Bizonyára leesett a hídról. Miss Shore, meghalt! Bridie meghalt.

Jemima rémült szeme láttára a férfi arcvonásai valósággal széthullottak. Ben Beauregard végül arcát kezébe temette, és zokogni kezdett, egy olyan férfi nyers, fájdalmas zokogásával, aki talán gyerekkorában sírt utoljára.

11. BIZTONSÁGBAN VAN?

A zokogás alábbhagyott. Ben Beauregard, miután visszanyerte az önuralmát, megszólalt: – Elnézést kérek. Tudja, a megrázkódtatás. A dadánk volt, mindannyian imádtuk. A híd nagyon síkos, ha esik... mindannyian folyton cukkoltuk Bridie-t a biciklije miatt, annyira ócska volt, és olyan bizonytalanul ült rajta! Egészen biztosan beleesett. Ráadásul, persze, nem tudott úszni: amiatt is csúfolni szoktuk régen, amikor átjártunk a tengerpartra. Drága jó Bridie...

Szavai elhalkultak. Egészen más kifejezés ült ki az arcára, haragféle, vagy inkább bosszúság a megfelelő szó rá.

– Jóságos ég, most mi lesz? A királyi látogatás! Hurrikán Sophie jön Kilbronnackbe vacsorára! – Szinte komikus volt az ellentét az idős asszony halála keltette őszinte érzelmei és a bosszúsága között, amelyet a vendéglátás veszélyeztetése miatt érzett.

És amikor Jemima Shore egy óra múlva a Kilbronnack-udvarház fogadószobájában üldögélt, még mindig a Ben Beauregard hidegvére iránt érzett csodálat és a gyanakvás között hanyódott, hogy még ha ilyen lendületes is, hogyan képes úrrá lenni egy ilyen lesújtó helyzeten.

Ben Beauregard tehetséges szervező lehet, akárcsak az apja. Hogy, hogy nem, hirtelen uradalmi munkások bukkantak fel a völgyből, többek között Ifjú Duncan, aki egy kis majorban lakott, épp Bridie háza mögött. Duncan Jemimát egyenest Kilbronnackbe vitte, Ben pedig ott maradt, hogy, úgymond "végére járjon a dolgoknak", ami feltehetőleg a holttestről való intézkedést jelentette, meg mindazt a sok teendő, ami a hirtelen és tragikus halállal jár.

Jemima még hallotta, hogy Ben azt mondja a segítőtársainak: – Lachlan. Értesítenünk kell.

– Nemigen állhatták egymást – jegyezte meg savanyúan az egyik korosabb munkás, egyike azoknak, akik Henry ezredes kíséretét alkották a templomban.

– Akkor is anya és fia voltak – válaszolta Ben. Méltósággal beszélt. Hangja az apjáéra emlékeztetett. A férfiak összenéztek. Egyikük – sem ajánlkozott, hogy értesíti Lachlant. Jemima, miközben elindult vele a kocsira, arra gondolt, hogy a Vörös Rózsa pompás hírszerző szolgálata révén a tragédia híre valószínűleg már jóval Ben Beauregard hivatalos üzenete

előtt elér Lachlanig. Elhatározta, hogy nem fog megszólalni. Duncan törte meg a csöndet, akinek sem a vakmerő vezetésétől, sem a társalgástól nem vette el a kedvét a tragédia.

– Bizony, a kutya tette – jelentette ki. – A kutya taszította le szegény Bridie Stuartot a hídról. Nem tudta megbocsátani neki Mr. Charles halálát. – Borzasztó élvezettel mondta mindezt, mintha ínyére volna az egész izgalom. Lehet, hogyha valaki sokáig él egy isten háta mögötti völgyben, nem elszomorító, hanem izgalmas a számára, hogy a legközelebbi szomszédja leesik a hídról és vízbe fül? Vagy talán lelökték?

– Flóra? – kérdezte döbbsen Jemima.

– Az ám, Flóra. Folyton errefelé láttam. Eilean Fáis felé tartott, pont arra, a híd közelében; az biztos, hogy Bridie Stuart után bóklászott. Meg aztán, olyan okos, tudja, hogy milyen síkos a híd, meg hogy Bridie jön, hogy uzsonnát készítse magának, és ott tudja föllökni Bridie-t. Bizony, Flórának több intelligencia van a mancsaiban, mint a legtöbb embernek errefelé a fejében.

Szavaiból gonosz kép rajzolódott ki. Jemima megpróbálta elterelni róla a gondolatait. Furcsa, hogy a kutyát a híd közelében látták délután, hiszen oly ellenségesen viselkedett Bridie-val. Persze lehetséges, hogy Clemeninát kísérte. Duncan azonban mintha azt állította volna, hogy a kutya egyedül volt. Jemima elhatározta, hogy nem bátorítja Duncant a morbid beszélgetés folytatására.

Hanem azért csak nem tudott szabadulni a rosszindulatú állat baljóslatú képétől, amint vízbe fojtja áldozatát. És amikor Jemima megérkezett a Kilbronnack-udvarházba, Jacobite látványa újra emlékezetébe idézte Flórát. A kilbronnacki kutya mélyen aludt a kandallótűz mellett. Még egy farkcsóválással sem üdvözölte Jemimát. Jemima mégis elhatározta, hogy nagy ívben el fogja kerülni: nemigen bízik meg kutyában ezután.

Henry Beauregard ezredes üdvözlése viszont a nyílt kedvesség és a rejtett tapintat remekműve volt. Egy diplomatikus megjegyzés segítségével egyszerre tudta kifejezni fájdalmát Bridie miatt – Negyven évig a családunknál! – és ugyanakkor megszabadulni a témától: – De nem szabad terhelnünk ezzel a mi kis hercegnőnket, nem igaz? Azt akarjuk, hogy jól érezze magát a felföldön. – Bámulatos látványt nyújtott skót szoknyájában, ezüstgombos fekete ujjasában és az ezüstcsatos cipőben: Jemimának, aki önkéntelenül is megcsodálta alakját és viselkedését londoni öltönyében, arra a következtetésre kellett jutnia, hogy felföldi viseletben Henry

Beauregard ezredes az egyik legjobb külsejű férfi, akivel életében találkozott. Lehet, hogy a skót szoknya teszi... Az ezredes azonban valamennyi jelenlévő (ugyancsak skót szoknyás) fiát, még a vonzó, fekete hajú Ben képét is elhomályosította, aki pedig messze a legcsinosabb volt valamennyi fiú között. Lehet, hogy a felföldi uraknak, akárcsak a skót whiskynek, jót tesz az érett kor?...

Jemima megpróbálta megjegyezni a jelenlévő többi Beauregard nevét: hárman voltak, a többiek eltávoztak unokatestvérük temetése után. A csinos, szabályos arcú, sűrű, barna hajú Rory elég kellemes jelenség volt. Hamish flegmatikus ember benyomását keltette. A kamasz Kim, akire már a kápolnában felfigyelt, okosnak látszott, de szemmel láthatólag borzasztóan feszült volt, talán Bridie halála miatt. Valójában az anyjával vitatkozott, és a vitát csak akkor hagyták abba, amikor Jemima a közelükbe ért.

– Pszt, kisfiam – intette le Lady Edith, de hiába. Kim tovább érvelt. Jemima mind a két férfi vendéget fölismerte. Egyikük, Ossian Lucas, a képviselő könnyedén odaintett felé. Valószínűtlen skót kockás, testhezálló öltönyt viselt. Fodor bújt elő a zakóujjából és ágaskodott a nyaka körül. A bizarr öltözék és fölötte a markáns arc meglepő kontrasztot alkotott. Flanagan-atyja volt a másik férfi vendég. A magas pap éppen előadást tartott Ossian Lucasnak – vagy inkább elképesztette a képviselőt előadásával – azoknak az embereknek gyarlóságairól, akik Lucas választói és egyben Flanagan atya egyházközségének tagjai. Dühösen visszautasított egy pohár italt, amely talán jobb kedvre deríthette volna. – Mint mondom, a püspök úrhoz fordultam útmutatásért, vajon nem bűn-e, ha valaki a Vörös Rózsa tagja – hallotta Jemima az atya komoly fejtegetését.

– Mivel errefelé alig van munkaalkalom, a délieknek viszont akkora béreket fizetnek, nem csoda, ha a Vörös Rózsához fordulnak – jegyezte meg Ossian Lucas, de a hangja nem árulkodott különösebb érdeklődésről a kérdés iránt.

Jemimát meglepte, hogy egy katolikus papot vacsorára hívnak a protestáns királyi család egy tagjának jelenlétében; különösen, amikor kiderült, hogy eggyel több a férfi. Kitudódott, hogy Lady Edith rohant az atyáért pánikban, amikor meghallotta, hogy Sophie hercegnő magával hozza az udvarhölgyét, minthogy Flanagan atya volt Kilbronnack környékén az egyetlen azonnal mozgósítható egyedülálló férfi. Kim közölte, neki is megígérték, hogy ott lehet a vacsorán, és találkozhat a

hercegnővel, "réges-rég megígérted, mami, ha fölveszem a zsabómat". Minthogy fölvette a zsabóját, nem akaródzott átadnia a helyét a vacsoránál. Mivel Lady Edith túlságosan engedékeny volt ahhoz, hogy ragaszkodjék a távozásához – Kim bátyjainak rosszallása ellenére –, eggyel több férfival is boldogulniuk kellett valahogy az asztalnál. Ahogy Rory halkán megjegyezte: – Mami mindig végképp elront mindent, ha megpróbálja rendbe hozni.

Más baj is volt Kimmel, mert Rory hirtelen kikapott egy poharat a kezéből, beleivott, és rendkívül rosszálló arckifejezéssel tette vissza az asztalra. Bármit ivott is a fiú, nyilvánvalóan nem volt összhangban a bátyja elképzelésével arról, hogy mit illik az öccsének innia.

Jemimát meghatotta háziasszonya szétszórtsága, amely csöppet sem volt meglepő, hiszen Bridie valaha annyira közel állt hozzá. Türelmesen hallgatta a lényegtelen kérdések özönét, amellyel Lady Edith árasztotta el a tévével kapcsolatban. Lady Edith háromszor is megkérdezte ugyanazt: – Nincs nagyon sok gondja az öltözködéssel? – Hiába próbált Jemima sablonos választ adni erre a különösen sablonos kérdésre:

– Igyekszem nagyon egyszerű holmikát hordani, amelyek nem vonják el a néző figyelmét... – Ám Lady Edith, mint a gúnyos Pilátus, indult, választ nem is várva, és máris a fogadószoba túlsó sarkában buzgólkodott, hol Kim zsabóját igazgatta, hol lehajolt, és zsebkendőjével porolta le Rory cipőjét.

– A ma esti öltözéke alaposan elvonja a néző figyelmét. – Henry ezredes egy pohár pezsgőt nyújtott neki. Maga Jemima is meglepődött rajta, hogy elpirult; ez már évek óta nem fordult elő vele. Hogy zavarát palástolja, dicsérni kezdte a Kilbronnack-udvarházat; klasszikusan egyszerű, tizennyolcadik századi homlokzatának szépsége valósággal lenyűgözte.

A ház külsejének egyszerűsége összhangban állt a dekoráció rendkívüli egyszerűségével. Néhány, skót szoknyás ősokról készült, sötét olajfestmény lógott a falon. A kandalló és az alvó Jacobite fölött a jó Charlie herceg legismertebb kép.másáról készült gyengébb minőségű másolat díszlett.

– Kiváló őünk – jegyezte meg az ezredes csúfondáros mosoly kíséretében, ahogy követte Jemima tekintetét. – Mekkora ostobaság ez az egész! Mármintha a Vörös Rózsa, amely úgy tesz, mintha mi lennénk Skócia valódi királyai. Átkozottul kényelmetlen téma, különösen, hogy Sophie

hercegnő bármelyik pillanatban felbukkanhat. Nem állhatom ezt az ostobaságot. Persze, amikor az én idióta Charles unokaöcsém, pusztán az én bosszantásomra, a fejébe vette ezt az ötletet, a birtokon minden ütődött, lusta munkakerülő őt követte. Ez ennek az istenverte skót nacionalizmusnak a története dióhéjban. Bajkeverők gyülekezete. Találkoztam velük a háborúban: ismerem a fajtájukat. Amilyen gyorsan csak tudtam, kiebrudaltam őket az ezredemből. Nem akartam effélékkel csatába indulni.

Jemima fölpillantott a herceg képmására. Hasonlít valakihez a sápadt, fiatal, dús haj övezte arc. Kire is emlékeztet?... Hát persze, Clementina Beauregard-ra! Egyszerűen kétségtelenül folyik némi Stuart-vér a Beauregard-ok ereiben, még akkor is, ha az ezredesnek igaza van, és törvénytelenül került beléjük.

A hercegnő érkezése szakította félbe a beszélgetést. A kinti felfordulásból és izgalomból ítélve Jemima arra számított, hogy teljes létszámban jelen lesz a helyi rendőrség. Egy pillanatra csalódást okozott neki az a kis teremtes, aki Ben Beauregard kíséretében lépett be. Sophie hercegnő élénkpiros ruhát viselt – a sajtó szerint ez a kedvenc színe –, és hozzáillő telitalpú cipőt. De egyszerűbb öltözékben is magára vonta volna a figyelmet. Kidüledt szeme, szőke haja a Hannover-házra vallott, még csak nem is volt különösen csinos, de sugárzott belőle a magabiztosság és valami sajátos báj.

A sajtó csak Hurrikán Sophie-ként emlegette; becenevét vitalitásával érdemelte ki. A pletykarovatok életerős emberei készültek ki mellette, ha megpróbálták lépést tartani társadalmi életének tempójával. "Hát ez a lány sohasem fekszik le?" – lehetett hallani a morgásukat. A rossznyelvek szempontjából szörnyen bosszantó, hogy a fiatal hercegnő ugyan inkább reggel hatkor került ágyba, mint ötkor, de következetesen mindig egyedül.

Ugyanez a vitalitás állította most is magától értetődően a figyelem középpontjába. Sophie hercegnőnek kitűnő modora volt. Borzasztóan kedvesen azonnal megcsodálta Lady Edith virágkompozícióit, amelyeknek szépségét és választékosságát Jemima most vette csak észre. Lady Edith látható öröméből Jemima arra a következtetésre jutott, hogy ő maga rendezte el a virágokat.

Jemima legutóbbi sorozatára is volt a hercegnőnek néhány dicsérő szava.

– Az igazat megvallva, bármit állít is a sajtó – tette hozzá lefegyverzően –, a legtöbb estémet otthon töltöm a Cumberland-kastélyban, és a tévét nézem.

– Igen, fenség, ez tökéletesen igaz. Csak éppen huszonöt másik ember társaságában – fűzte hozzá valamelyik középső Beauregard fiú.

A hercegnő felkacagott.

– Rory, ne áruljon el! – kiáltotta. – Annyira igyekszem, hogy jó benyomást keltsek Miss Shore-ban. A rajongója vagyok.

Sophie hercegnő először Jemima, azután kacérul Rory Beauregard felé fordította kerek kék szemét. Jemima meglepetten tapasztalta, hogy a jólneveltség határain belül ez a kacérkodás egész este tartott. Azt várta volna, hogy a sokkal-sokkal vonzóbb Ben Beauregard áll majd a hercegnő figyelmének középpontjában.

Talán több van Rory Beauregard-ban, mint az ember hinné. Mit is mondott róla szegény Bridie? Mély érzelmeiről beszélt Skócia és minden iránt, ami skót: – Alaposmondta Bridie. Ez a nyugodt erő talán tetszik egy olyan, csapongó alkatnak, mint Hurrikán Sophie. És Rory mondta egyszer Bridie-nak, hogy a világon mindent megtenne, csak hogy a völgyben élhessen. Egy egész sor kijelentés jutott Jemima eszébe. Clementináé: – Bármit megtennék, hogy királynő lehessen. – Henry ezredes és a völgy: – Ezért a völgyért még ölni is érdemes.

Mégsem szabadult meg az ő felföldi Paradicsoma a kígyótól. A csúszómászó, a kapzsiság kígyója, a föld iránti elemi szenvedély még mindig ott ólálkodik: föld, vagyon és rang. Ki lehet-e valaha irtani ezt gyökerestül? Az embernek rá kell döbbsennie, hogy míg Charles halála Bent a birtok örökösévé tette, Rory Beauregard Ben után még mindig a másodszülött helyzetében áll.

Maga az este igazán vidáman telt. Nem Sophie hercegnő, hanem Henry ezredes vetett véget neki. Tekintet nélkül a protokollra (Lady Edith tiltakozása ellenére, hogy: “Henry, ezt nem teheted meg, Henry, kérlek!” “Nem tehetem, drágám? Figyelj csak!”), az ezredes tizenegy órakor határozottan azt mondta: – Nos, fenség, mindannyian tudjuk, hogy hat órakor kell kelnie, és meg kell nyitnia azt a gátat a nyugati parton. Nem szabad visszaélnünk jóindulatával, nem szabad tartóztatnunk.

Sophie hercegnő jó szívvel fogadta az elbocsátást, de utolsó pillanatig kacérkodott: – Úgy látom, Henry ezredes, megpróbál szabadulni tőlem...

– De fenség! – kiáltott föl az ezredes gáláns rémülettel.

– Jaj, annyira félek a Vörös Rózsától! – folytatta Sophie hercegnő fesztelenül. – Tudják, értesítették a sajtót, hogy el fognak rabolni. Az volt az *Express* főcíme: BIZTONSÁGBAN VAN? Olyan szörnyű, ha az ember ezt olvassa a reggelije mellett. – Egy csöppet se látszott rémültnek.

Való igaz, hogy a *Daily Express* aznap vezércikkben tájékoztatta olvasóit a hercegnő személye körüli biztonsági intézkedésekről, míg a felföldön lesz, aminek a Vörös Rózsa rossz híre az oka. A cikk szerint a védelmet egy titkos ügynöktől kapott értesülés alapján szervezték meg, akinek sikerült beépülnie ebbe a szélsőséges szervezetbe. Jemima gyanította, hogy a legtöbb olvasó, sőt talán maga az *Express* is, ugyanabban a pillanatban értesült a hercegnőt fenyegető veszélyről, mint a Vörös Rózsa létezéséről.

– Ilyen szerencsétlen címet, mint ez a Cumberland hercege! – tette hozzá a hercegnő. – Papának szörnyű balszerencséje, hogy épp ezt örökölte. Persze, *imádta* a felföldet, de csöppet sem ismerte a történelmet, ezért sohasem értette, hogy miért pfujoznak mindig, amikor kiszáll Invernessben a hálókocsijából. Ha Surrey hercegnője lennék, a kutya se törődne velem.

– Hány rendőr... – kezdte Ossian Lucas.

– Szóval, úgy gondolom, hogy Ben és Rory meg Hamish elkísérhetne a Vasút Szállóhoz – folytatta Sophie hercegnő –, és visszaverhetné a Vörös Rózsát. Maga is, Mr. Lucas, mesélhetne egy kicsit a csodás felföldről, meg gátokról és effélékről. Hiszen még olyan korán van. Gyere, Clarissa!

Az udvarhölgy, egy vékonyka, meglehetősen elgyötört külsejű lány, akit jól jellemzett Rory azzal, hogy “előkelő származású, de elnyomott lény, mint Sophie valamennyi rabszolgája”, azonnal talpra ugrott. Királyi parancs volt. És egyben királyi győzelem.

– Henry, igazán nem kellett volna... – kezdte Lady Edith, amint az alaposan megszaporodott királyi társaság elvonult.

– Csodás, papa – mondta Kim Beauregard.

– Maradj már csendben, Edith – válaszolta Henry ezredes közönyös hangon. – Kim, ágyba!

Jemima azon töprengett, vajon ki az ördög fogja őt hazavinni. Mint megtudta, Flanagan atya ott marad éjszakára, hogy reggel misét mondhasson Kilbronnackben. Figyelte Henry ezredest az italtálcánál. Észrevette, hogy mielőtt visszafordul, egy üveg whiskyt vág zsebre.

– Most pedig, Miss Shore, hazakísérem a Vad Szigetre – mondta Henry ezredes. Lady Edith kinyitotta, majd szó nélkül becsukta a száját. Egy pillanatig látszott, hogy Flanagan atya megdermed. De senkinek sem volt bátorsága ahhoz – beleértve magát Jemimát is –, hogy ellentmondjon az ezredesnek.

Jemima az *Express* főcímeire gondolt, amelyet a hercegnő idézett: BIZTONSÁGBAN VAN? Az adott pillanatban úgy látszott, hogy sokkal inkább illik őrá, aki egy magányos szigetre tér vissza egy férfival, akiről erősen gyanítja, hogy gyilkos, mint a dédelgetett hercegnőre, akit a Vasút Szállóban ifjú rajongói öveznek.

12. ÉJFÉLKOR ÉS ÉJFÉL UTÁN

Henry ezredes whiskyvel a kezében dőlt hátra a pamlagon. A harmadik pohárnál tartott, mióta Eilean Fáisra érkeztek.

Jemima a tűz felé nyújtotta lábát. A sötétzöld jerseyszoknya fölcúszott, és előbukkant áttetsző sötét harisnyája és zöld papucs – egyik se nagyon illett Skóciába. Papucs hegyével épp az imént rajzolt egy szívet a hamuba, amely egyre vastagabban rakódott a rostélyra. Piszokfolt támadt a papucs hegyén: precíz lelke Londonban bemocskolva érezte volna magát e tökéletlenség miatt, itt azonban furcsán nemtörődöm maradt.

Felföldi szórakozásként számtalan vidám tervet szót-'tek a horgászástól kezdve (amiért Jemima nem nagyon lelkesedett, felidézve Charles Beauregard és térdig érő csizmája emlékét) egészen a fajdvaszatig. De ami a szegény fajdokat illeti...

– Ó, alig akad belőlük, nem is érdemes sajnálni őket – mondta könnyedén az ezredes. – Csak azért beszélünk róluk, hogy jó pénzért adhassuk bérbe a vadászterületet. Őszintén szólva – tette hozzá –, inkább a bérlőket kellene sajnálnia. A mi béreink mellett.

Végül, amikor kiderült, hogy a hét végén lesz Jemima születésnapja, az ezredes valami expedíciót tervezett. – Augusztus 30-a. Szűz – mondta könnyedén Jemima. Nem hitte, hogy az ezredes túlságosan nagy figyelmet szentel a csillagoknak. Tulajdonképpen ő maga sem, csupán időnként élvezte csillagképének kettős arculatát – egyrészt hűvös fehér szűz, másrészt aratási istennő, aki az év legtermékenyebb időszakában uralkodik. Néha tudatában volt ennek a két képnek, a tartózkodás és az odaadás vágya keveredett, néha még harcolt is benne. Az ezredest illetően azonban tévedett.

– Skorpió vagyok – adta tudtára. – Nagyon erotikus. – Tényként közölte. Még hozzátette: – Augusztus 30. Azt hiszem, a derék Edithnek is akkortájt van a születésnapja. Lehet, hogy éppen augusztus 30-án. Mindenképpen rendezünk valamit.

– És ha Edith születésnapja?

– Edith és a fiúk megtarthatják a piknikjüket – válaszolta határozatlanul – Flanagan atyával. Edith meg a fiúk ezt szeretnék.

– Tudja, Jemima – mondta később –, jobban szerettem Carlót, a bátyámat, mint bárkit ezen a földön. És amióta meghalt, semmi sem olyan,

mint azelőtt. Azt hiszem, jobban szerettem, mint ezt a völgyet, mert számomra ő jelentette a völgyet.

Ahogy meghallotta ezt a meglepő – mélyről jövően gyöngéd – megjegyzést a bátyjáról, Jemima lustán visszahúzta a lábát.

– Azt hittem, gyűlöltek egymást – mondta. Már érződött a whisky hatása, amire az ezredes rábeszélte.

– Áá. – Az ezredes elhallgatott, töprengve a tűzbe bámult. Az ő hosszú lába is az izzó hasábok felé nyúlt. Ugyanazon a pamlagon ültek, illő távolságra egymástól. ,

– Á – ismételte. – Ebben Clementinára ismerek. – Azután folytatta: – Kiegyensúlyozatlan az unokahúgom. Zavaros fejű. Eszelős. Ahogy éppen nevezni akarja. Akárcsak az anyja volt. Akárcsak az az örült, kábítószeres öccse.

Még egy pohárral töltött magának. – Az az egész badarság arról, hogy gyűlöltem Carlót és gyűlöltem Chariest, és végül megöltem. Micsoda ostobaság! Nehogy azt mondja, hogy sikerült magával, egy ilyen felvilágosult nővel is elhítenie!

Istenem, hiszen az egész életemet arra szántam, hogy Charles számára gondoskodjam erről a birtokról! Jó állást kaphattam volna Londonban, egy háborús bajtársam ajánlotta, több pénz, szegény Edithnek könnyebb élete lett volna. De nem, azt gondoltam, kötelességem itt fenn maradni és gondját viselni a birtoknak. Carlo is ezt akarta volna...

Állítom magának, életem legboldogabb napja volt, amikor Leonie megmondta, hogy teherben van. Tudja, elviselhetőbbé tette Carlo halálának iszonyú csapását az a gondolat, hogy marad belőle valami, amit folytatni lehet. Mindig bizonyos voltam benne, hogy fiú lesz, meg voltam győződve róla. Egész idő alatt, majdnem nyolc hónapig, bizonyos voltam benne, hogy a bátyám fia, a kis Charles részére kezelem a birtokot. Persze arról fogalmunk se volt, hogy Leonie ikreket vár. Az én családomban sohase voltak ikrek. – Ebben az utolsó megjegyzésben egy árnyalatnyi kis felháborodás volt.

– Nem Clementina született elsőnek?

– De igen. Istenem, mondtam, amikor az orvos közölte velünk. És Edith térdre hullott, és imádkozni kezdett.

– Megint elhallgatott; italát kortyolgatta. Belemerült a harminc év előtti furcsa jelenet emlékeibe.

– Visszatérve az én szerencsétlen unokahúgomra és örültségeire, csakugyan nem tudom, mit csináljak. Sejtelmem sincs, mihez kezdjek vele, különösen most, hogy maga mögött tudja a Vörös Rózsát, és engedi, hogy főhadiszállásnak használják a Beauregard-kastélyt. Szíve mélyén Lachlan nem rossz fiú, az unokaöcsém rontotta el, az apja nagyon rendes ember volt, velem szolgált a háborúban, de Lachlan körül néhány alakot látni se bírok.

Tulajdonképpen tanácsot is akartam kérni magától. Nem gondolja, hogy Clementinának orvoshoz kéne mennie? Pszichológushoz talán? Valami ilyesfélére gondolok. Chariest is orvoshoz akartam vinni, de azért az más volt. De talán valami lélekidomár rendbe tudná hozni Clementinát, és megszüntetné a rögeszméjét az apjáról meg rólam, a bátyja haláláról és az egész átkozott versengésről. Ismertem egy fickót a háborúban, csodákat tett, amikor a katonák a tűzvonalban lelkileg összeroppantak. Nem tudom, él-e még.

Jóval éjfél után járt. Máskülönbén a Glen Bronnack-i családi események ilyen eltérő tálalása még jobban megrázta volna Jemima Shore-t.

Ha már így történt, hagyta, hogy az ezredes még egy pohár whiskyt töltsön neki. Gyanította, hogy hamarosan a fejébe fog szállni – ha eddig nem szállt volna. Melyik változatnak higgyen?

Henry ezredes nagyon hihető, de fájdalmas képet festett egy ifjú örökösről, aki a nagybátyja szerető gyámsága mellett érik felnőtté. Másrészt felvázolt egy kezdettől fogva hibás jellemet, amelyet a továbbiak során halálra kényeztetett kiegyensúlyozatlan amerikai anyja.

– Szegény Leonie-nak rossz vér folyhatott az ereiben, amit az ikrek is örököltek. Isten a tanúm, eléggé labilis alkat volt maga is – kiáltott fel az ezredes keserűen. – Ami pedig Chariest illeti, nem akadt előtte hozzá hasonló Beauregard. Próbáltam megérteni, próbáltam türelmes lenni hozzá. Még Edith is úgy gondolta, hogy túlságosan engedékeny vagyok vele. Csakugyan sokkal engedékenyebben bántam vele, mint a saját kölykeimmel. Apátián árva, a bátyám gyeVeke. Amellett egy hős fiának lenni mindig nehéz. De korán kezdődött a rothadás. Charles unokaöcsém romlott volt, nincs más szó rá. Vagy ő nem bírta az iskolát, vagy az iskola nem tudta megtartani. Végül rábírtam Flanagan atyát, hogy adjon neki néhány órát fenn a kastélyban. Hatalmas termetével ő legalább meg tudta félemlíteni. Charles alig volt magasabb Clementinánál, míg az én családom férfi tagjai majd két méter magasak.

Később persze reménytelenné vált. Kábítószer meg hasonlók. Most nem akarok erről sokat beszélni; halottakról vagy jót, vagy semmit, hiszen tudja. Pedig hát a kastély a hajléktalan kábítószeresek meg a hosszú hajjú buzik menedéke lett, és ide plántálta a Vörös Rózsátmég a híres fehér Beauregard-rózsakertet is felásatta, és valami szörnyű karmazsinpirosat ültetett helyette, a legközönségesebb színű, visszataszító növényt! Edith kis híján szívrohamot kapott. A derék Edith remek kertész. Imádja a növényeket. Leonie még csak nem is konyított a kertészkedéshez. Észrevette már, hogy az amerikai kertek valahogy sohase tökéletesek? Hol is tartottam?

Az ezredes alaposan belelovalta magát. Aztán nyugodtabb hangon folytatta: – No de a Vörös Rózsa (és minden csúf vörös rózsája) ellenére sem kívántam a halálát. Végtére a bátyám fia volt – hangsúlyozta harmadszor is.

Ez hát az ezredes variációja. És Clementina homlokegyenest ellenkező története a gonosz nagybácsiról, aki csak az alkalmat lesi, hogy megkaparinthassa az unokaöccse örökségét?... Most ki az ördögnek higgyen?

– A film, a *Ketten a halálba...* – kezdte Jemima.

– Láttá? – Az ezredes arcán örvendező mosoly suhant át. Felszegte a fejét, és jobban kihúzkodta a zubbony ujjából ingének fodrait. – Egész jó voltam, nem igaz?

– Kirk Douglas... – kezdte tétovázva Jemima.

– Gregory Peck! – tiltakozott méltatlankodva az ezredes. – Kirk Douglas csöppet sem hasonlít rám!

– Elnézést – mondta gyorsan Jemima. – Igen, csakugyan nagyon jó volt. Biztosan kapott valami pénzt is érte, legalábbis remélem, hogy kapott, a filmnek óriási sikere volt. Mi lett a pénzzel?

– Hát persze hogy kaptam érte pénzt. Nem vagyok teljesen bolond. Abból a pénzből építtettem a Beauregard-émlécsarnokot Kilbronnackben. Egy hely, ahol a környékeliek szombat esténként találkozhatnak: filmvetítés, tánc. Ahogy Carlo akarta volna. Mellesleg sokkal többet ér, mint Charlie idióta elképzelése egy múzeumról a szigeten. Kinek kell az? Eredetileg Leonie akarta fölépíteni, de miután mi – hm – összevesztünk...

Elhallgatott, nyilván kicsit zavarba jött, nem tudta, hogyan fogalmazza meg a következő mondatokat. – Olyan csinos asszony volt – folytatta aztán. – Fiatalon olyan volt, mint egy kis tündér. Clementina nagyon

hasonlít rá. Éppen úgy is beszél, mint Leonie. De örült volt. Mintha szüntelenül lázban égett volna. Semmi könnyedség. Komolyan hitte, hogy a kedvéért elhagyom Edithet; hogyan is tehettem volna? Már négy fiunk volt, az ötödik útban, a saját sógornóm, a katolikus egyház, meg effélék. Szó se lehetett róla.

Persze, én meg idióta voltam, gondoljon csak beletette hozzá az ezredes elgondolkodva. – Nem lett volna szabad belekeverednem. Flanagan atya istenesen el is látta a bajomat. Fialat volt még, de a nyelve akár a korbács. A baj az, hogy mindig is képtelen voltam ellenállni... – köhintett egyet. – Nos, akárhogyan is, Leonie meggyűlölt. Kígyót-békát kiáltott rám. Azután szépen lecsendesedett minden. Később pedig – hát végül meghalt.

Ez is nagyon hihetően hangzott. Jemima Shore egyre erősebben gyanította, hogy, szándékosan-e vagy sem, de Clementina Beauregard beugratta abba, hogy az eseményeket merőben hamisan értelmezze. Kétségtelenül Clementinát is beugratták, elsősorban az anyja, azután pedig a fivére. De akkor sem valami szép história. Még a lány kutyája is félig veszett. Ha Flóra csakugyan rátámadt a hídon Bridie-ra, lehet, hogy Clementina még uszította is?

A tűz, amelyet érkezéskor újra megraktak, már majdnem leégett. Henry ezredes lehajolt, és újabb hasábot dobott rá. Szikraeső támadt, és az ezredes ezüstgombjai megvillantak az élénk fényben. Hátradőlt, és egyenest Jemimára nézett. Félig kaján, félig gyöngéd pillantással. Azután elmosolyodott:

– De hagyjuk a családot. Meséljen inkább magáról. – Előrehajolt, és kivette a poharat Jemima kezéből. – Azt hiszem, eleget ivott már. – Miközben ezt mondta, újabb hatalmas adagot töltött magának.

Jemimának eszébe jutott valami.

– A cédula! – kiáltott fel. – A Bennek írott cédulája, amelyben közli vele, hogy Charles a Marjorie tavánál lesz. Aznap délután, amikor meghalt. Maga azt írta, hogy Charles gyanút fogott.

Az ezredes meghökkenően nézett rá, de nem jött különösebben zavarba. – Ja, az! Honnét tud róla? Hát azt a kis összeesküvést alaposan megzavarták az események. Ben rá akarta beszélni Chariest, hogy forduljon orvoshoz, aki segít leszoknia a kábítószerről. És Ossian Lucasnak sikerült magával hoznia ezt az orvost, egyik barátját, ide a felföldre, mintha csak pihenni jönne. A lényeg az, hogy nem akartuk, hogy Charles megtudja, összeesküvést szőttünk a megsegítésére, különösen nem,

hogy én is benne vagyok. Az orvos azt mondta, hogy neki magának kell döntenie. Az ezredes magyarázata most is eléggé hihetően hangzott.

– De most aztán tényleg ragaszkodom hozzá, hogy magáról beszéljünk – közölte. – Maga különösen gyönyörű nő. Olyan a haja, mint a napsugár. És a szeme, mint egy macskáé: különleges színe van. De ezt nyilván már számtalanszor elmondták magának.

Könnyedén megérintette az arcát, azután a haját. Jemima újra fölfigyelt rá, hogy ahhoz képest, hogy milyen férfias külseje van, meglepően hosszúak az ujjai és elegáns a keze. Azon kapta magát, hogy remeg.

– A skót felföldön még soha – válaszolta, amilyen könnyedén csak tudta. Mit is csinálna, ha az ezredes megpróbálná megcsókolni – sikítana? ellenkezne? hűvö' sen passzív maradna? Ekkor azonban a férfi hirtelen előrehajolt, és nagyon erősen rányomta az ajkát az övére, amivel minden további, a tárgyira vonatkozó töprengést feleslegessé tett. Jemima kénytelen volt megállapítani, hogy nem sikít, nem ellenkezik, és egyáltalán nem marad hűvösen passzív.

– Egy félórája erre vágytam – mondta az ezredes, amikor végül szétváltak, és kissé zihálva egymásra néztek. – Megittam ezt a rengeteg whiskyt, és a múlttól meséltem, és egész idő alatt igyekeztem összeszedni a bátorságomat, hogy ki merjek kezdeni magával. Legalább öt pohár whiskyt megittam.

– Nem okozhat *túl* sok whisky egy kis gondot? Az adott körülmények között...? – érdeklődött Jemima. Őt magát is meglepte tulajdon merészsége.

– Hát persze hogy nem. A whisky nekünk, skótoknak, anyatej – válaszolta az ezredes. Azután kezét Jemima bal mellére tette, ahol a bimbó kinyomta a vékony anyagot, és ajkával fölé hajolt. Másik kezével simogatni kezdte a combját a harisnyája fölött.

Jóval később Jemima megszólalt: – Igazad volt a whiskyvel kapcsolatban. Csakugyan nem számított.

– Honnét tudod? – válaszolta Henry Beaugard álmosan. – Nem tudhatod, milyen vagyok anélkül.

– Mikor fogom megtudni? – érdeklődött Jemima ugyanolyan lusta hangon. A tűz már kialudt. Sötét volt. Jemima tudta, hogy a szobában szétszórva különféle tárgyak hevernek: csatos cipők, zöld papucsok, sötét harisnyák, skót kockás zoknik, fehérnemű kellő választékban, akad közte csipkés selyem és sima puplin. Nem is beszélve olyan nagyobb tárgyról,

mint például az ezüstgombos fekete zubbony meg egy zöld jerseyruha. A skót szoknyát könnyedén magukra dobta a tulajdonosa, amikor cigaretta után kotorászott. – Semmi sem olyan meleg, mint a skót szövet. – Csakugyan meleg volt. Jemima mindenesetre melegben és biztonságban érezte magát.

– Majd reggel. Sehol egy korty whisky ilyenkor. Gyere. Menjünk fel abba a hatalmas, és ha jól emlékszem, nagyon kényelmes ágyba. Majd meglátod, milyen vagyok reggel.

Jemima Shore azonban nem látta meg. Reggel, amikor fölébredt, egyedül volt a hatalmas ágyban. És nem az ezredes, hanem Ben Beauregard hajolt fölé, és érintette meg a vállát.

– Miss Shore – mondta. – Rettenetesen sajnálom, hogy így kell zavarnom. De hol van papa? Nyomtalanul eltűnt.

13. "VISSZAJÖVŐK"

Mivel – Jemima mércéjével mérve – kora reggel volt, és még nem tért egészen magához, elsőre pusztán nőies sértettséget érzett. Álmosan, zavartan arra gondolt: elment, pedig azt ígérte, hogy itt marad. Eljött a reggel, és éjszakai szerelmese elszökött, ahogy Amor is megszökött Pszükhé elöl, hogy elkerülje a hajnal ujjának veszedelmes érintését. Pedig megígérte...

Azután Ben Beauregard valami sokkal lényegesebbet mondott. – Arra gyanakszunk, hogy a Vörös Rózsa kapta el. Ma reggel találtunk egy csokor vörös rózsát a Kilbronnack-udvarház küszöbén. Meg az ő nevetséges jelüket: MVR. Mint valami atomfegyver rövidítése! És a jelmondataik: "Éljen Első Clementina királynő!" "Le a bitorló Henry Beauregard-ral!" "Eilean Faís királyi sziget!"

Jemima agya lassan kitisztult. A Vörös Rózsa lecsapott: végül is nem a hercegnőre, akit a rendőrök, a detektívek és a kegyencei őriznek Invernessben, hanem a gyűlölt helybéli földesúrra, arra a férfira, akit unokahúga jogai bitorlójának, királyi unokaöccse gyilkosának tekintenek... Lassan összeállt a szörnyű kép.

Azután még tisztább lett Jemima agya. Egészen új gondolat villant át rajta. Az, hogy az ezredes hová tűnt, felderítésre váró kérdés, de, őszintén szólva, Jemima legfőbb gondja most az volt, hogy *mikor* ment el. Benre bámult, Ben szabályos vonású arcára, dús fekete hajára. Ahhoz egyelőre nem volt bátorsága, hogy az ágyra pillantson maga mellett.

– Este hazakísért... – kezdte bizonytalanul.

– Ó, azt tudjuk. – Úgy látszott, Ben e fölött az epizód fölött könnyedén átsiklik. – Mami említette. De tudja, annyira nem jellemző papára, hogy ne érjen haza reggelire. Még ha nagyon késői reggelire is. – Gyorsan, szinte türelmetlenül beszélt, mintha ezt az egyszerű tényt mindenkinek ismernie kellene. Jemimát enyhén szólva zavarta ez az általánosítás.

– Azután megszólalt a telefon – folytatta Ben. – Névtelen hívás. Nem ismertük fel a hangot. Az üzenet azonban elég világosan hangzott... "Ha vissza akarják kapni a bitorló Henry Beauregard-t, jól teszik, ha lóhalálában átmennek a Beauregard-kastélyba!"

Jemima úgy érezte, hogy két, nem is, három dologból kell azonnal erőt merítenie, mielőtt újabb megrázkódtatásnak tenné ki a szervezetét.

Valójában mi is történik itt Észak-Skóciában, hogy állandóan drámai eseményekre kell ébrednie? Szegény Bridie, Lachlan, Clementina, most Ben, alig van egy perc nyugalma ebben a Paradicsomban. Az első két dolog egy pohár narancslé és egy csésze kávé. A harmadik a pongyolája. Jemima rádöbbsent, hogy a régimódi ágy vastag, bolyhos takarói alatt az égvilágon semmit se visel. Clementina legalább hálóingben találta. Elhatározta, hogy elhessegeti Ben Beauregard-t.

– Hallgasson ide, találkozunk majd a nappali szobában, és elmondok mindent, amit tudok. De nem csinálna egy kávé? És van egy kis narancslé is a kamrában... – Hátrasimította alaposan összekócolódott haját, és elbűvölően mosolygott Benre. Guthrie Carlyle azonnal ugrott volna a parancsra – nem, hogy őszinték legyünk, Guthrie már fel is hozta volna a narancslevet, soha be nem jött volna hozzá egy pohár jéghideg narancslé nélkül –, Ben Beauregard azonban csak állt, és bámult rá.

– Kávé? – kérdezte elképedve. Mintha arra kérték volna, hogy termesszen kávé. Eszébe jutott Jemimának, hogy ezt a divatbabát, ezt a felföldi férfiszépséget valószínűleg még soha életében nem kérték meg arra, hogy végezzen el egy ilyen köznapi feladatot. Egy barátságtalan gondolatot szánt Lady Edithnek is, aki majomszeretetével a mai világra szabadított hat, nyilvánvalóan abszolút háziasítatlan fiúgyermeket. Miközben ő maga rendkívül megértő feleség... Bár sajnálatos[^] hogy Carrie Amyas, Töm felesége nem olyan előzékeny, mint Lady Edith Beauregard, Jemima – még mindig sajgott azoknak a kései reggeliknek az emléke – fejében életében először megfordult a gondolat, hogy nincsenek-e túlságosan megértő feleségek. Kávé előtt azonban nem óhajtott ilyen gondolatokkal foglalkozni. Arra a következtetésre jutott, nem az ő dolga, hogy Ben Beauregard-t megtanítsa arra, amire a mamája minden jel szerint elmulasztotta megtanítani. Különösen nem ilyen kritikus pillanatban.

– Akkor várjon meg lenn!

Ben lement.

Jemima éppen meg akarta kötni sötétkék selyemkimonóját, amikor a levelet megtalálta. Fakó papírra volt írva; mintha egy régi könyvből tépték volna ki hirtelen az előzéklapot. Fölismerte a kézírást: ugyanolyan volt, mint azon a cédulán, amelyet Clementina mutatott neki. Mindössze ez áll rajta: "Visszajövök. H. B. B."

Ennyi volt az egész. Amivel nem jutott messzire, kivéve, hogy most már tudta, hogy az ezredes távozása nyilván – ha ez rá nézve nem is hízogó –

önként történt. De még csak nem is volt olyan nagyon bántó, ha az ember figyelembe vette ígéretét, hogy visszajön. Az, hogy a távozása önként történt, nem volt igazán meglepő: bármennyire mélyen alszik is, különösen bizonyos kellemes körülmények között, számításba véve a szokatlan mennyiségű whiskyt is, Henry ezredest aligha rabolhatták volna el mellőle anélkül, hogy fölébredne. Akkor miért adta magát a Vörös Rózsa kezére? És ki hívatta? És hogyan?

Később a nappali szobában, kávé mellett, amelyet Jemima készített kettőjüknek, és amelyet Ben elégedetten, de különösebb hála nélkül iszogatott, Jemima megkérdezte: – És azóta semmi hír?

– Maga volt az utolsó reményünk. Mama azt mondta, hogy itt keressen először. – Ben hangja megváltozott: Ugye nem... – ez persze bután hangzik – ugye nem vitték el erőszakkar innét? – Jemima egy pillanatig nem értette, hogy miért van Ben zavarban. Lenézett. Ben az ezredes egyik ezüstgombját tartotta a kezében; nem neki mutatta, inkább csak forgatta. Valószínűleg a kandalló előtti szőnyegen vagy valahol a közelében találta.

– Nem, senki sem erőszakoskodott- válaszolta a lehető legközönyösebb hangon. Találkozott a pillantásuk. Jemima ironikus pillantása mögött mosoly bujkált. Ben Beauregard viszonzta.

– Akkor jobb lesz, ha kastélyrejtekekben fölkeresem az én szépséges Clementina hűgomat. Nem, helyesbíték, a *mi* kastélyrejtekekben.

Jemima elhatározásra jutott.

– Mind a ketten megyünk. Nekem is lesz egy-két kérdésem Clementina királynőhöz.

Nem tett említést a Clementina Beauregard-tól kapott megbízatásról, amelyet, be kell ismernie, hallgatólagosan el is vállalt; a megbízatást, hogy nyomozza ki Charles Beauregard gyilkosát. Henry Beauregard az egyes számú gyanúsított.

Henry Beauregard most nemcsak hogy átalakult áldozattá, hanem Jemimának szörnyű kétségei támadtak a második halált – Bridie Stuart nyilvánvalóan véletlen halálát – illetően; vajon Clementinának nincs-e valami köze *hozzá*. A kutya, Flóra jelenlétét nem könnyű figyelmen kívül hagyni. A lány, mint vádaskodása, rögeszméje, a skót nacionalizmus szélsőségesebb formáiban való részvétele mutatja, bizonyára kellően örült bármihez, beleértve még az emberrablást is.

Charles Beauregard kábítószerrel élt. Clementina eddigi egyetlen találkozásuk alkalmával ártalmasabb dolgot nem fogyasztott, mint rövid

idő alatt óriási mennyiségű cigarettát. Ez azonban semmit sem bizonyít. A kábítószerre könnyű rászokni.

Jemima remélte, hogy farmerben, barna cowboyszímában és fehér esőkabátja alatt vékony krémszínű pulóverben megfelelőképpen ijesztő benyomást kelt majd Clementina királynőben.

Ijesztő benyomást azonban a Beaugard-kastély tett Jemimára. Ahogy a tópart felől haladtak a kanyargós úton a magaslat felé, eszébe jutott a vár a *Hófehérkéből*, az első filmből, amelyet valaha is látott, és amelyet élete egyik legnagyobb hatású vizuális élményének tartott.

Bárki építette is, nem sajnált sem pénzt, sem fáradságot. A töméredek támpilléren és tornyocskán kívül volt ott felvonóhid és csapórács is. A bástyafokot zászló díszítette, különféle meghatározhatatlan eredetű és rendeltetésű trófeák társaságában.

– Micsoda fantasztikus építmény! – kiáltott fel Jemima. – Kíváncsi volnék, milyen lehetett az eredeti vár.

– A régi Tamh-vár másutt állt. Északabbra, és mint minden régi skót épület, egyaránt védelmet keresett a szél és az ellenség elől. Ott volt, ahol most a kert. Magát a régi várat a tizenhatodik században rombolták le. A Fraserek jöttek, vagy valami helybéli kényúr csapatai, és rajtaütésszerűen elfoglalták valamelyik viszálykodásuk során. Mindössze egy kőhalom maradt a helyén. Feltételezik, hogy a jó Charlie herceg és Sóhajtozó Marjorie légyottjai a romok között zajlottak – még Culloden előtt, amikor Marjorie apja élt, és szigorúan őrizte a lányát Eilean Faison. Mára már minden követ felhasználtak kerti padokhoz, meg műbarlangokhoz és napórákhoz a fehér rózsakertben.

Hallgatott egy darabig, azután, miközben gázt adott a terepjárónak, dühösen helyesbített: – A vörös rózsakertben. De nem sokáig marad az. A fehér rózsák jövő nyáron visszajönnek a Beaugard-kastélyba. Még ha egy vagyonba kerül is a visszatelepítésük. Majd meglátja.

– Henry ezredes is azt ígérte, hogy visszajön. A Beaugard-ok szeretik a visszatérést.

– Meséljen nekem a Beaugard-fegyvergyűjteményről! Ifjú Duncan említette nekem – mondta Jemima, hogy témát váltson.

– Az ükapám gyűjtötte – válaszolta Ben. – Rengeteget ér. – Jemima meglepődve vette észre, hogy beszélgetés közben Ben mindig megemlíti a dolgok értékét: kétségtelenül öt testvérrel, szűkös körülmények közt töltött gyerekkorának maradványa. Vagy talán skót jellemvonás? De még

sohasem hallotta, hogy Guthrie Carlyle akárcsak egyetlen utalást is tett volna bárminek az anyagi értékére – legfeljebb a művészi értékére, és késő éjjel, jó sok vörös bor után, mindennek az erkölcsi értékére.

– Isten tudja, hogy mit csinált Clementina és a Lachlan vezette helyi csavargókból álló bandája a fegyverekkel – fejezte be. – Semmi kétség, eladták őket.

Míntha csak azonnali és csattanós válasz lenne Ben fölényes megjegyzésére, dörrenés hallatszott, utána még egy, olyan hang, amely inkább robbanásnak tűnt, mint lövésnek. A terepjáró élesen balra fordult, és a kastélyhoz vezető út melletti árokba csúszott. Jemima megrándult, és rázuhant Ben Beauregard-ra.

Rohanó lábak zaja hallatszott, egy csoport férfi bukkant fel, és vette körül a terepjárót. Lachlant azonnal megismerte. A vezetőüléshez ment. Egy másik férfi, akire Jemima halványan emlékezett, balról kinyitotta a terepjáró ajtaját, és feléje nyúlt. Vörös haja volt és keskeny arca, jóval sápadtabb, mint a társaié – vagy talán csak a haja emelte ki sápadtságát.

Újra előkerültek hát az ismerős rózsa és vércsepp díszítésű pólóingek. De ezúttal senki sem viselt virágot a füle mögött. Egy jóval idősebb férfi is jelen volt, akihez nem nagyon illett a pólóing. Jemima Ifjú Duncanre ismert benne.

A kormánynál Ben Beauregard vadul küzdött, mozdulatai annyira hevesek voltak, hogy Jemima attól tartott, a már különben is oldalra dőlt terepjáró felborul. Fejük fölött ásítózott a csapórácsos kapu; vajon valódiak a nehéz vastüskék, melyek szegélyezik? Volt még egy másik zászló is, meg egy transzparens, gael szöveggel, és egy himbálódzó nehéz tárgy, amelyre szintén feliratot tűztek.

– Rajta, Lachlan, kötzd meg mind a kettőt és vidd őket a kastélyba – mondta a vörös hajú férfi parancsoló hangon. – Akkor felhúzzuk a hidat. – Jemima hirtelen ráismert: ő az a titokzatos alak, aki a temetés napján a Szent Margit-templom oldalkapuján lépett be, majd távozott.

– Hagyjanak bennünket békén! – kiáltotta Jemima, aki viszont most kezdett elszánt küzdelembe, mikor meglátta, hogy erős kötéllel – egy csöppet sem gyöngédenmegkötözik Ben Beauregard-t. Az egyik kötelet, szándékosan-e vagy sem, a szája elé húzták; olyan volt, mint valami szájpecek. – Hagyják békében! Szétszaggatják! Istenem! Hol van Henry ezredes? – tette hozzá inkább nyöszörögve, mint kiáltva. – Henry ezredestől majd megkapják a magukét!

– Ezt bizony kérdezheti, Miss Jemima Shore – jegyezte meg Lachlan –, most, hogy már maga is a szajhái közé tartozik. – Gonosz érzékiség, mohó káröröm érződött a hangjában. Átkerült a terepjáró másik oldalára, elkapta Jemima két kezét, és vadul hátracsavarta. Kicsi, rideg, kék szemének pillantása elítélő is volt, vágyakozó is. Nyoma sem volt annak a tiszteletnek, amelyet minden addigi alkalommal tanúsított iránta. Lachlan úgy beszél vele, gondolta Jemima, ahogyan John Knox beszélhetett egy házasságtörésen kapott asszonnyal. Félig elítélően, félig kéjszóra.

– Hogy merészelsz hozzáérni? – Ben hangja a kötél alól fojtottan, de azért vadul hangzott.

– Ha éppen hozzá akarnánk érni, ami eszünk ágában sincs, akkor se tudna semmit se csinálni, Mr. Ben Beauregard – mondta megvetően a vörös hajú férfi. – A Vörös Rózsáé itt a hatalom, nem az uraké, majd tesztek róla, hogy megtanulja.

– Ha nincs itt Henry ezredes, hol van akkor Miss Beauregard? – érdeklődött a lehető leghűvösebb hangon Jemima. – Követelem, hogy vigyenek elébe.

A férfiak összenéztek. Lachlan a vöröshajúval sutyorgott. Úgy látszik, osztoztak a parancsnoki tiszten.

– Aeneas és én beleegyezőnk, hogy elébe vigyük magát – mondta Lachlan.

– És mi lesz Mr. Bennel? – folytatta Jemima. Lachlan, az Aeneasnak nevezett férfi és a többiek, még

Ifjú Duncan is kaján, kötekedő pillantást vetettek Benre. Valaki kurtán fölnevetett.

– Vele? Őt talán elküldjük, hogy csatlakozzék az apjához – mondta valamelyikük.

– Hol? – Attól, hogy határozottnak tette magát, Jemima csakugyan határozottabb lett. Válaszul Lachlan a magasba bökött.

Jemimát hirtelen hányinger fogta el. A fejük fölött lassan forgó nehéz tárgy, amely egyenest a bástyafokról lóg le, nem más, mint egy holttest; a holttest skót szoknyát és fekete bársonyzubbonyt visel, amelyet kétségtelenül ezüstgombok díszítenek. Henry Beauregard ezredes mégsem fogja valóra váltani az ígétét, hogy visszamegy hozzá.

14. VESZEDELEM

Ben Beauregard felbámult apja hullájára, amely ott himbálódzott a csapórácson a fejük fölött. Jemima érthetetlenül hidegvérűnek találta.

– Ez csak a bábu – mondta Ben fojtott, de azért hallható hangon. – A kastély padlásáról. Még srácok voltunk, amikor Carlo bácsi és papa csináltatta a lögyakorlatokhoz. Azt öltöztették föl. Ócska trükk.

Jemima azon kapta magát, hogy remeg. Könnyek gyűltek a szemébe. Vissza akarta fojtani őket.

– Lehet, hogy csak bábu, kitömött bábu, de akkor is figyelmeztetés maguknak- magyarázta ádázul az Aeneas nevű férfi. – Így lóg majd minden földesúr, ha a Vörös Rózsa fog uralkodni Skóciában. És a skót népé lesz a saját földje, nem lesznek földesurak, hogy kiforgassák őket mindentükből.

– Az új Skócia új uralkodójának, öfelsége Clementina királynőnek uralma alatt – tette hozzá gyorsan Lachlan, túlságosan is gyorsan, félbeszakítva a másikat.

– Magasba a Vörös Rózsát – szólt közbe Duncan –, és forduljon Vörösbe a Fehér! Henry ezredes mindig értelmes ember volt. Biztos vagyok benne, hogy hamarosan csatlakozik a Vörös Rózsához, és megadja nekünk a saját otthonunkat. Senkinek se dolgoznék szívesebben, mint az ezredesnek, ha egyszer megvan a magam kis kunyhója.

Lassan abbamaradt Jemima végtagjainak remegése. Az agya is kezdett kitisztulni. Világossá vált előtte, hogy ez a felfegyverzett társaság, amely most a kastély hatalmas kapuja felé masíroz, három különféle meggyőződést vall. Az ismeretlen eredetű és vezetéknévű Aeneas a skót függetlenségen belül “a föld legyen a népé” gondolatra összpontosított; Lachlan már megismerkedésük óta valami egészen másfajta romanticizmust, sőt tiszteletet tanúsít; ami pedig Ifjú Duncant illeti, Jemimának eszébe jutott, ahogy első útjukon a völgyben buzgón idézte a Vörös Rózsa jelmondatát. Amit ő akkor talpnyalásnak hitt, nyilván valamiféle meggyőződés volt. Ifjú Duncan meggyőződését azonban önnön boldogulásának szempontjai diktálták. Nem táplált semmiféle ellenséges érzületet kenyéradója, Henry ezredes, sem különösebb tiszteletet Clementina királynő iránt. Egykor bizonyára ugyanígy forradalmárookra,

romantikusokra és haszonlesőkre oszlott Charles Edward Stuart herceg hadserege is...

A Beauregard-kastély hatalmas előcsarnokának látványa egyelőre elnyomta ezeket a gondolatokat. Teljes harci pompájában tündöklőit itt a Beauregard-fegyvergyűjtemény. Körben, csigavonalban és ereszkedő spirálisokban sorakoztak a puskák és másféle fegyverek a falon. De nemcsak lőfegyvereket állítottak ki. Villogó kések, hosszú lándzsák, ijesztő szuronyok illusztrálták a hadművészet hosszú történetét. Néhány kiállított védelmi fegyver – egy-két pajzs még a régebbi korokból furcsán kilógott a sorból. A Beauregard-fegyvergyűjtemény a támadás szellemét képviselte.

Itt-ott megbontották a fegyverek művészi elrendezését. A tábornok arcképével közvetlenül érintkező kerékből, amelynek küllőit puskák alkották, hiányzott néhány küllő. Ezeket a puskákat Lachlan, Aeneas és társaik tartották, ezek fenyegették továbbra is Bent és Jemimát, miközben óvatosan haladtak át a csarnokon.

A középkori tágasság érzete akkor sem oszlott el, amikor a társaság elhagyta a csarnokot, és felfelé indult a széles kő lépcsőházban, amelynek falait hatalmas, meghatározhatatlan eredetű királyi és skót zászlók díszítették.

Lachlan egy keskeny boltív felé bökött, amelyen át lefelé vezető kőlépcsőkre lehetett látni.

– Arra van a várbörtön – mondta. Jemima rádöbbedt, hogy Lachlan nem tréfál. Ahogy fölértek a nagy lépcső tetejére, két arckép uralta valaminek a bejáratát, ami feltehetőleg a nagy fogadószoba lehet. Esetleg a nagy könyvtárszoba. Nemigen kellett Jemimának a díszes kerethez rögzített arany felirat ahhoz, hogy – ha elhiszi a legendát – tudja: íme, itt a Beauregard család alapító őse, maga a jó Charlie herceg.

Csakhogy ez az arckép maga volt a Viktória-korabeli fantázia. A felirat meghatározása szerint öfelségét, III. Károly királyt ábrázolta pompás, többféle árnyalatú és mintájú skót szövetben, skót kockás lepellel, skót törrel, gyilokkal, kelta díszekkel és a többivel felcícomázva, ugyanakkor Viktória-korabeli pofaszakállal, bajusszal és szakállal. Olyan volt, mint egy méltóságteljes tizenkilencedik századi Coburg; jobban emlékeztetett VII. Edwardra, mint egy tizennyolcadik századbeli Stuartra. A kép háttérében hatalmas vörös bársonytrónus állt, mellette két kutya – girhesek ahhoz, hogy labradorok lehessenek – : teljes erőből rángatták a pórázukat,

melyet skót szövetbe öltözött csatlósok fogtak. A jó Charlie herceg élete a völgyben sohasem volt ilyen, gondolta Jemima, de a kép nagyszerűen mutatna egy whiskypalackon.

Ott volt a kép elgondolásban és kivitelben méltó párja is. Ezen – ki más is lehetne? – a leomló gesztenyeszín hajú Sóhajtozó Marjorie áll rettegve egy vízesés fölött, finom fehér ruhában, skót kockás kendőbe burkolózva, karjában csecsemő. Vörös kabátos katonák állnak mereven mellette. Ennek a képnek háttérében a Beauregardkastély látszott naplementekor. Ahogy a rangidős katona közönyös arcára nézett, Jemima ellenállhatatlan kényszert érzett, hogy a következő képaláírást találja ki: – Na, mi lesz, ugorj már!

A nagy könyvtárszobába lépve, első meglepetésként mindjárt azt a vörös bársonytrónust pillantotta meg, amely a herceg képmásán is látható.

Clementina Beauregard ült könnyed tartásban a trónuson. Sápadt arcát és szőke haját karmazsinvörös baldachin keretezte. Cigaretázott. A súlyos, álmosító szilvakék függönyöket még nem húzták szét. A szoba teli volt füsttel, és jellegzetes, édeskés, áporodott szagot árasztott. Ahogy feltárult a könyvtárba nyíló nehéz tölgyfa ajtó, egy elhasznált, bömboló Rolling Stoneslemez hangja csapott az arcukba.

Clementina tündértörékenysége első pillantásra furcsa ellentétben állott a lármával és a füstös sötéttséggel. Pedig mintha ő is jelmezbálba készült volna. Jobban belegondolva nem is volt olyan idegen a nagy könyvtárszobában. A korai időpont ellenére hosszú, vörös bársonyruhát viselt, amely nagy volt neki, ráadásul ósdi szabású, szűk sonkaújjal, amelyről szinte minden gomb hiányzott. Pompás tollak és virágok maradványait viselő ócska fekete kalap volt a fején. Többsoros halvány rózsaszín gyöngy csüngött apró melléig, amely alig-alig emelte meg a vörös bársonyt. Némelyik gyöngyszem pattogzott már, vagy elvesztette a színét.

Clementina feje fölött hatalmas portré magasodott; ez nem férfit, hanem egy impozáns nőt ábrázolt. Ez a jóval dúsabb idomú hajdani Beauregard-szépség ugyanolyan öltözéket viselt, mint fenséges pillantása alatt trónoló leszármazottja, Clementina. Vajon Clementina foglyait akarja elkápráztatni azzal, hogy ősenek szinte uralkodói viseletét hordja?

Ha így van is, elmúlt a hatás. Clementina állhatatosan Benre szegezte pillantását. Úgy látszott, fel sem fogja Jemima jelenlétét. Egy gyors mozdulattal elnémította a lemezjátszót, amely a trónushoz vezető pódium

sarkában állt; egy halom lemez hányódott a közelben, egyikén se látszott, hogy különösebben vigyáznának rá.

– Szóval idejöttél, Ben, hogy átvegyél mindent? – kérdezte lassabban, mint ahogy hadarni szokott. – Először a kastélyt, utána a szigetet, végül pedig szép unokahúgodat, Clementinát? – Hangja elhalkult. Gyorsan szippantott egyet a cigarettájából. A sötét, összehúzott függönyökbe és a könyvtár minden zegzugába tapadt nem erős, de jellegzetes szagból ítélve, Jemima úgy vélte, hogy Clementina órák óta, talán egész éjjel marihuánát szív.

Sötétzöld, redőzött ernyőjű lámpák világították meg a könyvtárt, és a könyvek között még néhány kép látszott. A kandalló fölött egy szőke hölgy romantikus, háború utáni portréja a kastéllyal a háttérben olyan döbbenetesen emlékeztetett Clementinára, hogy csakis Leonie Beauregard lehetett. Fényképek is voltak a falon. Két gondosan egymás mellé helyezett kép jól illusztrálta, mivé fejlődtek a Beauregard ikrek. Az első, egy gondosan beállított műteremfotó, anyjuk ölében ábrázolta őket, mint két megindító, fürtös hajú angyalkát: Chariest fodros ingben, selyem apródnadrágban, Clementinát magas derekú fodros ruhában, széles szalaggal. A másik portrén két arc, szorosan egymás mellett, kifejezésük gunyoros és kihívó.

A Beauregard-kastély bármennyire régies is, mindenestül frissen volt festve, mázolva, politúrozva. A képeket láthatólag nemrég tisztították meg. A pompásan redőzött, aranyrojtos szilvakék bársonyfüggöny sem látszott réginek. A vastag, puha skót mintás szőnyegek láttán kezdte Jemima gyanítani, hogy Leonie Beauregard amerikai pénze járulhatott hozzá a ragyogáshoz. Érdekes módon, bár a kastély kőből épült, belseje nem volt különösebben hideg. A könyvtárban egyenesen meleg volt, pedig nem égett a kandallóban tűz. Lehetséges, hogy augusztusban központi fűtés működik a kastélyban?

Nemcsak a meleg, de a kastély jó, sőt kiváló állapota is szembetűnő ellentétben állott a Beauregard család kilbronnacki házának ütött-kopottságával, az omladozó Eilean Faísról már nem is beszélve. A Beauregard-ok ifjabbik ágának minden egyes látogatása a kastélyban csak még jobban ráébreszthette őket az éles ellentétre.

– Szívjon belőle – mondta hirtelen Clementina, és Jemima felé nyújtotta a cigarettáját. Jemima a fejét rázta. Ekkor Clementina félig tipegve, félig tántorogva Ben felé lépett, és ajkai közé nyomta a cigarettát. Ben nem

mozdult. Jemima újra megcsodálta önuralmát: észrevette, hogy csupán a halántékán doboló érnek nem tud parancsolni. Clementina elvette a cigarettát, lábujjhegyre állt, és bársonyba burkolt karját unokatestvére nyaka köré fonta. Azután puhán szájon csókolta. Ben még akkor sem mozgott.

– Nem akarsz megcsókolni szép unokahúgodat, Clementinát? – dühögte a lány. – Nem akarsz megcsókolni, Ben? Pedig olyan csinos... – Szavai újra összefolytak.

Jemimához fordult.

– Egyszer meg akart csókolni. Nagyon szeretett volna. Még el se meséltem, nem igaz?

– Sok mindent nem mesélt még el nekem – válaszolta dühösen Jemima. – Egyre inkább az a meggyőződésem, hogy a napokban egy nagy adag hazugsággal traktált. Bár, hogy miért fáradt vele...

Clementina felvihogott, visszabotorkált a kandalló melletti hatalmas pamlaghoz – Jemima észrevette, hogy túlságosan nagy, fekete, csatos selyemcipőt visel –, és hátravetette magát rajta.

– Akkor most elmondom az igazat – mondta még mindig nevetve. – Van időnk rá. Amíg ráveszik Henry bácsit, hogy írja alá a papírt, amellyel átengedi Eilean Faíst emlékszigetnek. És itt van Ben unokabátyám, hogy nyomatékot adjon a dolgoknak. Szükségünk van arra a szigetre, a Vörös Rózsának szüksége van rá. Jót fog tenni a hangulatnak. Mármint a közhangulatnak. Ezt mondja. Jót tesz a közhangulatnak. – Megint elvihogta magát.

– Örömmel hallom majd az igazságot – válaszolta Jemima tartózkodóan. – De miért nem utasítja Lachlant, hogy oldozza el Bent, miközben mesél? Mi szükség ezekre a kötelekre a kastélyon belül?

– De én imádom a köteleket! – kiáltott fel Clementina lelkesen. – Olyan izgi! Te nem imárod a köteleket, Ben drágám? – Azután újra megváltozott a hangulata, és éles hangon szólalt meg: – Lachlan, azonnal oldozd el Mr. Bent! Azt mondtam, oldozd el! Azután menj, és hozd pezsgőt a pincéből! Kell egy kis pezsgő, hogy ünnepelhessünk. És hozd magaddal Henry bácsit is – persze csak ha jó lesz –, ünnepeljen ő is velünk.

Jemima azon töprengett, hogy vajon mit akar megünnepelni.

– Nem kaptam parancsot rá, hogy fölhozzam az ezredet a börtönből – mondta Lachlan nyers hangon. Aeneasra nézett, aki tagadóan rázta a fejét.

– Parancs? Kinek a parancsáról beszélsz? – kérdezte Clementina nyűgösen. – A kastélyban most én parancsolok. – Toppantott apró lábával, mire a fekete cipőn megzörrent a strassz-csat. Azután leesett róla. Clementina oda se figyelt. ^

– A parancsnokunk parancsáról, felséges királynő. – Lachlan mereven nézett Clementinára, miközben beszélt.

A telefon éles csengése szakította félbe a szóváltást. Jemima most meglepetten tapasztalta: annyira elszokott ettől a mindennapi városi zajtól, hogy úgy összerezsent tőle, mintha vészcsengő lenne. Úgy látszott, Clementina nem tudja, mit tegyen. Azután odatántorgott a készülékhez, és fölvette a kagylót. Nem szólt semmit. Valaki gyorsan beszélt a vonal másik végén. Jemima hallotta a hangját, de azt nem, hogy mit mond.

– A parancsnok? – érdeklődött Aeneas. Clementina szokása szerint fölnevetett, bólintott, és beleszólt a telefonba: – Akkor jobb lesz, ha azonnal figyelmeztetsz. – Még egy darabig hallgatta, azután köszönés nélkül letette a kagylót.

– Képzeljétek – fordult a többiekhez. – Képzeljétek csak. A parancsnok nagyon aggódik. Idejön, ő maga. Azt mondja, hogy valami nagyon fontosat kell mondania nekem. “Veszély fenyeget.” Veszedelemről beszél! Lehet, hogy veszedelemben vagyok. Mit ért ezen? Hogy lehetnék veszedelemben? A Vörös Rózsával tartok, vagy nem? Én vagyok a királynőjük. Ben unokabátyám csakugyan veszedelemben van, meg Henry bácsi is. Még Miss Jemima Shore is veszedelemben van egy kicsit, ha a Vörös Rózsa megharagszik – a csintalan Miss Shore jóban van a rossz Henry bácsival. De hogyan fenyegethetné veszedelem Első Clementina királynőt? Ó, Lachlan, hozd már azt a pezsgőt, ünnepelni akarok! Meg akarom ünnepelni a trónra lépésemet.

“Á – gondolta Jemima –, hát ezt ünnepeljük.”

– Nem szabad, hogy meglássák – mondta Lachlan határozott hangon. – Nem tetszene neki, ha a foglyok megpillantanák. Ismeri a parancsait. Ez veszélyes lenne.

– Vésze-delem! Vésze-delem! Vésze-kedett vésze-delem! – kántálta Clementina magas, egész kellemes hangon. – Azt hiszem, fölteszek egy másik lemezt.

Jemima arra gondolt, hogy valamennyien veszedelemben vannak, a börtönben lévő Henry ezredes csakúgy, mint ő maga, aki egy sereg örült hatalmában van. Még Clementinának, Skócia királynőjének is valószínűleg

van mitől tartania. Vajon ki lehet a parancsnok, és vajon az ő személye csökkenti-e vagy növeli a veszedelmet?

15. HIVATALOS LÉPÉS

– Honnét telefonált a parancsnok? – kérdezte támadóan Lachlan.

– Messziról... – mondta Clementina tétován. – Pip, pip, pip, pip. Szóval nem hívhatott a... – abbahagyatadjátok, honnét.

Aeneas puskát szögezve Ben hátának, kivitte foglyukat a szobából. Ben nem tanúsított ellenállást. Nem is igen tehette volna; valószínűleg az apja után viszik a várbörtönbe, így Lachlan – meg a puskája – maradt Jemimára. Clementina visszaballagott a trónjához, kihúzott néhány szál virágot a kalapjából, és Ophélie-szerű mozdulattal eldobálta.

– Most szépen nyugton marad, Miss Shore – mondta Ben távozása után Lachlan, korábbi gonosz hangján. – Amíg el nem döntjük, hogy mit csinálunk magával. Világos? Különben a szeretője, az ezredes bánja. Jemima válaszra se méltatta.

A könyvtár csecsebecsei közül egyik se látszott különösebben törekenynek. Egy vadászkesz is volt közöttük, nyelét arany szarvasfej alkotta. Mindkét vége halálosnak látszott. A kesz szarvasagancsokból készült asztalon feküdt. Az asztal fölött, két könyvszekrény között, óriási üvegtartályban ragyogó nád között pompás kitömött lazac úszott. Alatta ez állt: “Őfensége Stuart Károly Edward herceg (Őfelsége III. Károly, Skócia királya) fogta Eilean Fáis közelében...” Jemima felidézte Charles Beauregard eredeti levelében a vidám megjegyzést: “Anya műve...”

– Mami fogta – közölte Clementina. – Idehaza. Ő mesélte. – Úgy látszik, valamelyest tudott még koncentrálni. – Ezért is nem írta bele a jó Charlie hercegről szóló könyvébe. Mert nem volt igaz. Nem tett úgy, mintha a rózsakertet Charlie herceg vagy Sóhajtozó Marjorie ültette volna, mint néhányan állítják. Komolyan vette a történelmet.

Jemima lopva egy pillantást vetett a szarvasfejű tőrre.

– Még nem is láttam a híres fehér rózsakertet.

– *Vörös* rózsakertet! – Clementina vadul rámeredt. Jemima átkozta magát. Clementina gyöngé – vagy értelmes – pillanata elmúlt.

– Hol a pokolban marad az a pezsgő? – kiáltotta nyűgösen. – Nem hozta még meg Duncan?

– Nem is fogja, ha a parancsnok úton van ide! – tiltakozott döbbenet Lachlan. – Még csak az hiányozna, hogy észrevegye, hogy ilyen kora reggel ittunk már. Tudja, hogy a parancsnok mennyire ellenzi az ivást. –

Váratlan volt ez a puritanizmus: Jemima újra elgondolkozott azon, vajon ki lehet a parancsnok, és lesz-e rá alkalma, hogy megpillantsa. Most, hogy a fegyverhasználat, Henry ezredes elrablása, Ben és az ő fogva tartása alapjaiban rendítették meg nyugalma a Vörös Rózsát illetően, a parancsnok személye kétszeresen érdekessé vált. Most már nem lehet figyelmen kívül hagyni a Vörös Rózsát, mint kissé szélsőséges, de veszélytelen királypárti fanatikusok csoportját.

Clementina megint járkálni kezdett a könyvtárban. Újra felbőgette a lemezjátszót. A pezsgő csak nem jött. De nem érkezett meg más sem. Jemima kötelességének érezte, hogy a kés irányába araszoljon. Lachlan, akin az idegesség jelei mutatkoztak, lerakta a puskáját, és cigarettát kért Clementinától. Az odalökött neki egyet fonott táskájából. Valószínűleg közönséges cigaretta volt.

A súlyos, faragott kandallón álló díszes, francia aranyóra szerint nagyon lassan telt az idő.

– Magam se vetnék meg egy kupica italt – jegyezte meg Lachlan sóvárogva egy idő múlva. – Parancsnok ide vagy oda. Tudja, nem nagyon kedvelem a pezsgőt. – Ez szinte bocsánatkérően hangzott.

– Éppen eleget ittál belőle Charlesszal a régi jó időkben. – Clementina dühös volt.

– De azért az ówhiskyt szerettem a legjobban.

– Azt elhiszem. Senkit se láttam még olyan részegnek, mint Lachlan volt az utolsó születésnapunkon. Egészen különleges ital. Sötétbarna. Kinyúlik tőle az ember. Százhusz százalékos, vagy ezerhusz százalékos, vagy valami hasonló. Henry bácsi mondta, hogy több mint százéves. Majdnem megütötte a guta, amikor abban a pillanatban, hogy Charles betöltötte a huszonegyedik évét, csapra vertük a hordót, és adtunk belőle az inasoknak meg Lachlannak meg a többi jó firmának.

Végre-vaiahára- bizony jóval több, mint egy óra hosszat vártak – kocsi zaja hallatszott. Eleinte halkán, azután egyre erősebben, ahogy közeledett fölfelé a völgyből. Clementina meglepetten fölsikoltott, és hátralépett az ablakból.

– Nem is ő az! Ez... – Lachlan hirtelen fölugrott, eldobta a cigarettát, és megragadta a puskát. A másodperc töredéke alatt, amíg a figyelme máshová irányult, Jemima hirtelen a szarvasfejű késért nyúlt, és a csizmaszárába dugta. Áldotta a divatot a széles hajtókájú cowboycsizmáért. Kényelmetlen érzés volt, de biztonságot adott.

– Jaj, de furcsa! Hol lehet akkor a parancsnok? – Úgy rémlett, Clementina igazán zavarban van. A kocsi egyre közelebb ért, és Jemima a dübörgő, csikorgó hangból arra következtetett, hogy a felvonóhídon halad át; azután váratlanul énekszó ütötte meg a fülét letről, és egy nagyon részeg, nagyon skót nóta további foszlányai, amely – ahogyan közelebb ért – egyre trágárabbnak hangzott. Azután Aeneas rontott be a könyvtárba, Duncant tartotta a gallérjánál fogva. A vénember még mindig énekelni próbált.

– Kiszabadult – lihegte Aeneas. – Az ördög. Elment. Megvesztegette whiskyvel, és elment.

– Nem is az ital volt, szó sincs róla. A papír volt az. Éppen csak a papírt ünnepeltük meg. – Duncan arcán könnyek folytak végig. Gyűrött papírt tartott a kezében.

– Locsogó vén bolond! – acsarkodott Aeneas, miközben a gallérjánál fogva rázta az öreget. – Mire jó neked ez a papír? Azt hiszed, az úr megtartja, ami benne áll?

– Nekem ígérte a kunyhót. Az ezredes nem szegi meg a szavát. Tisztességes ember.

– Majd kitöri a nyakadat – vélekedett Lachlan. – Most aztán meg se maradhatsz a birtokon. Most aztán nem, hogy megpróbáltad rákényszeríteni az ezredest, hogy írja alá azt a papírt.

1Amikor Duncan vonásain részeg rémület és kétségbeesés suhant végig, Jemima elérkezettnek látta az időt. A könyvtárszoba ajtaja tárva-nyitva volt. Kirohant, és bevágta maga mögött. Ahogy becsapta az ajtót, irdatlan rézkulcs csörrent meg a zárban, csillogó, mint minden a Beauregard-kastélyban. Elfordította. Működött. A zár kattant; Jemima a csapdába esett három ember őrjöngő üvöltését, majd egy pillanat múlva az ajtó dübörgését hallotta. De az ajtó nem engedett. Köszönet érte Leonie Beauregard-nak, aki ilyen nagyszerűen rendbe hozatta a kastélyt. Itt aztán nincsenek rozsdás kulcsok!

Jemima, ahogy a lába bírta, futott a széles lépcsőn a börtönhöz vezető árkádos bejárat felé, s futás közben próbálta kihúzni a szarvasfejű kést a csizmájából. Abban a pillanatban hadaró, ismeretlen hangokat hallott – a fegyvertárból vagy valahonnét máshonnét, a kastély mélyéről. Az ismeretlen látogató – a parancsnok vagy valaki más – megérkezett. Jemima nem kockáztatott. A boltív mögé húzódott, és amilyen halkán csak tudott, lopakodni kezdett lefelé a lépcsőn.

Egyetlen ember léptei haladtak el mellette a fölépcsőn fölfelé. Boldoguljon csak az ismeretlen, bárki legyen is, a foglyul ejtett férfiakkal és Clementina királynővel. Jemima nem merte azzal is húzni az időt, hogy kiveszi a zárból a kulcsot. Most Ben Beauregard-t kell megkeresnie.

Börtön? A pincében egész lépcsőútvesztővel találta szemben magát. De a dolgát váratlanul megkönnyítette, hogy a kastélynak még ez a föld alatti része is vadonatúj volt. Még stilizált betűkkel írt feliratok is segítségére voltak. "A PINCÉKHEZ" – hirdette az egyik tábla, és Jemima egy nyitott ajtajú, tágas, tiszta, meszelt falú helyiségben találta magát. Nemcsak az üvegtartó állványok, hanem egy óriási hordóból áradó whiskybűz is arról győzte meg Jemimát, hogy ez lehetett Duncan bukásának színtere.

Ekkor zajt hallott maga mögött. Megállt. A zaj is elhallgatott. Valaki követi. Szíve a torkában dobogott. Ha üldözője a Vörös Rózsa tagja, vajon miért nem ragadja meg azonnal? Óvatosan, nagyon-nagyon óvatosan elindult a börtön irányába. Nyoma se volt strázsának. Lehetséges, hogy az apja szökése és az ismeretlen érkezése körüli kapkodásban őrizetlenül hagyták Bent?

Megint lopakodó zaj mögötte. Próbára tette azzal, hogy megállt. Követője azonban ebben is követte. Mintha játékszabályoknak engedelmeskednének mind a ketten. Azután meglátta a gondosan jelzett börtönt. Ajtaja tárva-nyuva. Az egyik sarokban egy test hevert – Bené. Meg volt kötözve. Ijesztően élettelennek látszott.

Jemima torkából kis sikoly tört elő – már későn próbálta elfojtani. Egy izmos kar elkapta hátulról, és elnémította. Jemima sikítani próbált, de nem tudott; akkor úgy istenigazából kapálódzni kezdett.

– Maradj csöndben, drágám! – suttogetta valaki a fülébe. – Megígértem, hogy visszamegyek. Arra nem számítottam, hogy *te* keresel meg *engem*.

Amint ráismert a suttozás közben is mély hangra, Jemimát forróság öntötte el Henry Beauregard érintésétől.

– Ben... – nyögte ki.

– Pszt – suttozott az ezredes, és nem engedte el. – Az csak a bábu. Ben elszőkött.

Jemima teste elernyed. Csak most döbrent rá, hogy mennyire hullaszerűnek rémlett az a test a börtönben. Előbb az apa, aztán a fia... Sok mindenért felelős az a bábu. Az ezredes levette kezét Jemima szájáról, és megcsókolta. Könnyedén, figyelmetlenül, mintha egy halálra rémült gyereket nyugtatna meg.

- Ó, szegénykém. – Gyöngéden megsimogatta Jemima arcát, és hátratólta arcába hulló haját.
- Segítségért ment el? – kérdezte a rohanástól, a félelemtől, és főleg a megnyugtató csóktól kissé még mindig lihegve Jemima.
- Segítségért? Én csak elegendő segítség vagyok, nem?
- Mit akarsz tenni a Vörös Rózsával? Hiszen elraboltak?
- Az isten szerelmére, kislány, hisz épp most csinálók velük valamit! – kiáltott föl az ezredes a kelleténél jóval hangosabban, hogy elkapta a felháborodás.
- Mi van a rendőrséggel? Rendőrért kell küldened. Először is elraboltak, másodszor pedig bezártak ide. Bennünket is bezártak. Meg aztán, föl vannak fegyverkezve, és rálöttek a terepjáróra.
- Ami azt illeti, nem raboltak el. Jelzést hallottam az ablak alól. A családi füttyjelünket, amit az erdőben szoktunk használni. Fogalmam sincs róla, honnét ismerik. Te mélyen aludtál. Megírtam azt a levélkét, és lementem a lépcsőn. Akkor ugrottak rám. Hárman egy ellen. Ami pedig a rendőrséget illeti, ezeknek a gazembereknek elegendő, ha valamelyik erősebb emberem kiadósán elpáholja őket – válaszolta határozottan. /
- A puskák... – fogott bele Jemima újra, de az ezredes oda se figyelt.
- Különbösen se sok kellett hozzá, hogy túljárjak az eszükön. Duncan sohasé bírta az italt. A családjukban senki se bírja.
- És te neki ígérted a kunyhót, örökre. Ő pedig hitt neked.
- Ezt is csak az ital hitetheti el vele. Mintha valaha is neki adnám a régi kunyhót, hisz a völgy kellős közepén van. Arra várhat a vén bolond. – Az ezredes ugyanolyan megvetően beszélt, mint nemrég Aeneas.
- De azért nem rúgod ki?
- Az ezredes úgy nézett Jemimára, mintha annak elment volna az esze.
- Hogy kirúgjam Duncan Stuartot? Hiszen egész életében itt dolgozott a birtokon! Különbösen is, a fia rohadt alak. Gondoskodnom kell a szegény öreg Duncanról. Nem lehet csak úgy kirúgni, az ő korában.
- A fia...
- Aeneas Stuart. Az a vörös hajú. Biztosan láttad már. Valójában ő áll a Vörös Rózsa mögött. Túlságosan okos. Az aberdeeni egyetemre járt, és egy csomó eszeveszett ideával került vissza onnét. Földosztás, miközben kevesebbet tud a földről meg az itteni földművelésről, mint az öregapja, aki írástudatlan kisbérlő volt. Nem Duncan hibája: neki egy csöpp esze sincs. Aeneas az eszét Ishbeltől örökölte, az anyjától, aki főkomorna volt a

háború előtt: remek feje volt, de örökké vizzályt szított a cselédek között. Ismered a fajtáját: egyetlen szakácsnőt se tudtunk megtartani, amíg ő a házban volt. Tizenegy szakácsnő egy év alatt; végül kirúgtuk Ishbelt. Bizonyára te is végigcsináltál már ilyesmit.

Ő ugyan nem.

– Nincs szükségünk bajkeverőkre – folytatta az ezredes. – Ugyanez volt a helyzet Aeneasszal. Végül elküldtem a birtokról, és megmondtam Duncannek, hogy látni se akarom idefenn. A hadsereget javasoltam, de persze nem akart menni. Az én drágalátos Charles öcsém meg visszahozta, csak hogy engem bosszantson.

– És ennek ellenére sem akarsz semmiféle hivatalos lépést tenni?

– A saját völgyemben – válaszolta mogorván az ezredes – én magam vagyok a hivatalos lépés. Ez csak a Vörös Rózsára és rám tartozik. Semmi külső beavatkozás. Az első menet az övém. A második menet az enyém.

Röviden, Jemima teljes megdöbbenésére, és be kell vallani, kétségbeesésére, kiderült, hogy az ezredes kidolgozott egy tervet, amely szerint most a Tamh-vár romjain keresztül ketten együtt el fogják hagyni a kastélyt, éppúgy, mint Ben. Ekkor az ezredes majd örömmel valósítja meg azt a tervét, hogy az általa “hivatalos lépés”-nek nevezett módon győzze le a Vörös Rózsát, míg Jemima

– aki éppen hogy nem hivatalosnak tartotta a lépéstgyalogszerrel visszamegy a Vad Szigetre.

– Később majd ott találkozunk – mondta az ezredes.

– Majd fölkereslek. – Olyan gondtalanul mondta, mintha egy londoni randevút beszélt volna meg.

Jemima a lélekjelenléte iránt érzett csodálat és borús előérzet között hanyódott, amelyet törvénytisztelő természetének köszönhetett: hosszú távon jobb és biztonságosabb lenne a Vörös Rózsát, Clementina Beauregard-t és társait átadni az inverness-shire-i rendőrségnek. Majd azok kiókumlálják, milyen vádak illenek a kissé furcsa körülményekre: testi sértés, fegyverhasználat. Nem lennének anyag híján.

Jemima azonban azt tapasztalta, hogy az ő törvénytisztelete nem méltó ellenfele az ezredes kalandvágának. Nem engedheti, hogy legyőzze a Vörös Rózsa: nem is nagyon figyelt Jemimának a rendőrségre vonatkozó érveire, amelyeket bájosán nőiesnek tartott. Az efféle megnyugtató simogatást érdemel, nem pedig komoly megfontolást.

Jemima föladata. Angliában nem adta volna föl. De most nincs Angliában.

Jámborul követte az ezredest a szépen takarított várbörtön folyosóútvesztőiben.

– Kölyökkorunkban rengeteget játszottunk itt Carlóval. Jobban ismerem ezt a kastélyt, mint a Vörös Rózsa valaha is fogja – magyarázta az ezredes. A kis oldalkapu, amelyen át végül elhagyták a kastélyt, tárva-nyitva volt, széles fénypázmát engedett be. Ben hagyta nyitva. Ahogy odaértek a kapuhoz, Jemimának elakadt a lélegzete: a boltív rendkívüli karmazsinvörös látomást keretezett: a tó felé tartó hatalmas rózsalejtő, erőszakos színével, olyan volt, mint egy pipacsmező. Először látta a híres-nevezetes Beauregard-rózsakertet.

Behúzta a nyakát, és kilépett a fénybe. A régi vár romjai között álltak, amelyeket szintén frissen hozhattak rendbe, és láttak el itt-ott táblákkal: Nagyterem, Kápolna és így tovább. Szürke kőből épült, akárcsak Eilean Fáis, ellentétben a hátuk mögött álló tizenkilencedik századi épület sötétvörös tégláival, meg az előttük elterülő kert vérvörös rózsáival.

A virágágyak leértek majdnem egészen a kanyarodó tóig, amely ezen az oldalon érintkezett a kastéllyal; maga a kert védett volt a szélről és idegen pillantásoktól egyaránt, ami meg is magyarázza, miért nem vette észre eddig Jemima ezt a szörnyűséget sem az útról, sem a kastély könyvtárszobájából. Mert szörnyűség volt látni, hogy valamit, ami valaha választékos szürke és fehér látvány volt, a családi gyűlölködés izzó jelképévé alakítottak át. Jemima most értette csak meg Henry ezredes dühét unokaöccse és a hívei iránt.

Nem árulta el, mi jár a fejében. Semmi szükség rá, hogy tovább szítsa az ezredes gyűlölködését.

A tóparton váltak el egymástól, ahová nem lehetett ellátni a kastélyból, de Jemima sem láthatott be az udvarba, hogy megnézzze, kinek a kocsija érkezett a kastélyba, mialatt ő a várbörtönben járt – feltéve, hogy egyáltalán fölismeri a kocsit.

Megviselten, de szokatlanul felajzva lépkedett az Eilean Fáis-i híd felé vezető úton, és arra gondolt, hogy a kocsik néha kifejezhetik tulajdonosuk személyiségét. Az ő Volvo sportkocsija például a gyors, de biztonságos vezetés iránti igényét fejezte ki, vakmerőségének nemigen volt más kifejezés! formája – legföljebb a jelen pillanat, amelyben hidegvérű ítélete ellenére is alávetette magát Henry ezredes kalandos tervének.

Éppen ilyen és hasonló témákon töprengett a maga és Henry ezredes természetét illetően, amikor a keskeny deszkapallókból ácsolt hídrahoz ért. A víz zubogása betöltötte a fülét. A laza kötél után nyúlt, amely fogódzóul szolgált.

Csak ebben a másodpercben érezte meg, hogy egy kocsi ért közvetlenül mögé, tulajdonképpen hozzá is ért a lökhárítójával – a víz zúgása tökéletesen *álcázta* halk közeledését. Jemima ösztönösen oldalra lépett, hogy kitérjen előle, miközben kis híján lecsúszott a síkos hídról. Újra megragadta a kötelet, egy pillanatig veszélyesen hintázott a víz fölött, míg igyekezett visszanyerni az egyensúlyát.

– Ejnye, drága Jemima – hallotta Ossian Lucas elnyújtott hangját. – Remélem, nem ijesztettem meg. Csak tiszteletemet akartam tenni magánál.
– Ne nézzon olyan rémulten!

16. A LÁTSZAT

Ossian Lucas kocsjában a Vad Szigethez vezető út utolsó szakasza csöndben telt el. Sem a képviselőnek (aki bársonynadrágot és liliommintás selyeminget viselt), sem utasának nem volt mondanivalója. Jemima Shore, míg a fodros kézelőből kinyúló erőteljes kezét figyelte a kormányon, örült, hogy maga mögött tudja a rozoga hidat. Miközben a kocsi fölkapaszkodott a kanyargós-kavi esős ösvényen, Jemima visszapillantott a fekete vízre, arra a vízre, amely Charles Beauregard és Bridie Stuart személyében már két áldozatot szedett, és az előbb őt is elnyelhetette volna. Legfrissebb élményei után nagy szüksége volt némi biztonságérzetre, védelemre; nem volt biztos benne, hogy a titokzatos Lucas jelenléte nyújthat-e ilyesmit.

Mintha az imája meghallgatást nyert volna, egy levél várta az előcsarnok foltos, repedezett asztalán. Fogalma se volt róla, milyen úton-módon került ide, de minthogy a házat nagyjából rendbe rakták, megviselten arra gondolt, hogy az élet nem állhat meg a felföldön, és nyilván találtak utódot Bridie helyett.

Jemima azonnal megismerte a formás, pontos kézírást, és a vékony olcsó papírt. A sarokban ott álltak a kezdőbetűk: A. M. D. G. – *ad maiorem Dei glóriám*: Isten nagyobb dicsőségére. Főtisztelendő Ágnes nővér írt a zárdából, az elefántcsonttoronyból, ahonnét annyi mindent tisztábban lát, mint az egyszerű földi halandók.

– Bocsásson meg – fordult hirtelen Ossian Lucashoz. – Ezt feltétlenül el kell olvasnom, egy nagyra becsült barátom, vagyis egy apáca írta. Nagyszerű nő. Utána keresek magának valami italt; azt hiszem, csak bor van.

De ahogy beértek a nappaliba, egy negyed üveg whisky, Henry ezredes hagyatéka, és két gondosan odakészített pohár cáfolta meg szavait. Ossian Lucas töltött magának egy pohárral tisztán, és lehajtotta az egészet.

Jemima el volt foglalva a levéllel. Rendkívüli levél; még majd kénytelen lesz hinni az isteni sugallat hatalmában.

Isteni sugallatra-e vagy sem, de Ágnes nővérnek ez a levele a Glen Bronnackben uralkodó helyzet rendkívüli ismeretéről tanúskodott, annak ellenére, hogy semmiképpen sem tudhatta, hányféle drámai esemény történt azóta, hogy Jemima megírta neki a két testvér históriájáról szóló levelét. A családról így írt:

“...Szerencsés esetben az emberi viselkedés legfennköltebb elveinek megtestesítője, csodálatos vigaszforrás. De mégis, nem elszomorító-e, hogy az ördög még a legszentebb intézményt sem hagyja békén? Elszántan mérgez meg mindent, amit tud. Családtagok olykor az irigység különleges kísértéseinek vannak kitéve. Gondoljon csak az Ótestamentum-beli Káinra és Ábelre, Jákobra és Ézsaura. Nagy családokban gyakran heves szenvedélyek élnek; a Mindenható az ilyen érzelmeket a megszentelt egység, a család oltalmára és védelmére szánta, de bizonyos esetekben, mint minden emberi szenvedéllyel megeshet, az ösztön elferdül, és rossz irányba tér. Néha arra gondolok, hogy a mi Urunk egy-egy testvérpárt különös kísértésekkel tesz próbára. A mi Urunk, persze, egyetlen gyermek volt...”

Jemimának ezen az utolsó mondaton mosolyognia kellett.

– Krisztusom – szólalt meg hirtelen Ossian Lucas, félbeszakítva Jemima gondolatait. – Hogy gyűlölöm ezt a házat! Nem értem, hogy képes itt maradni, ráadásul egyedül. Olyan szomorúságot áraszt. Valami végzet lebeg fölötte.

– Nemcsak szomorúságot: veszélyt, fenyegetést – válaszolta Jemima.

– Akkor hát maga is érzi. Nem is mondta.

– Maga az első ember, aki megemlíti előttem.

– Boldogtalan asszony. Lehet, hogy ő kísért most benne, szegény lélek. Isten nyugosztalja. – Még egy pohárral töltött, aztán lehajtotta.

– Sóhajtozó Marjorie?

Ossian Lucas döbbsen nézett rá. – Az régen történt már. Szegény Leonie Beauregard-ról beszélék.

– Micsoda?

– Nem tudta? Ebben a házban lett öngyilkos. Fönn az emeleten. Az ikrek vagy tizenkét-tizenhárom évesek lehettek. A Beauregard-fegyvergyűjtemény egyik puskájával lőtte agyon magát. Vadászpuskával: szörnyű halál egy csinos asszonynak. Az egészben az a legszörnyűbb, hogy Charles talált rá. Nem csoda, hogy szegény fiú olyan különös lett attól kezdve. Aztán hagyták, hogy elrohadjon ez a ház. Ezért akarta mindig Flanagan atya átvenni az egyház számára – hogy helyrehozza a dolgokat, mármint az ő nem is olyan szerény véleménye szerint. Mint tudja – vagy talán nem tudja, de ma már úgy sincs az egésznek jelentősége –, azokban a régmúlt időkben a mi Henrynk és gyönyörű amerikai sógornője nem voltak közömbösek egymás iránt. Flanagan atya eleinte magát Chariest próbálta

rábeszélni arra, hogy alapítsa meg a missziót, úgymond az apja emlékére; Charles számára persze az a tapasztalat, amelyet a szilaj pap tanítványaként szerzett, elegendő volt ahhoz, hogy mélyen átélt gyűlöletet érezzen iránta és minden iránt, amit képviselt. Gyűlölt mindenféle tekintélyt, Flanagan atya pedig a tekintély igazán kiváltképp zord megtestesítője.

Flanagan atya most Henryt ostromolja, de Henry nagyszerűen tud bánni vele. A legbehizelgőbbben azt válaszolja neki, hogy ha az övé lenne Clementina pénze és a Beauregard-birtok, boldogan alapítana missziót; de mivel hatalmas birtokot kell irányítania, óriási a család, és nem túl sok a pénz, egyelőre szó se lehet róla. Egyszer majd talán...

– Komolyan beszél? – kérdezte Jemima kíváncsian. Ossian jóízűen hahotázott.

– Dehogysis! Őszintén szólva, most, hogy sikerült örökölnie, nem tudom elképzelni, hogy Henry bármitől is megválna, legkevésbé a birtok kellős közepén egy szigettől. De a lényeg az, hogy Flanagan atyát elhallgattatta; a jó atya csak vár és reménykedik, és nem prédikál túl sokat a bűn és a vezeklés kérdéséről Henrynek – úgyis süket fülekre találna.

“Valami végzet lebeg fölött”, visszhangzóit Ossian megjegyzése Jemima fülében. Persze hogy végzet lebeg Eilean Faís fölött, erőszakos halál tette tönkre Jemima Paradicsomát, Sóhajtozó Marjorie és gyermeke halálától a megözvegyült Leonie Beauregard haláláig.

Nem szerencsés ház – Ágnes nővér szavait még kifejezőbbnek érezte. A szenvedélyek, melyeket a természet a család védelmére alkotott, ezúttal rossz cél, az önpusztítás szolgálatába álltak.

Vajon Leonie Henry Beauregard miatt követett el öngyilkosságot? Ha igen, nem csoda, hogy az ikrek a nagybátyjuk gyűlöletében nőttek fel.

Jemima megpróbálta elhítenni önmagával, hogy amióta megismerte a titkát, a ház többé nem áraszt gonosz léggör, legföljebb csak tragikusát. De azért szívesen fogadta Ossian meghívását, hogy sétáljanak egyet a szigeten, a meleg napsütésben, a délután hullámozó sárgái és zöldjei között.

– A föld, a sziget – töprengett Jemima. – Mennyire megszállottjai maguk ennek a szigetnek.

– Primitív közösségekben a földnek ugyanakkora a vonzóereje, mint az aranyak. Meg van lepve? Rádásul, ez a történelmünk. Kívülállónak ezt nehéz megértenie. Vegyük csak Eilean Faís egy korábbi, hogy úgy mondjam, bérlőjét, a jó Charlie herceget. Csakugyan azért jött volna, hogy felszabadítsa Skócia népét az angol iga alól? Vagy azért jött, hogy az

elnyomás valamilyen más formáját valósítsa meg? Katolikus volt, a Hannover-ház pedig protestáns, de mivel Skóciában korántsem mindenki katolikus, akár az elnyomást is képviselhette volna.

– Gondolom, a függetlenséget képviselte – reménykedett Jemima. Ismét elátkozta angol járatlanságát a skót történelemben.

– Nem az lett volna a valódi függetlenség, ha létrehozzák a független skót királyságot? Ha semmibe veszik az angol trónt?

A legtisztább nap volt, amelyet Jemima eddig a szigeten töltött. Szokatlan meleg követte a ködös reggelt. A nedves aljnövényzet még mindig az őserdő atmoszféráját árasztotta. A dús sasharasz és a bokrok között megpillantotta a sziklákat. Újra itt az ő paradicsomi szigete. Mégis, amikor a szinte faunszerű, erőteljes arcélű Ossianra nézett, arra gondolt, milyen keveset tud erről az idegenről. Milyen kevésbé ismer bárkit is a világnak ebben a csücskében, ahogy a képviselő mondta: ebben a primitív közösségben, amely annyiféle, számára érthetetlen dolog megszállottja – föld és örökség, meg történelem, múlt és jövő...

– Gondolom, nem osztja ezt a nézetet – Vélte Jemima. – Maga egy skót választókerület demokratikusan megválasztott képviselője az angol parlamentben.

Ossian Lucas elmosolyodott; a faunszerű benyomás elmélyült, majd szertefoszlott.

– A *brit* parlamentben – helyesbített.

– De maga nem osztja a függetlenség iránti vágyukat... – makacskodott Jemima.

– Ha az ember skót képviselő, értenie kell a kérdés minden oldalát. Ha az is akar maradni. Ezt hívják pragmatikus közelítési módnak. Jöjjön, nézzük meg a Szőke Vízesést!

A víz szinte egy öngyilkos elszántságával zuhan a mélybe mellettük. Marjorie tavának sarkában napfény játszadozott; mindketten hallották a sziklák között a víz magas, gyászos zengését, a herceg elveszett szerelmének hangját.

– Nagy bátorság volt magától, hogy feljött ide közénk – szólalt meg hirtelen Ossian. Halkan beszélt, de azért a víz zúgása nem nyelte el a hangját. – Nem fél azoktól a szenvedélyektől, amelyeket esetleg fölkavar? Mint ahogy ez a vízesés fölkavarja a Marjorie tavának vizét?

– Az érkezésem előtt is éppen eléggé kavartak itt a szenvedélyek.

– Igaz. De talán volt valami egyensúly, megoszlottak az erők... – Félbeszakította önmagát. – Jemima, ebben a pillanatban nem akarok többet mondani, csak arra kérem, hogy ne bízzék meg bárkiben. Közülünk még a legjobbak is, a rendes emberek is eljuthatnak odáig, hogy azt higgyék, a cél szentesíti az eszközt. A dolgok errefelé nem mindig olyanok, mint amilyenek látszanak. Az az érzésem, hogy mivel maga a televízió világából jött hozzánk, bármilyen rafinált világ is az – ne feledje, én sem vagyok idegen benne (kissé önelégülten elmosolyodott) –, talán túl sokat ad a látszatra.

Vegyük csak a Kilbronnack-udvarházban töltött esténket, a hercegnő tiszteletére adott vacsorát. Lehet, hogy maga Henry ezredest csupán a jóképű földesúr megtestesülésének látta, Bent magával ragadó fiúnak, Roryt csöndes, rendes fiatalembernek, Kimet bájos kamasznak és így tovább. Ne feledje, hogy a völgy szülte Clementina Beauregard hisztériáját, Aeneas Stuart keserűségét is, hogy csak a két legnyilvánvalóbb példát említsem. Ha ez tévéműsor volna – és ismétlem, hogy nekem nincsenek előítéleteim –, a látszat érvényesülne csupán. De ebben a különös, zárt völgyben távol vagyunk a televíziótól. Különben is, még a tévé igazmondó közege is manipulálhatja a látszatot, nem igaz?

Ugratta Jemimát. – Ha például műsort akarna készíteni rólam – erről jut eszembe, egy pillanatra se zárjuk ki ezt a lehetőséget, a következő választás előestéje lenne a legalkalmasabb; javaslom az *Ossian Lucas meséi* címet, a felföldi társadalom valamennyi aspektusa terítékre kerülhet –, ha maga erre készülne, azt hiszi, nem manipulálnám a saját megjelenésemet? Az öltözködésemtől kezdve, de nem azzal bezárólag, biztosan megpróbálnám.

– Én pedig biztosan megpróbálnám megakadályozni benne – vágta rá Jemima. De azért az *Ossian Lucas meséi-t* nem kell elvetni; nem volna rossz, ha valami haszna is lennie a felföldi nyaralásnak, ha egyszer ilyen különös élménynek sikeredett.

Ossian Lucas komolyra váltott.

– Figyelmeztetem: valami történik ebben a völgyben, valami sötét és primitív tör előre. Most még magam se vagyok tisztában vele. Bajba kerülhet. Jöjjön, nézzük meg a síremléket.

Megfogta a karját, és egy picikét meglökte. Jemimának elállt a lélegzete. Ossian azonnal elkapta. – Érti már, hogy mire gondolok? Ugyanúgy bajba kerülhet, ahogy Charles és Bridie is bajba került. Az

előbb kis híján lecsúszott a hídról. Legyen óvatos! Vigyázzon minden lépésére! – Szavai különösen baljóslatúan csengtek. – Menjen vissza Londonba, amíg nem késő.

Azután némán mentek végig a síremlékhez vezető puha ösvényen. Valami vörös és lángoló látszott a gótikus ablakon át. Jemima belépett. Charlotte Clementina Beauregard síremléke alatt óriási, viruló vörös rózsacsokor feküdt. Megérintette a nedves és bársonyos szirmokat.

– De hiszen ez még egészen friss – mondta meglepetten.

– Hát milyen legyen? – Ossian hangja épp a háta mögött szólt. Sarkon fordult. A férfi alakja betöltötte az ajtókeretet, maga is vörösnek látszott az élénk fényben.

– Ma reggel tettem oda. Még harmatos volt. Nem szereti a vörös rózsát? – kérdezte csúfondáros hangon.

– Történetesen nem nagyon. Különb en sem látszik magához illő gesztusnak – tette hozzá.

– Igazán? Úgy gondolja?

– Miért, maga nem?

– Nem mondhatnám. Mint a Vörös Rózsa hú tagja, nagyon is helyénvalónak tartom.

Hosszan hallgattak.

– Figyelmeztetem, Jemima Shore, hogy a dolgok itt fenn nem mindig olyanok, mint amilyenek látszanak mondta végül Ossian Lucas.

– Magam is kezdek rájönni. – Jemima alig találta meg a hangját. – A maga megjelenése olyan jól volt időzítve. Megváltoztatom a vádat. Nem tartom magát a Vörös Rózsához illő tagnak.

– Miért? – A fénnel szemben Jemima nemigen tudta kivenni arcát a fodros ing fölött, de gyanította, hogy ajka még mindig faunszerű mosolyra húzódik. Nem látszott a hosszú, keskeny csontos arc és a hullámos szőke haj. – Mégiscsak helybéli képviselő! De hiszen nem is idevalósi – kiáltott fel. Tudatában volt, hogy idegességében két ellentétes dolgot állított. – Hát akkor *hova* való? – kérdezte a legnyersebb riporter módorában. – Manapság nem bújhat el az “ismeretlen származás” mögé.

– Látom, megjelent Jemima Shore, a nyomozó – kommentálta Ossian. Gyorsan kapcsolt, és alkalmazkodott Jemima megváltozott módorához,

– Kedves hölgyem – folytatta nyájasan –, hát persze ' hogy igaza van. Előtte nem ismeretlen a származásom – bár megeshet, hogy másoknak megjátszom a titokzatosat. Ha azt állítanám – és igazat mondanék –, hogy

én vagyok, nem pedig Henry Beauregard Sóhajtozó Marjorie és a jó Charlie herceg leszármazottja, akkor a Vörös Rózsa megfelelő tagjának tartana?

– A csecsemő – hebegett Jemima –, akit a katonák vízbe fojtottak... Vagy megmenekült, fölnevelték, azután összeházasodott egy Beauregardral...

– Egyik sem – mondta Ossian. – Mindkét történet ostobaság. Valóban volt egy gyerek, mégpedig egy lány, Mary, akit nevelőszülők neveltek föl itt a közelben, és később feleségül ment egy Lucas nevű férfihoz. Ha akarom, okmányokkal bizonyíthatnám. De egyelőre nem akarom.

– De hát Charlotte Clementina... az emlékmű a szigeten... csak nem találták ki az egészet?!

– Ó, persze hogy létezett. Nem kellett kitalálni. Egy Stuart unokatestvér, aki, mint oly sokan, elárvult Cullodennél, és akit rokonok neveltek föl – hol ebben a dráma? Akár a herceg keresztlánya is lehetett, ez magyarázhatja a névválasztást. Megvan a pontos helye a Beauregardcsaládfán.

Stuart volt az apja, talán Marjorie unokatestvére, hiszen errefelé mindenki rokona egymásnak, de nincs közvetlen kapcsolat közte és Eilean Fais között. Visszatérve az én Mary Lucasomra, neki valóban királyi vér folyt az ereiben – persze törvénytelen gyerek volt. A házasságról szóló történet ugyanolyan ostobaság. El tudja képzelni, hogy a kutyaszorítóba került hercegnek az a legfőbb gondja, hogy feleségül vegyen valami névtelen skót leányzót? A jó Charlie egyetlen esélye az volt, ha gazdag és mutatós házasságot köt Európa valamelyik országában.

– De hát a Beauregard-ok honnét a csudából szedték az ötletet? – Jemima egészen meg volt zavarodva. – Az emlékhely, a legenda, a Vörös Rózsa követelései, hogy került mindez egybe?

– A válasz igazán egyszerű, kedvesem – mondta nevetve Ossian Lucas. – Két régi-régi, mindennapos felföldi gyarlóság, az önimádat és az önámítás keveréke. Még abban sem vagyok bizonyos, hogy gyarlóságnak kell tekinteni őket, hiszen az élet annyira nehéz volt errefelé, hogy a helyi jelmondat így szólt: "Életben maradni bármi áron." Napjainkban pedig még egy jókora adag amerikai romantizmus jön hozzá, hogy megadja a keverék aromáját.

Tudja, Culloden és 45 után errefelé sokáig teljes volt a zűrzavar, a kormány megtorló intézkedései, birtokelkobzások és a többi. Valamikor a

tizenharmadik század vége felé, amikor jobbra fordult az élet, a Beauregard-ok nemcsak a Tamh-várral és a völgy nagy részével dicsekedhettek, melyet visszaadtak nekik, meg a Kilbronnackudvarházzal, amely amúgy is az övék volt, hanem Eilean Faísszal is. Az tette teljessé a birtokot, már úgyis régóta sóvárogta utána. A rendezettebb tizenkilencedik században pontosan meg kellett magyarázniuk, hogyan is történt ez, és könnyen adódott a válasz: Charlotte Clementina Stuart volt Eilean Faís örököse, így lett belőle Sóhajtozó Marjorie leánya, ami egy csapásra kölcsönzött királyi vért a Beauregard-oknak és szolgált jogcímül a szigethez. A királyi vér dolga kellemesen ködös szájhagyomány volt a tizenkilencedik századbeli Beauregardoknak: Stuart-neveket adtak a gyerekeiknek, mint például Charles Edward meg Henry Benedict, de a birtok számított igazán.

És akkor jött Leonie Beauregard, és lelkes újíto, szervező és tisztogató rohamában, amelyet kiterjesztett az egész kastélyra és birtokra, elhatározta, hogy könyvet ír minderről. Beleértve a saját ötletes – vagy talán a naiv megfelelőbb szó lenne rá – elméletét a házasságról, amiről azelőtt szó se esett. Ő emeltette ezt az épületet, lemásolta a ház eredeti stílusát, ő tette ki a díszablákat. A házasság története persze úgy kellett a Vörös Rózsának, mint egy falat kenyér: saját, megfelelő királyt adott nekik, pont itt, Glen Bronnackben. A tizenkilencedik századbeli Beauregard-ok törvényesítésétől kezdve Charles Beauregard bizarr állításáig, hogy ő Skócia királya, csodálom valamennyiük fantáziáját; Attól tartok azonban, hogy belőlem hiányzik ez a képesség. – Végignézett önmagán; a bársonynadrág szegélyét fű és harmat szennyezte. – Az én fantáziám egyedül az öltözködésben nyilvánul meg. Jobb szeretem így.

– De hát ez mindent megváltoztat! – kiáltott föl Jemima. Hirtelen észrevette, hogy Ossian még hasonlít is királyi ösére, kevésbé jóképű, ugyanakkor férfiasabb jelenség nála. Akkor este, vacsora előtt, a Kilbronnackudvarház fogadószobájában nem tudta, kire emlékezteti az arckép.

– Igazán? – kérdezte Ossian csúfondáros stílusában. – Én úgy találom, hogy egyelőre semmin se változtatott. Semmit Skócia helyzetén, pedig engem történetesen ez érdekel. Persze az igaz – tette hozzá –, hogy Eilean Faís valójában az enyém, mint Sóhajtozó Marjorie egyetlen élő leszármazottjáié, nem pedig a Beauregard-oké. Feltéve, ha úgy döntök, hogy igényt tartok rá.

17. EMLÉKEZZ RÁM!

Miközben Ossian és Jemima lassan visszasétált az ösvényen a házhoz, a közelükben hirtelen megzörrent az avar. Jemima fölsikoltott, és elkapta Ossian karját. De mindjárt meg is bánta: mostanában túl sok megrázkódtatásban volt része. Kecses, hegyes fülű, agancsos őzbak keresztezte az ösvényt épp az orruk előtt.

– Egy őz – mondta kurtán Ossian. – Kíváncsi volnék, ki vagy mi riaszthatta fel. – Nem látszott meglepettnek.

– Henry ezredes megpróbált megölni egyet az érkezésem napján – mondta Jemima nyugodtabban, mint amilyen valójában volt. – Azt mondta, hogy lelegelik a növendék fák hajtásait.

– De hiszen nincs is növendék fa Eilean Faíson, kivéve azokat, amelyek lehullott magról szaporodnak – vélte Ossian. – Semmit sem ültettek Leonie Beauregard halála óta. Henry Beauregard elvből úgy véli, hogy meg kell semmisítenie mindazt, ami keresztezi az útját.

Jemima nem válaszolt.

Megint zaj hallatszott a levelek és páfrányok között.

– Ja, te voltál? – szolt Ossian. Egy kutya rontott feléjük, mintha csak az eltűnt őzet üldözné.

Jacobite volt. Ahogy látótávolságon belül értek, észrevették, hogy egy terepjáró áll a ház előtt: Henry ezredesé.

– Úgy látszik, látogatója érkezett – mondta kifejezéstelen hangon Lucas. – Máris megyek. Találkám van este. Nem, nem a Vörös Rózsa. A választóim: a legális része. Persze mindenki a választóm errefelé. Egy skót nemzetgyűlésről fogok értekezni velük okosan és megfontoltan.

– Miért olyan biztos benne, hogy nem árulom el? – érdeklődött Jemima. Ez volt az első kérdése ott kinn a síremléknél: – Honnét tudja, hogy nem fogom elárulni?

– Két okból, kedvesem. – Megérintette Jemima arcát. Volt valami erő sugárzó, de semleges a lényében, mintha a férfiasságát más, fontosabb szükségletek és érdekek számára tartogatná. – Először is, mert kíváncsi. Megfigyelő. Újságíró. A vérében van. Ki akar nyomozni minden titkot – most nem a sorozatára utalok: valóban azt akarja, látom magán; tudni akarja, mi folyik itt. Másodsorban pedig, pusztán gyakorlati szempontból, abszolút semmit sem nyerne azzal, ha elárulna. Még azt is kétlem, hogy be

tudná bizonyítani – bizonyos lehet benne, hogy nem hagytam magam után áruló nyomot, és Aeneas, Lachlan és társai sohasem árulnának el; ne feledje, még maga az ezredes is azt kívánta magától, hogy ne avatkozzék bele a Vörös Rózsa és az ő dolgába.

– No igen, a hősiessége – mondta Jemima. – A *Ketten a halálba* meg a többi. Én nem vagyok hősnő. Árthatnak a... – kezdte.

– Nem ártottunk magának. Az az igazság, hogy soha senkinek sem ártunk.

– Nem feledkezik meg Hurrikán Sophie-ról? – kérdezte Jemima csípősen.

– Ó, dehog. Fenyegetések és ellenfenyegetések. Néhány jelmondat és ellenjelmondat. A bátor kis hercegnő, tágra nyílt kék szemmel, magasra emelt fővel áll a felföldi ördögökkel szemben... Ez boldoggá tett mindenkit, beleértve a *Daily Express-t*, amely címdoldalra rakta. Legfőképpen pedig öfenségét tette boldoggá, úgylis annyira imádják a nyilvánosságot. Történetesen tudom, hogy semmi kifogása nem volt ellene. Sohasem végeztünk semmiféle akciót.

– De most elrabolták Henry ezredest, és megkötözték Bent...

– Henry ezredes elrablása nem volt rossz ötlet, csak éppen elrontották a dolgot. Váltásdíjat kellett volna kérni érte, vagy legalább valami jó kis földesúrellelens sajtót lehetett volna kapni. Ben megkötözése értelmetlen volt, az pedig egyenest nevetséges, hogy magát is belekeverték.

– De *soha* semmi bajt nem okoz majd a Vörös Rózsa? – makacskodott Jemima.

– Alig hinném – mondta Ossian. Szavai ugyan cinikusan hangoztak, Ossian mégis inkább nyugodtnak, mint cinikusnak látszott. – A Vörös Rózsa semmi esetre sem: az lovagias férfiak testülete, úgy is cselekszenek, ahogy beszélnek, éppen olyan lovagiasak, mint a maguk módján a Beauregard testvérek, romantikus a jelük, a jeladásuk, a jelszavuk, a királynőjük, azelőtt pedig a királyuk. Csupa romantika. Kész abszurdum – folytatta. – Ki akar király lenni? Nem, nem itt, nem az árnyékkirályságban rejlik a hatalom. Miféle hatalma van például a kis hercegnőnek? A királyi család jelentéktelen tagja, az uralkodó unokatestvére, egy bárgyú herceg lánya, az a szerepe, hogy ünnepélyesen megnyit egy-két gátat, vagy felavat egy ezredet. Most, hogy örökölt, Henry Beauregard-nak, a földesúrnak több hatalma van idefönn, mint Sophie öfenségének, Cumberland hercegnőjének egész NagyBritanniában. Ezért nem érdekel sem a saját

királyi származásom, sem az Eilean Fáisra való jogom. Az én ügyemet egy csöppet sem viszi előbbre egyik sem.

– A hatalom érdeklí magát?

– Pontosan. A tényleges hatalom. Nem a hatalom mítosza, a cirkusz körülötte. A Vörös Rózsa tagjaként szemmel tarthatom a legféltelenebb választóimat, megerősíthetem idefenn a pozíciómat, és a jövőben bármerről fűjön is a szél Skóciában, én kész vagyok vele együtt fűjni. Akár mint államférfivá lett gerilla, akár mint nacionalista vezetővé lett politikus – csak nézőpont kérdése az egész.

– Maga bölcs ember – mondta Jemima szarkasztikusán –, és a Vörös Rózsához méltó vezér.

– Ó, kedvesem – válaszolta Ossian Lucas, miközben könnyed magabiztossággal igazgatta liliommintás széles gallérját –, maga túlbecsül engem. Soha egy pillanatig sem állítottam, hogy én vagyok a vezér. Történetesen szó sincs róla, hogy én volnék a Vörös Rózsa parancsnoka. Ez azért oktalanság volna. Nacionalista vezető a megfelelő pillanatban – igen. De most gerillavezér, azt már nem. De ha tudná, hogy ki a parancsnok – ha szabad megjegyznem –, minden bizonnyal jobban megértené, hogyan is zajlanak a dolgok a világnak ebben a csücskében.

És semmi pénzért nem mondott többet ennél az Jemima számára – egyszerre bosszantó és talányos megjegyzésnél.

– Ó, nem, kedvesem, erre csudálatos esküt tettem, amely őszintén szólva tele volt számomra ismeretlen jelentésű kelta szavakkal. Bizonyára szörnyen veszélyes lenne megszegnem; még varangyos békává vagy jobbággyá vagy valami hasonlóvá változnék tőle.

Bosszúból Jemima azon töprengett, vajon a Vörös Rózsa igazi hívei és titokzatos vezérük nem vonzóbbak-e, mint ez az ambivalens ember – még ha kiderül is róluk, hogy született vesztesek. Ossian Lucas mindig a talpára esik. Képtelen lenne veszíteni, és ezért nem is fog.

A képviselő a ház előtt már éppen be akart ugrani a kocsijába, miután az ablakon keresztül búcsút intett az ezredesnek, Henry Beauregard azonban valamit mutogatott neki.

– Akkor inkább menjünk be – szólalt meg Lucas. – De ne felejtse, amit mondtam...

– Nem fogom elárulni. Sose féljen. Igaza van; semmit sem nyerek vele. Egy szót sem szólok mindaddig, amíg a Vörös Rózsa nem folytatódik erőszakhoz.

– Ó, nem arról beszélek – rázta le könnyedén Ossian a kettős szerepet (ki tudja, talán még több is volt neki).

– Ne felejtse el! Azokban bizzon a legkevésbé, akik minden gyanú fölött állnak! Hasznos jelmondat.

A házban Henry ezredes különösen élénknek látszott; kis híján a végére ért az üveg whiskynek. Kifogástalan sötét öltönyt viselt, amely olyan nagyszerűen illett magas alakjához. Ezüstös fejét magasra tartotta, mellét kidüllesztette. Ugyanaz az öltöny volt rajta, amelyben Jemima először látta – a temetési öltöny.

Ezúttal azonban a londoni öltönyének bizonyult. Henry Beauregard este indul Londonba hálókocsival.

– Röpke utazás. Üzleti tárgyalások. Holnapután reggelre már itt is vagyok. Oda-vissza éjjel utazom.

– Errefelé ezt Henry-ezredes-féle utazásnak hívjákjegyezte meg halkán Ossian. – A legújabb barátnőjével ebédel, elintézi az üzleti ügyeit, és a vonaton töltött két éjszaka után sokkal frissebbnek látszik, mint maga vagy én. Azt hiszi, Edith semmit sem vesz észre, ha az éjszakát nem tölti Londonban.

Ha azt mondanánk, hogy Jemima csalódást érzett, alábecsülnénk az érzelmeit. Fáradtan emlékezett vissza arra, hogy ez az ember az éjszaka kellős közepén egyetlen családi fütttyjel hallatára otthagya őt. “Vajon mindig így lenne? – töprengett gyerekes csalódottsággal. – A pénz, a birtok, a sziget, a völgy mindig előbbre való, mint...”

– abbahagyta. Nem tudta, hogyan is fejezze be a mondatot. Végül is, mit jelent ő Henry ezredesnek? Még nem volt ideje rá, hogy kitapasztalja. Dél-Amerikáról szóló rég elfelejtett műsorának, egyik korai önálló próbálkozásának egy mondata jutott eszébe. Egy jóképű *gaucho* mondta neki, hogy a pampákon az a jelszó: *Primero el caballo, después la dona*. Előbb a ló, azután az asszony. Úgy látszik, a skót felföldön ugyanez a jelszó, nagyjából öbben a változatban: Előbb a birtok, aztán a hölgy.

Vajon Henry ezredes megfeledezett-e róla, hogy szombaton van a születésnapja, és hogy azt ígérté, felfedező útra viszi?...

– Legalább vehetek majd Londonban születésnap ajándékot – mondta sugárzó mosollyal Henry ezredes. – Tulajdonképpen azért megyek. Kilbronnackben semmi renfleset nem lehet kapni.

– Ott van Robbie Mack skót butikja – tanácsolta Ossian. – Kilbronnack szeme fénye. – Hangjában jó adag kajánság bujkált.

– Én a Burlington Arcade-re gondoltam. – És ezzel az ezredes le is zárta a témát. Ossian megszokott, kissé gunyoros stílusában elbúcsúzott, és távozott a szigetről.

– Mi történt a Vörös Rózsával? – kezdte Jemima azonnal, amint elment.
– Mi történt Clementinával, a fegyverekkel?

– A Vörös Rózsa! – horkant fel fitymálóan Henry ezredes. – Elárulhatom, hogy elég gyorsan helyreraktuk őket. Odaküldtem Jamie Mackayt meg az embereit. Erre azonnal szedték a sátorfájukat. Kétlem, hogy Aeneas Stuartot valaha is látjuk még errefelé. Volt képe azt mondani nekem, hogy meghívták előadónak valamelyik amerikai egyetemre. Hallottak ilyet! Kedvem lenne figyelmeztetni őket. Még vannak kapcsolataim a katonai hírszerzésnél. De legalább nem a mi pénzünkől fizetik. Nagy szamarak ezek az amerikaiak!

– És Lachlan?

– Á, Lachlan. Úgy hallom, hajógyárban fog dolgozni. Jól keres majd. De fogadok, hogy hamarosan visszajön. Itt született a völgyben. Sohasem tudott sokáig távol maradni. Csak hadd jöjjön! Még van néhány elintéznivalóm Lachlan úrfival. Csak hadd jöjjön a nevetséges Vörös Rózsáival együtt, majd meglátja, milyen fogadtatásban részesül.

Jemima arra gondolt, hogy Lachlan valószínűleg vissza fog jönni, de Ossian jóslata szerint már egy másik, bár éppolyan romantikus lobogó, mondjuk a Fekete Bogáncs vagy a Vörös Oroszlán zászlaja alatt. Nem kétséges, hogy Henry ezredes újra le fogja győzni – legalábbis itt fenn Glen Bronnackben.

Nem akarta megjegyezni, hogy ugyanannak a jelképnek jegyében Aeneas, Ifjú Duncan és Ishbel szobalány fia is visszajön majd egyszer, hogy újra fölvegye a harcot a Beauregard-okkal. Annak a küzdelemnek végkifejletében már kevésbé volt biztos; de az sem lehetetlen, hogy a következő versengés Aeneas és Lachlan között folyik majd.

– A parancsnok... – kezdte bizonytalanul. – Beszéltek a parancsnokukról?

– Ó, beszéltek, beszéltek. – Henry ezredes könnyedén másra terelte a szót. – Megmondtam Clementina húgomnak, hogy ha nerá viselkedik tisztességesen, bolondnak nyilvánítatom – folytatta. – Alaposan ráíjesztettem. Aztán néhány embert otthagytam őrségben, hogy megakadályozzák, ha netán a jövőben a kastélyt banditák menhelyéül akarnák használni. Edith később átmegy majd hozzá és megnyugtatja – ez

asszonyi munka –, és így tovább. Különben is, a derék Edithnek előbb-utóbb meg kell szerveznie a költözködést a kastélyba; ennyi év után semmi kedve sem lesz otthagyni Kilbronnack-udvarházat meg a kertjét. Nem baj – derült fel –, a kastélyban rengeteg helye lesz a kertészkedésre. Először is, ott a rózsakert. Megszabadít azoktól a rémes vörös rózsáktól. Igen, Edith túlságosan el lesz foglalva ahhoz, hogy szomorkodjék.

“Szegény kertszerető Edith, még csak nem is szomorkodhat” – gondolta Jemima; de az ezredes továbbra is a maga gondolatmenetét követte.

– Nem, errefelé nem hallunk többé a Vörös Rózsáról, megnyugtathatom. – Rendkívül magabiztosan beszélt. – Hallgasson ide, arra gondoltam, hogy a születésnapján pikniket rendezhetnénk a tiszteletére itt, Eilean Fáison Edithtel és a fiúkkal együtt, azután pedig embervadászatot. Ezt a játékot akkor játszottuk, amikor még kicsik voltak. Becserkésznénk a szigetet. Valakinek az volt az ötlete, hogy játsszuk megint ezt. Tulajdonképpen Flanagan atya javasolta Edithnek. Kiderült, hogy Edith születésnapja csakugyan augusztus 30-án van. Nem lenne nagyszerű?

– Igazán nagyszerű lenne – válaszolta Jemima a lehető legudvariasabb hangján.

– Szólok majd Ossiannak, még Clementinát is meghívom. Elsimítjuk a dolgokat. Nos, milyen ötlet? A vér nem válik vízzé és így tovább. – Kissé zavartan beszélt. Jemima Flanagan atya hatására gyanakodott.

És ezzel vége is lett a beszélgetésnek.

Henry ezredes távollétében a sziget újra nagyon csendessé vált. Megint olyan lett, mint a Paradicsom, bár Jemimának sohasem sikerült egészen úrrá lennie a háztól való félelmén. “Nyugodj, felháborult szellem, nyugodj!” – gondolta Leonie Beauregard-ról. De azért a ház még mindig mélabúsnak, valamiképp rosszindulatúnak rémlett.

Válaszolt Guthrie Carlyle hosszú levelére, és rájött: nem tud mit mondani neki azon kívül, hogy megköszöni, hogy távollétében eteti Colette-et. Nagyon hiányzott neki Colette, és arra gondolt, milyen jó lenne, ha élvezhetné hűvös, igénytelen társaságát Eilean Fáison; de Guthrie Carlyle iránt már nem érezte ugyanezt. Ben, Hamish és Kim Beauregard személyében három látogatója is akadt. Egymás után jöttek, kor szerint, a családi hierarchia iránti nagyszerű érzékkel.

Ben vágyakozva javasolta, hogy egy műsor a Beauregard-birtokról... Londoni randevút is kért tőle. Bármilyen jóképű volt is Ben, Jemima

semmitmondó választ adott. Úgy érezte, egy Beauregard elegendő az életében – feltéve, ha valóban az életéhez tartozik, nem pedig egy hálókocsiban zötyög ide-oda egy “Henry-ezredes-féle utazás” során.

Hamish Beauregard nem kért randevút tőle. Jacobitetal együtt érkezett. Rendkívül udvarias volt; beszédmodora, akárcsak a megjelenése, inkább flegmatikus volt, mint izgalmas. Látogatásának célja tulajdonképpen rejtélyes volt Jemima számára. Nem különösebben izgalmas anekdotákat adott elő a bátyjával, Roryval közösen rendezett galambvadászatokról az Eilean Faís környéki erdőkben. Csak amikor már indulni készült, és Jemima megköszönte a látogatását, bökött ki hirtelen, teljesen váratlanul egy megjegyzést a kötelességről. Nem gondolja"-e Jemima, hogy időnként borzasztó nehéz megítélni, mit diktál az ember kötelessége? Fél lábbal már beszállt a terepjáróba. Ennél alkalmatlanabb pillanatot nem is választhatott volna, hogy valakivel megvitassa a kötelesség kérdését. A volán fölé hajtott fejjel mondta:

– Ha az ember tud valamit, valami borzasztót valakiről, akit az ember ismer, egy kis dolgot, de az valójában nagy dolog is lehet, ha az ember gondolkodik róla, mennél többet gondolkodik róla, annál jobban eltűnődik: vajon tennie kellene-e valamit? – Az “ember” és a “valaki”, és Hamish furcsa, jól nevelt, kertelő stílusa szinte lehetetlenné tette, hogy Jemima megértse, miről is beszél; annyit azonban megértett, hogy aggódik valami miatt, hogy feszültségben él. Váratlanul egy egyszerű kérdéssel fejezte be: – Mióta ismeri Clementina unokahúgomat, Miss Shore? – azután sietősen, azonnal félresöpörte a tulajdon kérdését, és gázt adott a kocsinak.

– Miért nem beszélgetünk egy kicsit? – Jemima úgy érezte, kötelessége legalább följánlani, annak ellenére, hogy legszívesebben megint egyedül lenne a házban.

Hamish főlegyenesegett, és kedves, kisfiús mosollyal elmosolyodott.

– Ó, bizonyára csak képzelődöm – mondta. – Egyszerű képzelgés az egész. Nem is tudom, mi az oka.

De miután elment, Jemima eltöprengett azon, hogy nem olyan embernek látszik, mint aki könnyen képzelődik. Később egyszer azt kívánta, bárcsak unszolta volna jobban Hamish Beauregard-t gyengeségének abban a röpké pillanatában, és bárcsak ne engedte volna, hogy megint önző vágya győzzön, hogy egyedül lehessen, és hagyja elmenni Hamisht..

Kim Beauregard látogatása egészében véve kellemesebb és világosabb volt. Először is, kiderült róla, hogy rengeteget karattyol. Kerékpáron érkezett, és félóráig maradt, megette és megitta a ház szinte minden tartalékát anélkül, hogy abbahagyta volna a fecsegést, legfeljebb egyszerűen vett lélegzetet egy falat étel és egy pletykarészlet között. Nyoma se volt a királyi vacsorán megismert zsabós, duzzogó kamasznak. Jemima rengeteg mindent tudott meg Kimtől, többek között azt is, hogy mi a lényege a szombatra tervezett embervadászatnak.

– Ezt a játékot mami születésnapján szoktuk játszani. Flanagan atya találta ki. Papa becserkészése – magyarázta. – Más néven a szökés, vagyis szökés mami elől, aki akkora faksznit csap a piknikkel meg az étellel, meg aggódik, hogy papa nem tud ellenállni a csábításnak, meg hogy mi vízbe fulladunk vagy meglőjük magunkat. Haláli jó: ez az első év, hogy Eilean Faïson ezt játszhatjuk – azóta, hogy Leonie néni öngyilkos lett. Tudja, épp egy pikniken végzett magával. És Charles unokabátyám talált rá. Én akkor még meg se születtem, én vagyok a ráadás, de Bridie mesélt róla. – Jemima megborzongott, és gyorsan témát váltott.

Ettől eltekintve nyugodt volt az élet Eilean Faïson; Flanagan atyát például nem is lehet látogatónak tekinteni, hiszen formálisan nem látogatta meg. Egy délután azonban, amikor Jemima a Szőke Vizesés környékén kószált, a túloldalon újra megpillantotta a pap magas, fekete alakját, mint a szigeten tett első sétája alkalmával...

Újra az volt a benyomása, hogy mohón bámulja a zöld magánterületet. Ezúttal nem intett, csak hátat fordított, sötét reverendája lassan eltűnt a fák között. A víz zúgása elnyomott minden zajt, és ettől az egész furcsa kis epizód mintha egy némafilm" jelenete lett volna.

Szombat reggel Jemima egy negyedik látogatót is kapott, Henry ezredes személyében. Nagyon korán reggel érkezett, még mielőtt Jemima fölébredt volna, és egyenest fölment hozzá.

Jemima félálomban kiszólt az ágyból: – Mi az? – Álmában valaki telefonon hívta, ideje volt öltözni, indulnia kellett a Megalith Televízióba, a műsort készíteni, ideje volt fölkelni, de ő még aludt.

– A születésnap ajándékos. Ahogy ígértem.

– Te vagy az?

– Nemcsak én. Nézz ide! – Jemima fél könyékre támaszkodott. Henry ezredes egy szív alakú, zománctfedelű szelencét tett a párnájára. Két szó

állott rajta: "Emlékezz rám!" A doboztető kacskaringós betűit két kis puttó tartotta.

– Emlékezzem rád... – mondta Jemima valamivel később, amikor a szoba megint telis-tele volt szórva eldobált férfiruhával, úgy, hogy Jemima gyanítani kezdte, nem annyira a szerelmi szenvedély, mint inkább egy olyan ember természetes göggye szórja szét, aki bizonyos benne, hogy valaki más majd összeszedi a holmiját. – Igen, biztos, hogy emlékezni fogok rád.

"Emlékezz rám!" Ebben a házban halt meg Leonie Beauregard, a régi szerelme. Emlékszik-e vajon rá? Annyi, de annyi emlék van itt körülötte, a közelében. Az üzenet, a zománccselencére festett kedves, bájos kis születésnap üzenet egy pillanatra baljóslatúan csengett.

– Hát te emlékszel-e majd rám? – kérdezte indulatosan.

– Mindhalálig – válaszolta az ezredes. De már ingerültenjárált föl-alá a szobában a ruháira vadászva, mintha valakinek rég össze kellett volna szednie őket, amíg ő az ágyban volt. – Mindhalálig, ígérem. – Hangja udvariasnak, szórakozottnak rémlett.

Szavai azonban nem nyugtatták meg Jemimát. A múlt szellemét hirtelen ott érezte kettejük között.

18. SZABADTÉRI HADMŰVELET

Aznap nem ívelt szivárvány a Vad Sziget fölött, pedig Jemima szeretett volna egyet a születésnapjára. A születésnap. pikniken nem esett ugyan az eső, de pontosan abban a pillanatban, amikor Henry ezredes Jemimára emelte pezsgőspoharát, beborult a reggel óta ragyogó kék ég.

Egy üveg pezsgő volt. Előzőleg a "fiúk" sört ittak, Henry ezredes whiskyt, Jemima és Ossian Lucas pedig fehér bort. Henry ezredes most fontossági sorrendben kitöltötte a pezsgőt. Egész pohárral Jemimának, egész pohárral önmagának, egész pohárral Ossiannak, félpohárnyit Bennek (az örökösnek), Clementinának (a hölgynek), és egyre kisebb adagokat a többi fiának. Kimnek már csak egy kortyot töltött (Rory dühös pillantása mellett). Flanagan atyának és a feleségének semmit.

– Edith nem iszik.

Lady Edith bocsánatkérően mosolygott, mintha az ő hibája volna. Azzal volt elfoglalva, hogy eltakarítsa a füstölt lazaccal együtt föltálalt hideg fajdpecsenye maradványait. A lazac, amelyet a birtokon fogtak és füstöltek, igazán nagyszerű volt, sokkal jobb, mint amit Guthrie-től kapott Londonban. A fajdot azonban a vadászatkedvelő fiúk, akik most távol voltak, északon lötték, mégpedig gazdagabb mocsarakban, mint amilyen a Beauregard-oké. Kim megdorgálta Jemimát, amiért a fajd csontjával etette a kutyákat: kiderült, hogy nagy hibát követett el, mert ez szilánkos csont. Máskülönb a piknik kellemesen telt, egy hirtelen föllángoló marakodástól eltekintve Flóra és Jacobite között.

Jemima számára felfoghatatlan volt a kutyák nyelve. Az egyik pillanatban még békésen feküdt a két egyformán aranyszínű állat. A következőkben már nyakukon égnek álló szőrrel morogtak, vicsorogtak, a szó szoros értelmében egymás torkának estek. Jemima élt a gyanúperrel, hogy a kutyák is megérik a Beauregard családon belül dúló viszályt.

Henry ezredes hidegvérrel választotta szét őket néhány jól irányzott rúgással, miközben annyit mondott: – Clementina, Edith, fékezzétek meg a kutyáitokat! – Láthatólag úgy vélte, neki semmi köze sincs az ádáz acsarkodáshoz.

Most, miközben az utolsó csepp pezsgőt poharába töltötte, megismételte: – Edith nem iszik.

– De igenis, hogy iszik – dühösködött Kim. – Mami is iszik. Különben is, ez az ő születésnapja. Neki is kellene egy kis pezsgő. – Nem az apjára, hanem Jemimara vetett ellenséges pillantást, mintha ő tehetne róla, hogy figyelmen kívül hagyják az anyja születésnapját. Lady Edith, szokás szerint, hozzáhajolva csitítgatta. Henry ezredes egy szót sem szólt. Jemima számára mégis el volt rontva a pillanat, mint ahogy elfelhősödött és elsötétült az ég is.

– Eső lesz? – nézett Ben Roryra.

– Inkább a köd száll föl a folyó felől. Clementina megborzongott. Muszlinblúz és az a hosz szű, rojtos szoknya volt rajta, amelyet első találkozásukkor viselt. Mezítláb volt. A nedves, zöld fűvön világított kicsi, fehér lába. Rendkívül szépnek, de törekenynek látszott. Nem tiltakozott, amikor Ben a vállára terítette skót kockás zubbonyát. Később bele is bújtt; a durva tweedszövet ölelésében törekenyebbnek látszott, mint valaha.

– Ha köd lesz, jobb lenne talán lemondanunk a cserkészésről – javasolta Lady Edith. – Eltévedhettek! – Henry ezredes sandán a feleségére, azután Jemimara nézett és elmosolyodott. Azt a benyomást keltette, hogy a köd, amelyben az ember még el is tűnhet a szigeten, egészen elfogadható gondolat a számára.

– Dehogysis, feltétlenül meg kell rendeznünk az embervadászatot! – kiáltott fel Kim. – A köd nemhogy elrontaná, csak jót tesz neki! Egy szellem emelkedik ki a ködből, és mire az ember tudná, hol is van, halott! Mennyivel izgalmasabb!

– Brr, de szörnyű! – kiáltott fel Clementina.

– Ó, nem igazán halott! – helyesbített Kim türelmetlenül. – Nem emlékszel a játékszabályokra? Halottnak *nevezik*: “Clementina, néven nevezlek, halott vagy.” – És ijesztgetve hadonászni kezdett Clementina orra előtt.

– A folyóágyban elterülő Eilean Faís helyzetéből adódik, hogy melegben hihetetlen, egészen helyi jellegű köd támad; két légréteg találkozásából adódik. Napokig is eltarthat, miközben a világ többi része, még akár a völgy többi része is, napfényben sütkezézik – magyarázta Rory udvariasan Jemimának.

– Sokszor gondoltam már rá, hogy a mi kedves skót időjárásunk vonzóereje a változékonyságában rejlik – szólt közbe Lady Edith.

– Bizony – helyeselt Clementina –, előfordulhat, hogy az ember kinéz a Beauregard-kastély ablakán, és azt tapasztalja, hogy a Vad Sziget egyik pillanatról a másikra eltűnik a szeme elől.

– Nem hiszem, hogy mindenáron cserkészünk kellene, ha túlságosan sűrű lesz a köd – mondta Ossian Lucas egykedvűen. – Egyetértek Lady Edithtel. Veszélyes lehet. Valaki még átléphet a sziklapárkányon.

– Dehogyan, ostobaság. Mindannyian gyerekkorunk óta játszunk ezt a játékot. – Ben dühösnek látszott.

– Miss Shore nem játszotta még – mondta Rory.

– Nem bizony! – szólt közbe Flanagan atya haragosan. Megjegyzésének lényege világos volt: Jemima idegen közöttük. Mostanáig a pap mogorva csöndben vett részt a pikniken. A Jemimának szóló születésnap ajándéka, amelyet egy, orra alatt elmormogott – Ha akar, belenéz, ha nem akar, nem – kíséretében nyújtott át, a Szent Margit egyházközség legfrissebb körlevele volt. Egy Biblia-részletet is tartalmazott, amely, véletlenül-e vagy sem, történetesen a házasságtörő asszonyról szólt. Jemimának az az érzése támadt, hogy ilyen helyzetben Flanagan atya inkább az Ó-, mint az Újtestamentum szellemében cselekedne.

– Pontosan – mondta Ossian Lucas. Jemimának az a benyomása támadt, hogy két tábor alakult. Ben a cserkészés mellett volt, Rory ellene. Kim halálosan vágyott rá; Hamish, aki nyilvánvalóan magához tért már a hét eleji megrázkódtatásból, égett a vágytól, legalábbis egy rámenős megjegyzéséből ítélve: – Jó hecc lenne, ha valaki átlépne a sziklán! – Lady Edith egyre jobban, egyre nyíltabban aggódott a porontyaiért; Flanagan atya Lady Edith jajveszékelése ellenére is makacsul mellette szavazott, mintha csak bosszantani akarná Jemimát. Clementina Beauregard, aki a piknik alatt mindvégig kedves, de passzív maradt, mintha a kastélyban lezajlott legújabb események kiszívták volna az erejét, semmi jelét sem adta, hogy ilyen nehéz kérdésben megpróbálna döntené. Ossian Lucas határozottan ellenezte. Henry ezredes azonban mellette szavazott, és végül, szokás szerint, az ő akarata döntött.

Tömören, de érthetően elmagyarázta az embervadászat szabályait. Jemima elnézte a piknik romjai fölött állva – a ház alatt, az egyik elhanyagolt teraszon telepedtek le, egészen közel a folyóhoz –, és arra gondolt, hogy bizonyára így adott parancsot hajdan a katonáinak is a *Ketten a halálba* régmúlt, hősiesség napjaiban. Ugyanez jutott eszébe Clementinának is, aki csak most kelt életre.

– Henry bácsi, olyan katonásan beszélsz – vihogott. Egy csöppet megváltozott a hangja, nagyon kicsit, de azért észrevehetően. Jemima, aki most már figyelemmel kísérte a hangulatváltozásait, a cigarettát nézte az ujjai között, az ismerős kis fehér csikket.

Henry ezredes áll a cserkészés központjában, őt jelölték ki “zsákmány”-nak. A többi jelenlevő vadász lesz. A zsákmány, akárcsak a szarvas, a védett területre menekül. Ezúttal a sziget másik végén álló gótikus síremléket nevezték ki védett területnek. Hamarosan indul a teraszról, tizenöt percet kap, hogy eltűnjék és elrejtőzzék. Ahhoz, hogy egy vadász elejtse a zsákmányt, meg kell érintenie, és azt kell mondania: – Henry Beauregard ezredes, a zsákmányom vagy! – De mindezt észrevétlenül kell tennie, minthogy ezen a vadászaton a szarvasnak is joga van hozzá, hogy az üldözőire támadjon. A vadászoktól eltérően azonban a szarvasnak nem kell megérintenie valakit ahhoz, hogy megölje. Ha a zsákmány észreveszi valamelyik üldözőjét, és néven tudja nevezni, akkor a vadászt halottnak tekintik, akit a vad- terített le.

– Mennyi ideig tart az egész? – érdeklődött Jemima.

– Irtó sokáig! – válaszolta Kim ujjongva. Egyértelmű volt, hogy ő a játék leglelkesebb részvevője.

– A zsákmánynak sötétedésig el kell jutnia a védett területre. Ha addig nem ért oda, oda kell futnia – magyarázta Henry ezredes. – Továbbá, a síremlék körül ötvenméteres körzetben a vadászok nem állhatnak lesben, és ott a zsákmány sem rejtőzködhet. Ha egyszer odáig jutott, egyenest a védett területre kell futnia. A vadászoknak szabályszerűen kell üzniük, hegynek föl, völgynek le. Jó kis testedzést ígérhetek. – Megint rámosolygott Jemimára. – A sziget csúcsán gödrök és barlangok vannak. A páfrányban is el tud tűnni az ember. Jó sokáig szándékozom elrejtőzni.

– Nem várhatunk sötétedésig ebben az időben. – Ossian halkán, de határozottan beszélt.

– Jó skótok vagyunk! Nem ijedünk meg néhány csepp esőtől – vetette közbe Flanagan atya megszokott erőszakos hangján. De nem talált támogatókra. Még Ben is, aki pedig a cserkészés szószólója volt, a másik párthoz csatlakozott.

– Igen, papa. Sokkal jobb lesz, ha megállapodunk az időpontban.

Miután vitatkoztak egy kicsit, és Henry ezredes felesleges hencegéssel az óráját mutogatta: – Ez elég pontos nektek? A tisztársaimtól kaptam ajándékba, amikor megnősültem! –, végül is hat órában egyeztek meg.

Henry ezredesnek nem tetszett, hogy olyan rövidre szabták a délutáni játékot. De azért beleegyezett, hogy ha a zsákmánynak hat óráig nem sikerül elérnie a síremléket, a vadászokat nyilvánítják győztesnek.

De sűrűsödött a levegő; máris sötétedett. Ahogy Rory megjósolta, a folyó felől feljebb húzódott a köd. Az egyre sűrűsödő, kavargó felhők szürkék voltak: a sötétedéstől minden eltompult, lehangolóvá vált, kialudt a fény, és elszürkültek még a sziget színei is. A sokféle zöldből egyetlen vízenyős zöld lett. A sárga és élénkpiros foltok – a vadvirágok és a bogycok – nem látszottak már, amint elbújt a nap. A ház sötét, gótikus alakja valósággal rájuk telepedett, ahogy előderengett a ködből.

A folyó csakhamar eltűnt a szem elől, de a víz szüntelen, dübörgő zajából, abból a hangból, amely sohasem hallgatott el a Vad Szigeten, az ember tudta, hogy ott a folyó, és még följebb is hallani lehetett a Szőke Vízesés halk zúgását, amint belezuhan a tóba, amely Sőhajtozó Marjorie halálát okozta...

Meg Charles Beauregard-ét.

Clementina. Charles húga és örököse. A figyelmeztetés; a titokzatos parancsnok figyelmeztetése: a lány éles hangja a telefonbeszélgetés után: "Lehet, hogy veszedelemben vagyok." És Clementinát meghívták Eilean Faisra, hogy évek óta először vegyen részt a Beauregard család piknikjén. Nem furcsa a Vörös Rózsával történt incidens után, hogy Henry ezredes nyájasan meghívta, Ben pedig ilyen udvariasan gondoskodik Clementináról? Clementina Beauregard, ha már nem is az övé az a kastély, amelyben lakik, még mindig nagyon gazdag. Újabb szavak merültek fel Jemima emlékezetében: "Az egészet a Vörös Rózsának adom... Ha gyermektelenül halok meg, a pénz részben a Beauregard-birtok következő tulajdonosára száll..." – Ijesztő gondolat ötlött Jemima eszébe. Jó dolog a birtok; de a vagyonnal párosult birtok még jobb. Ki is a valódi zsákmánya ennek a kedves családi játéknak?

Elborzadva vetette el a gondolatot. De negyedórával azután, hogy az ezredes magas alakja a teraszon fölfelé eltűnt a ködben, és a cserkészek egymás után útnak indultak, Jemima meghallotta, hogy Rory sietősen így szól valakihez:

– Maradj szorosan Clementina mellett! Nehogy elveszítsd! El ne féleltsd! – Jemima nem volt biztos benne, hogy megerősíti-e ez a megjegyzés, amit gondol, vagy sem.

Ahogy egyre sűrűsödött a köd, nagyon határozottan és csöppet se kalandvágynon eltökélte, hogy szigorúan az ösvényen marad, és a síremlék felé tart. Másszák csak meg az ifjú Beauregard-ok a hegyet, ha akarják. Ami pedig Henry ezredes becserkészését illeti, erősen hajlott arra a véleményre, hogy épp ellenkezőleg, az ezredes fogja becserkészni őt.

Akárcsak a zsákmány, a vadászok is gyorsan eltűntek a ködben. Később Jemima tökéletesen fel tudta idézni távozásuk pontos sorrendjét. Elsőnek az engedelmes Jacobite kíséretében Lady Edith távozott a vonakodó Kimmel együtt, hogy mielőtt a cserkészőkhöz csatlakozna, berakja a terepjáróba a piknik maradványait. Különkülön indulnak majd útnak – mivel Kim egy türelmetlen “Jaj, mami!” kíséretében visszautasította Lady Edith javaslatát, hogy a biztonság kedvéért legjobb lenne, ha együtt maradnának. Flanagan atya is nagyjából ugyanabba az irányba indult. Jemima megkönnyebbült, amikor a köd elnyelte az ősz haj dicsfényével övezett magas, fekete alakot. Olyan volt, mint egy próféta, egy rosszkedvű próféta, aki eltűnik a pusztában.

– Ugye, papa említette, hogy a hegyen át megy? – kérdezte Hamish. – Azt hiszem, utána megyek.

– Ahogy tetszik – válaszolta Rory. – Ismerve papát, biztos, hogy megpróbál becsapni bennünket. Arra számít, hogy a hegyen át megyünk, úgyhogy az utolsó pillanatig itt fog ólálkodni a ház közelében. Akkor nagyon gyorsan, árkon-bokron át egyenesen a síremlékhez rohan, hogy még idejében odaérjen. Bennünket meg rajtaütésszerűen, úgyszólván orvul fog megölni. Nem, én inkább a teraszok közelében maradok a ház mellett, valahol a bokrok között.

Eltűnt.

Ben, akárcsak Rory, a hegy földerítésére szavazott, de szerinte a túlsó oldalt kell föl kutatni, az ösvénytől távol, ahol a legmeredekebbek a sziklák.

– Ügy tudom, van egy kis barlang a meredélyen... Érdemes lesz ott körülnézni.

Ő is elindult, de közben odavetette még: – Nem jössz, Clementina? – A lány azonban nem ment utána, hanem elég ködösen bejelentette azt a szándékát, hogy a Szőke Vízesés felé megy, “mert az olyan szép”.

Jemimának hirtelen eszébe jutottak a *Macbeth-ből* Duncan fiai, akik apjuk halála után, a biztonság kedvéért, más-más úton járnak. De hiszen még szó sincs semmiféle halálról. A zsákmány még szabadon jár.

Jemima egyedül maradt Ossian Lucassal. Arra számított, hogy a férfi önként csatlakozik hozzá, és vele marad. Ehelyett Ossian felkiáltott: – Henry és az esztelen játéka! Majd körbekutyagolok, és szemmel tartom a dolgokat! – És ő is eltűnt.

Jemima csak most vette észre, hogy nem esik ugyan az eső, de a ködtől mégis nyirkos a levegő. Nedvességcsöppecskék formálódtak az arcán és a ruháján. Esőkabátra és farmerre vágott. Mézszínű antilopszoknyája és mellénye reménytelenül alkalmatlan a cserkészéshez. Bár képtelen volt legyőzni a kísértést, hogy fölvegye, azért hosszú szárú antilopcsizmáját sem akarta tönkretenni a sziget hepehupás talaján.

Azt persze határozottan kikötötték, hogy a ház területen kívülnek számít.

– Ez üdítő szabadtéri hadművelet, nem pedig zártkörű estély – nyilatkozta ki Henry ezredes. – Senki se léphet a házba az én engedélyem nélkül. – Jemima jól mulatott rajta: Henry ezredes nyilván megfélemlített arról, hogy ő a ház hivatalos bérlője. De ekkor ránézett Henry ezredes. A férfi alig észrevehetően rámosolygott és föl húzta a szemöldökét. A gálans ezredes tehát a házat, nem pedig a bozótot szánta találkájuk színhelyének. Végül is, miért ne? Vakmerő hangulatban lévén – különben sem akaródzott három órát azzal töltenie, hogy egy emberi szarvasért átfésülje a hegyet –, Jemima rábólintott. Akkor vette csak észre, hogy Kim és Rory is őt nézi. Kim megint ellenségesen bámult rá. Jemima kissé zavarba jött.

Lopva beosont a házba, hogy átöltözzön. A ház mellett meg se rezzentek a rododendronok. Egészen bizonyos volt benne, hogy senki se vette észre.

A hálószoba ablakából látta, hogy még az első teraszt is köd borítja. A folyóágyat vastag ködréteg szegélyezte.

Jemima az ágyra dobta a mézszínű együttest, és amilyen gyorsan csak tudott, belebújt egy magas nyakú fekete pulóverbe. Félig már belebújt, amikor hallotta – vagy hallani vélte –, hogy valaki van a házban. Mire kiszabadította az arcát és felhúzta a farmer cipzárját, csönd lett. A gyapjú elnyelte a zajt, így nehéz volt megállapítani, miféle zaj is lehetett: talán ajtócsukódás? Az elülső ajtó? Úgy rémlett, hogy abból az irányból jött a hang. Tökéletes csönd volt. Nem rémült meg, de az ösztöne azt súgta, hogy nincs egyedül a házban.

Biztos, hogy senki más nem csalt? Elhatározta, hogy amilyen gyorsan csak tudja, otthagyja a házat, és becsületesen csatlakozik a cserkészéshez. Akkor találta meg a cédulát. Egyetlen, alig-alig olvasható sor volt: "Találkozzunk itt egy félóra múlva? H. B. B." Szóval ő volt az.

Megkönnyebbült. Már éppen készült, hogy elhagyja a házat, és csatlakozzon a cserkészéshez, amikor újabb halk hang vonta magára a figyelmét. Ezúttal kétségtelenül a ház hátsó traktusából jött.

19. A ZSÁKMÁNY

Tigh Fáis hátsó helyiségei meglepően tágasak és zezzugosak voltak. Ajtó választotta el őket az épület elülső részétől. A hatalmas, régimódi konyha mellett nem is egy, hanem két elhagyott tálaló volt, a mosogatókat repedezett barna faborítás fogta körül, holott manapság szinte kötelező a mosogatógép; a külvilágra nyíló hűtőrácsos kamra ugyancsak a hűtőszekrény előtti korokra emlékeztette Jemimát; végül volt még egy tágas szoba, amelyben mindössze egy lógó belű, törött lábú heverő állt; Bridie valaha ezt szemrebbenés nélkül "a személyzet nappalijának" minősítette: "igazán nagyon szép szoba, egész délután odasüt a nap". A hátsó ajtón túl melléképületek és színek álltak, az egyik a fáskamra feladatát látta el, a másik régmúlt idők relikviáit őrizte, gyerekbicikliket, kerék nélküli gyerekkocsit.

Az igazat megvallva, Jemima eddig nem merészkedett túl a konyhán; nem érdekelte ez az elfeledett cselédbirodalom, amelyben nem emberek jártak, hanem egy elpuhult, letűnt életmód kísértett. Most elbizonytalanodott. Lehetséges, hogy Henry ezredes, miután elhelyezte a céduláját, a hátsó ajtón át távozott. De, hacsak a képzelete nem játszik vele, majdnem biztos volt benne, hogy a házban még mindig van valami apró mozgás. Győzött a kíváncsisága. Résnyire nyitotta az ajtót, és hallgatódzni kezdett. Valaki van ott – nem is egyetlen ember, mert beszélgetést hallott. Szóval nem ő a cserkészés egyetlen tagja – nem számítva magát a zsákmányt –, aki nem engedelmeskedik Henry ezredes utasításának, hogy senki se lépjen a házba. Fel fogja deríteni, végül is ez az ő háza – még ha csak bérli is.

Óvatosan kiment a konyhába. Üres. Kénytelen volt továbbhaladni a folyosón, míg hirtelen megállásra nem kényszerítette az a tény, hogy az úgynevezett személyzeti nappali ajtaját tárva-nyitva találta, és egészen belátott.

Lachlan Stuart állt odabenn. Vastag pulóvert viselt a megszokott, véres rózsás pólóing helyett. Hatalmas csokorélénkpiros rózsát tartott. Bizonyára a kastélykertből való. Az emlékezésről mondott valamit. Nem Jemima irányába nézett, hanem mereven és elég dühösen valaki másra, akit az ajtó eltakart Jemima elől.

Jemima megdermedt.

– Magam is tudom, hogy a Vörös Rózsa nincs többé – folytatta Lachlan emelt hangon. – De valakinek csak kell emlékezni ránk, nem felelhetnek el minket. És ha egyszer a tévétől van itt, ő majd emlékszik ránk. Ne hagyjuk, hogy a világ megfeledkezzen rólunk! Nem akarhatja, hogy elfeledjenek; hisz mégiscsak a parancsnokunk!

Elhallgatott. Jemima nem hallotta a választ.

– Hát akkor mégiscsak a parancsnokunk volt! És nekem meg a többieknek a parancsnokunk is marad! – ellenkezett Lachlan dühösen.

Az, akit eltakart az ajtó, válaszolt valamit, de Jemima nem hallotta. Lachlan egyre komorabbnak látszott. Megragadta a rózsát, de azért vonakodó engedelmesség tükröződött az arcán. Erről Jemimának eszébe jutott az a kis közbjáték a temetésen, amikor Lachlan parancsot kapott, hogy hagyja ott a koporsót. Végül dühösen elhajította a rózsacsokrot, hogy Jemima nem látta többé.

Motyogott valamit, ami nem hallatszott el hozzá, azután hangosan azt mondta: – Akkor most elmegyek. Tudom, nem szabad, hogy itt lássanak engem. Ne féljen, parancsnok, a köd elrejt majd, ha elmegyek. – Öles léptekkel, üres kézzel az ajtóhoz ment. Dacosan és hangosan visszaszólt a szobába: – Magasba a Vörös Rózsát! Lachlan kapitány köszönti a parancsnokot. – Ökölbe szorított kézzel furcsa mozdulatot tett, és a hátsó ajtón át eltűnt a ködben.

Mozgás támadt a személyzeti nappaliban, Jemima hirtelen úgy érezte, hogy belepusztul, ha nem tudhatja meg, ki a Vörös Rózsa parancsnoka – pontosabban ki volt. Látnia kell, anélkül hogy őt magát észrevénnék, hogy kielégítse teljesség iránti vágyát, már ami a Vörös Rózsa furcsa történetét illeti.

Visszahúzódott a kamrába. Az ablaktalan helyiség sötét és hűvös volt, csak az erdős rézsüre nyíló rács adott némi fényt. Léptek közeledtek, nyugodt, kényelmes léptek. Jemima kikukucskált a faajtó repedésén át. A Vörös Rózsa hajdani parancsnoka olyan közel haladt el mellette, hogy attól félt, még meghallja a lélegzését. A férfi azonban nem nézett vissza.

Jemima figyelte, ahogy Rory Beauregard magas alakja könnyedén végigmegy a folyosón, be a házba.

Ahogy Rory eltűnt, Jemima lábujjhegyen bement a személyzeti nappaliba, és a padlón észrevette az eldobott rózsákat. Fehér kártya volt a csokorra tűzve. Kivette, és a következőket olvasta: “Búcsúzóul Jemima Shore-nak a Vörös Rózsától. Emlékezzék ránk!” Elejtette a kártyát,

otthagyta a földön a virágokkal együtt. Azután a törött rugójú heverőre ereszkedett.

Rory Beauregard. A csöndes, alapos fiú, aki titokzatosan jár-ke; Rory Beauregard, aki a maga módján ugyanúgy másodszülött, mint az apja volt. A másodszülött, aki két rossz közül, lévén ez a kisebb, az unokatestvérével szövetezik a bátyja ellen. A másodszülött, aki bármit megtenne, csak megszerezhesse Eilean Faíst, és aki minden bizonnyal ezért hozta létre a Vörös Rózsát is. Megint csak a földéhség és a föld iránti szenvedély rejtőzött a dolgok mélyén... Ossian Lucas megmondta: "Ha tudná, hogy ki a parancsnok jobban megértené, hogyan is zajlanak a dolgok a világnak ebben a csücskében."

Fölrémlett előtte egy emlék: Rory Beauregard megparancsolja Lachlannak, hogy mondjon le a koporsóra vonatkozó tervéről. Lachlan szavai: – Mr. Rory... – Azután engedelmeskedik. Egy másik jelenet: Rory ráparancsol az öccsére, Kimre, hogy hagyja abba az ivást; és ugyancsak Lachlan a kastélyban: – Tudja, hogy a parancsnok mennyire ellenzi az ivást. – A csöndes, elszánt Rory Beauregard, aki eltökélten küzd másodszülötti helyzete ellen.

A heverő rugói szúrták Jemimát, és arra emlékeztették, hogy nem kellems, de nem is okos, ha továbbra is a házban marad. Múlik az idő. Majd később át kell gondolnia az egészet; egyszer talán tapintatosan és körültekintően rá tudja venni Roryt, hogy lépjen ki zárkózottságából, és meséljen el mindent neki. Ezt a műsort *igazán* érdemes lenne megcsinálni, még akkor is, ha Rory háttal ülne a kamerának, mint egy terrorista. Most viszont már feltétlenül csatlakoznia kell a többiekhez.

Jemima a hátsó ajtón át távozott, mint Lachlan, és alaposan megfigyelte a környező bokrokat, hogy biztosan tudja, senki se vette észre. Elhatározta, hogy a Szőke Vizesés felé vezető ösvényen indul útnak.

Tudta, hogy Clementina is arra ment, hiszen előre bejelentette. Most legalább szemmel tarthatja. Igaz, hogy a cserkésző szempontjából ez a legkiszolgáltatottabb útvonal. Az ösvénytől jobbra, ahol a hegyoldal emelkedik, semmi más nem takarja, csak alacsony cserjék, és Jemimának eszébe se jutott, hogy lekucorodják, balra, veszélyesen közel a szikla széléhez, csak hogy elkerülje a zsákmány fürkész tekintetét. De minden oka megvolt a feltételezésre, hogy a zsákmány még akkor se "nevezné meg" és "ölné meg" ezzel, ha történetesen észrevénné is. A zsákmány élve

és egészségesen várja vissza Tigh Faisba a nem túlságosan távoli jövőben. Semmi oka arra, hogy Jemima hollétére felhívja a többiek figyelmét.

Amennyire csak tudott, zajtalanul haladt a csikorgó kavicsos úton, azután letért a csendes, mohos ösvényre, amely a sziget körvonalát követte. Mennyire más most a Vad Sziget, mint első idillikus kószálásakor! Szép, szép, ahogy Lady Edith "a mi kedves, változékony skót időjárásunkról" beszél, de az a gyorsaság azért, amellyel a napsütötte Paradicsom wagneri tájjá változott, meglepte Jemimát.

Az aljnövényzetből a megszokott zizegés és neszezés hallatszott, de rájött, hogy nem ember, hanem állat okozza. Boldog volt, és most egy csöppet se félt. Végül is, a megszokott magányához képest mindenütt emberek veszik körül, még ha legtöbbször láthatatlan is; élvezte a születésnapját...

Ebben a pillanatban, balra, éppen előtte, valaki nagyon hangosan és élesen elsikoltotta magát. Azután csobbanás hallatszott. Azután csend. Jemima előrerohant. Valaki más is kitört mogulé. Nem állt meg, hogy megnézzé, ki az. Miután tizenöt-húsz métert futhatott kissé botladozva, és élesen fordult, a zokogó Clementina Beauregard-ba ütközött, akit Ben nyugtatgatott. Kim is előkerült valahonnan. Végül Ossian Lucas csatlakozott hozzájuk. Clementina valami ilyesfélét mondott:

– Mondom, hogy majdnem beleestem! Megtaszítottak, meglöktek, mondom, kis híján átzuhantam azon az átkozott sziklán! Az a fatuskó, amelyen ültem, bele is esett, nem hallottátok?

– Mi történt? – Ossian Lucas zihálva lélegzett, de ugyanolyan nyugodt volt a hangja, mint máskor.

– Leültem egy tuskóra. Rá akartam gyűjtani. Kotorászni kezdtem a táskámban. Flóra ott feküdt a lábamnál. Észrevettem, hogy Flóra morog, és ebből tudtam, hogy valaki jön. Akkor egy hang azt suttogta: "Clementina, megneveztelek. Halott vagy." És akkor meglöktek, hátulról löktek meg, mégpedig szörnyű erősen.

– Úgy érted, *hogy papa* lökött meg? De hisz ez lehetetlen! – mondta Ben.

– Nem tudom, ki lökött meg. Hisz épp ez az.

– Nem hiszem el, hogy meglöktek! – kiabálta Kim.

– Egy szóval se mondtam, hogy Henry bácsi volt az. De valaki meglökött. Suttogott, és azután meglökött.

– Szokás szerint túlzói, Clementina – mondta Kim lekicsinylően.

– Az biztos, hogy papa nem lehetett – folytatta gondterhelt hangon Ben. – Éppen akkor nevezte meg Hamisht a hegy túoldalán, a távolabbi sziklánál. Mind a ketten láttuk papát, és elindultunk, hogy becserkesszük a páfrány között. Hamish számár módra fölemelte a fejét, papa megfordult, és persze hogy elejtette. Én a nyakam közé kaptam a lábam, és rohantam vissza a páfrányon keresztül. Papa még vaktában utánam kiáltott: “Megnevezlek, Rory. Halott vagy.” De mivel nem vagyok Rory, persze nem törődtem vele. Fogalmam sincs, hol volt Rory. Akkor hallottam meg Clementina sikoltását. Szóval papa nem lehetett. – Csönd volt. – Semmiképpen sem lehetett papa – tette hozzá Ben elég sokára.

– Szokás szerint az egészzet csak kitalálta, hogy magára vonja a figyelmet – mondta lenézően Kim. – Visszamegyek a nyomon. Ha papa a sziklánál volt, a másik irányból fogom becserkészni, úgy, hogy nagy ívben elkerülöm a síremléket...

Mivel Clementina megpróbáltatásának nem volt semmi látható bizonyítéka, Jemimának el kellett ismernie, hogy Kimnek valószínűleg igaza van. Clementina éppen eléggé ideges ahhoz, hogy csak képzelje az egész esetet. Kísérteties volt a ködben, a vízesés közelében. A sziklák keltette magas, sóhajtozó hang sem tette könnyebbé a helyzetet. Amikor Ben megígérte, hogy a cserkészés alatt most már Clementina közelében marad, Jemima úgy gondolta, ideje eltűnnie. Talán ugyanazon az úton kellene visszamennie; nemsokára itt a találka ideje.

Ahogy újra a kavicsos ösvényhez ért, az a benyomása támadt, hogy kissé oszladozik a köd, legalábbis pontosan ki tudta venni Tigh Faís körvonalait. Abban a pillanatban talán jobb lett volna, ha nem is néz rá, mert a ház keltette ismerős, fenyegető érzés élesebben támadt fel benne, mint valaha; pedig egy hölgynek örülnie kéne, ha szerelmi légyottra készül egy romantikus skót szigeten...

Nem annyira valódi lelkesedéssel, mint inkább azért szaladt föl a lépcsőn az előcsarnokba, a nyitott ajtón át (bizonyára nyitva felejtette), hogy a szükséges boldog hangulatba lovalja magát. Csönd fogadta. Mozgást hallott a hálószobából, azután Jacobite rohant elé boldogan a lépcsőn, vidáman nyaldosta a kezét, és játékosan a bokája felé kapdosott, mintha csak föl akarná terelni a lépcsőn. Jemima elhárította magától, körülnézett, és pillantása egy kis cédulán akadt meg az előszobaasztalon. Egy pillanatra azt hitte, hogy az eredeti levélke. De azután elolvasta: “Fönn vagyok, H. B. B.” Itt van hát!

Megkönnyebbülésében izgalom és boldogság töltötte el, a kutyával együtt felszaladt a lépcsőn, és kitárta a hálószoba ajtaját.

– Henry Beauregard ezredes, a zsákmányom vagy szólalt meg előírás szerint. A mondat már elhangzott, a zsákmány szó nevetségesen, kétségbeesetten halt el az ajkán, amikor rádöbbsent, hogy hálószobáját nem Henry ezredes foglalja el.

– Épp ellenkezőleg, Miss Shore, ön az én zsákmányom – mondta Lady Edith Beauregard a legkellemesebb modorában, mintha vendéget fogadna a Kilbronnackudvarházban. Csakhogy a hatalmas ágy mellett állva dupla csövű puskát tartott, amely egyenest, és csöppet sem remegve, Jemima fejére irányult.

20. MIELŐTT MEGHAL

– Annyira örülök, hogy el tudott jönni – folytatta Lady Edith, továbbra is mozdulatlanul tartva a puskát. – Annyira vártam erre. Tudja, le fogom löni, mint azt a másikat. Mint Leonie-t, a sógornőmet. Nem furcsa? – tette hozzá röpké mosollyal. – Az is a születésnapomon történt. De mindenképpen megtettem volna. Borzasztóan elszánt vagyok, ha egyszer elhatározom magam. Muszáj az embernek elszántnak lennie, ha akkora családról kell gondoskodnia, mint az enyém. Tudja, az anyai ösztön. De hiszen honnan is tudhatná, nem igaz? És most már nem is tudja meg soha!

A baljóslatú mondatról valami az eszébe jutott "...az ösztön elferdül, és rossz irányba tér". Ágnes nővér levele, amely még mindig ott fekszik az öltözőasztalán. Ó, Ágnes nővér, aki belelát az emberi szívbe. Nem Henry ezredes, nem Ben, nem Rory – hanem mindvégig Edith, az anya állt az események központjában.

Jemima valósággal megbénult, megnémult. Eközben Lady Edith egyfolytában beszélt megszokott ideges hangján, mintha mentegetőzne valami miatt, amiről nem is tudja pontosan, mi az, de azért fenntartás nélkül elismeri vétkességét. Az egész helyzet valótlannak rémlett. Hogy lehet összeegyeztetni Lady Edith aggodalmaskodó, engedékeny egyéniségét azokkal a rendkívüli kinyilatkoztatásokkal, amelyek most csak úgy ömlenek az ajkáról?

De legalább eközben Jemima agya fokozatosan fölengedett, és egy sor szörnyű és sokatmondó tény jutott az eszébe.

Lady Edith folytatta iszonyú, örült hablatyolását Leonie Beauregard-ról:

– Tudja, megpróbálta felbomlasztani a családot, szóval meg kellett tennem, nem igaz? így megkaparintani az én Henrymet! – De azután Jemimára fordította a szót: És ezért fogom megölni önt is. Tudja, a mi Családunk olyan nagyon, de nagyon boldog. És Henry még én igazán tökéletes pár vagyunk, mindenki mondja. Persze, időnként kell neki egy kis szórakozás, tisztában vagyok vele, hogy néha hagyni kell a férfiakat a maguk módján szórakozni, másképp, mint ahogy mi szoktunk, nem igaz? Hiszen tudja, milyenek a férjek...

Megállt, és bocsánatkérően fölnevetett, mint az előbb.

– Milyen tapintatlan is vagyok! Hiszen ön nem is volt férjnél, ugye, Miss Shore? Tehát nem tudhatja, hogy milyenek a férjek. – Egy pillanatig

gyűlölködő volt az arca, mint egy undok gyereké. – Londoni hölgyikék, ó, persze, tudok róluk. A levelek, amiket a Birtokirodára küldenek, a telefonálgatásuk, amikor azt hiszik, nem vagyok otthon, az elváltoztatott hangjuk, ha én veszem föl a kagylót. Buta teremtések. Mindent tudok.

Leonie azonban más volt, egészen más. Feleségül akart menni *hózzá*. És ezért meghalt. És azután megszületett Kim. Éppen ez mutatja, milyen boldogok is voltunk. És ön is más, Miss Shore, ezért hamarosan ön is meg fog halni.

– Miért vagyok én más? – suttogta Jemima. Szégyellte, hogy cserbenhagyta a hangja.

– Mert olyan csábító, Miss Shore. Egy érett korú férfi számára; az én Henrym már nem fiatal. De ön megfiatalítja, látom jól: élénkebbnek látszik, boldogabb, nevet, még velem és a fiúkkal is kevésbé türelmetlen. Ó, tudom én. És ön okos és szellemes, és pont olyan, amilyen neki tetszik, nem mint az a sok ostoba asszony, akik átadják magukat buta szenvedélyüknek. De hiszen ön nincs is férjné! Egészen szabad. Flanagan atya hívta föl rá a figyelmemet egyszer beszélgetés közben. Ó, igen, Miss Shore, ön túlságosan csábító ahhoz, hogy az én Henrym szeme előtt maradjon.

Ráadásul – Lady Edith hangja egy pillanatra se vált barátságtalanná-, ráadásul ön idejött. Eljött Glen Bronnackbe. Idejött a mi völgyünkbe. Sohasem hagytam, hogy idejöjjenek. A völgy a miénk, enyém és a fiúké. De ön idehozott mindent, a szépségét és az eszét, beszennyezte a mi imádott völgyünket. Ön szántszándékkaljött Eilean Fáisra. El akarta csábítani őt. Megszerezhetette volna magának bármelyik férfit a világon, de ön pont az én Henrymet választotta. Az egész az ön hibája. És én ebben a házban fogom megölni, ahol megtette.

Jemima egy pillanatra erős büntudatot érzett.

De azután eszébe jutott, hogy mások is meghaltak itt. Ossian Lucas beszélt olyan szenvedélyekről, amelyeket fölkavarhat, mint ahogy a vízesés is fölkavarja a Marjorie tavának sötét vizét. De mások is meghaltak itt, még mielőtt ő a völgybe érkezett volna, hogy felbillentse primitív és ingatag egyensúlyát. Leonie Beauregard, Charles Beauregard...

Az a pillanatnyi büntudat azért megmarad benne, rejtve, de kitörölhetetlenül: Ágnes nővér hangja, a tulajdon lelkiismeretének hangja.

Amilyen hideg fejjel csak tudta, gondolatait szándékosan arra terelte, hogy felderítse az igazságot a többiek halála körül. Charles Beauregard, aki

a folyóba fulladt, akit lehúzott a víz, mi történt vele? – töprengett Jemima hideg, rémült zavarral. Bármennyire remegett is, azért észrevette, hogy Lady Edith továbbra is vaskézzel markolja a puskát. Jemima alig-alig érzékelhető parányi mozdulatot tett az ajtó felé, amely még mindig nyitva állt mögötte. Abban a pillanatban fenyegetően, dühösen fölmordult a mellette álló kutya. Lenézett rá.

– Jól van, Jacko, kapd el! – mondta Lady Edith élesen. A kutya abban a pillanatban engedelmeskedett. Anélkül, hogy megharapta vagy megtépte volna, fogsora összezárult Jemima nadrágján. Fölnézett rá, szeme ugyanolyan lágy, barna és látszólag együttérző, mint az asszonyáé.

Jacobite. Nem Flóra, hanem Jacobite. Nem Clementina, nem is Henry ezredes kutyája, hanem Lady Edithé. A jól idomított kutya. Duncan szavai legelső találkozásuk alkalmával: “Öméltósága nagyszerűen ért a kutyákhoz, ő maga idomítja őket.”

Egy másik halál részletei jutottak eszébe. Bridie Stuart, aki olyan hűséges volt Edith Beauregard-hoz, gyanította, hogy ki Charles gyilkosa, de azt mondta, az igazság sohasem fogja elhagyni az ajkát... Vajon mit láthatott, vajon mit tudhatott? A kutya, akit Duncan Flórának hitt, és a híd közelében látott Bridie halálának napján, a kutya, amelyik a vízbe lökhette Bridie-t. Könnyen meglehet, hogy Jacobite volt az! A két kutya egészen egyforma, különösen ekkora távolságból.

És Rory, a Vörös Rózsa parancsnoka, aki megpróbálta telefonon figyelmeztetni Clementinát. “Veszély fenyeget.” Ő vajon mit tudhatott? Jacobite a rossz, Flora a jó kutya. Jemima egyszer már rosszul ítélte meg Charles és nagybátyja, Henry Beauregard jellemét, a rosszat jónak, a jót rossznak hitte. Most ugyanezt tette a kutyákkal is.

Meg kell tudnia az igazságot. Lehet, hogy Jemima Shore, a nyomozó, nemsokára befejezi életét, hogy csinos, közismert arcát pacallá keni egy puskával fölfegyverkezett örült asszony. De akkor is tudnia kell, hogy mi az igazság a többiek halála körül.

– Hát a többiek – kezdte, amikor Lady Edith befejezte félelmetes értekezését –, Charles, az unokaöccse, Bridie...? – Lady Edith boldogan megmagyarázta. Jellegzetes izgatottsága, az a mód, ahogy megpróbálja igazolni önmagát, hátborzongató volt. Úgy beszélt Bridie-ről, mintha őszintén gyászolná. – Szörnyen sajnáltam, de beláthatja, hogy a család érdekében meg kellett tennem.

– Charles unokaöcsém pedig... – folytatta – ...végtére nem várhatták el tőlem, hogy ölbe tett kézzel üljek, miközben ő örököl mindent, az én gyönyörű fiaim meg semmit se kapnak? Olyan könnyű volt az egész; úgy tettem, mintha szeretnék megszerezni egy ritka mocsári növényt, amely pont a tó vize fölött nő. Errefelé mindenki tudja rólam, hogy vadvirágokat gyűjtök: tudtam, hogy be fog gázolni érte, és megszerzi nekem. Charlesnak, el kell ismernem – mondta élénken –, nagyszerű modora volt. Ó, tudtam, hogy bele fog sétálni a csapdába. Figyeltük. Azonnal begázolt érte. Azután pedig: annyira veszélyes az az óriási csizma – hányszor figyelmeztettem a fiaimat, hogy legyenek óvatosak. Gondoskodtunk róla.

– Gondoskodiunfe?

– Jacko meg *éri*. Nem igaz, Jacko? Jó kis kutya vagy. – A hatalmas kutya a farkát csóválta. – Egy gyors parancs, és már benn is volt a jó kis kutya, kiúszott, de hiszen abban a csizmában olyan könnyű lehúzni valakit...^

– És Bridie észrevette...

– A kutyát látta meg a hídról, ahogy csuromvizesen jött kifelé a folyóból. Akkor még nem tudta, hogy Charles halott. Azt hitte, hogy Flóra az. De azután Flórát fenn találta szárazon a háznál, Chariest várta, aki már nem tért vissza. Később megtalálta a holttestet a folyóban, de előtte még Flóra követte a folyóhoz, és rátámadt. Ebből tudhatta, hogy az előbbi kutya Jacko volt. Rendszerint én is ott vagyok, ahol Jacko jár, és Bridie levonta a következtetést. Még az is lehet, hogy meglátott a szigeten. Sohasem tudtam biztosan.

“Pedig Bridie sohasem árulta volna el, amit tudott”gondolta szomorúan Jemima. Lady Edith oly sok év után sem bízott meg benne. Milyen gyorsan mérgezi meg a gonoszság – és az örültség – az agyat!

– így azután a mi kis királyi estélyünk délutánján azzal az ürüggyel, hogy szükségem van Flanagan atyára, mert kevés a férfi, elszaladtam hazulról. És azon a komisz, csúszós hídon az okos kis Jacko meg én megoldottuk a Bridie-kérdést.

“Duncan nem Flórát, hanem Jacobite-ot látta a híd közelében Bridie halála napján – gondolta Jemima. – Lady Edith nyilván szántsándékkal intézte úgy, hogy eggyel többen legyenek a vacsoránál, és nyilván hidegvérrel tervezett még egy gyilkosságot, hogy eltüntesse a nyomokat.”

– Amikor Rory és Hamish galambvadászaton volt, meglátták, hogy Jacobite-ot idomítom az Eilean Faís körüli erdőben. De-fegyver volt

náluk, és az volt az egyetlen gondjuk, hogy ki mit lőtt. Tudja, milyenek a fiúk – tette hozzá elnéző mosollyal. – Nem hiszem, hogy bármit is gyanítottak volna. A sport annyira fontos a számukra: miért is törődnének vele, hogy mit forral az a vén bolond anyjuk?

Jemima úgy vélte, a pillanat nem alkalmas rá, hogy fölvilágosítsa Lady Edithet: éppen ellenkezőleg, Rory is, Hamish is aggódott amiatt – bár egyikük sem akarta elhinni –, amit látott. Rory, mint a Vörös Rózsa parancsnoka, úgy képzelte, Clementina lehet veszélyben, és telefonon figyelmeztette a lányt. Hamish viszont érthetetlen látogatást tett Jemimánál, mintegy abban bízva, hogy a televízió mágikus hatalma folytán Jemima talán megérti néma könyörgését. A baj az, hogy a testvérek nem tanácskoztak egymással. Mindketten túlságosan szörnyűnek találták a gyanút ahhoz, hogy ki merjék mondani egymás előtt.

Lady Edith megmoccan. A puska most az ágy rézrúdján nyugodott. Jemima is megmozdult. A kutya morgott. Jemima megmerevedett.

– Ideje csatlakoznod a cserkészéshez, Jacko – mondta gyengéden Lady Edith. – Nem lenne jó, ha itt találnának, igaz? Az elárulhatna minket. Indulás, kiskutyám, keresd meg, keresd meg! – A hatalmas, aranyszőrű kutya abban a pillanatban fölállt és kiment a szobából. Jemima hallotta, ahogy letappog a lépcsőn, ki az ajtón, végig a kavicsos úton, azután eltűnik.

– Clementinát is megölte volna? – kérdezte Jemima.

Lady Edith szívélyesen elmosolyodott. – Még megtehetem. Az a rengeteg pénz. Végül is hat éhes fiúról kell gondoskodnom. Ötről, ha nem számítjuk Bent, akiről, mint legidősebbéről, már gondoskodtunk. De egészében véve, nem. Ami elég, az elég. Éppen elegen hálnak meg mostanában... beleértve önt is – tette hozzá. Hangja bölcs és együttérző volt. Jemimának eszébe jutott, milyenek is látta először Lady Edithet a templomban: egy hajdan szép arc, amelyet kikezdett az idő, az egyetlen olyan arc, amely érzelmeket árult el Charles Beauregard halála miatt. Az adott körülmények között nem csoda, hogy megindultnak látszott, csak éppen nem az együttérzés, hanem az ujjongás, titkos örvendezés indította meg. De ki tudhatja, hogy mi ment végbe a Lady Edith megnyerő külseje mögött rejtőző gyilkos, örült agyban?

– De hiszen Clementinát épp az imént lökte meg valaki. Egy fatuskó a vízbe esett. Ő maga is kis híján belezuhant. – Jeniima nem értette a dolgot.

Nem tudta elképzelni, hogyan érhetett vissza Lady Edith még idejében a vízeséstől ahhoz, hogy fogadja őt.

– Kis híján – ismételte Lady Edith önelégülten. – Ugye, akkor az nem én lehettem? Én nem követek el hibákat. Az ember nem követhet el hibákat, ha a családjáról kell gondoskodnia. Merem állítani, hogy az a haszontalan Kim incselkedett velem; mondta nekem, hogy alaposan rá akar ijeszteni, amiért olyan szörnyen viselkedett az apjával a templomban. Ezért volt annyira oda a cserkészésért. Tudtam, hogy nyugodtan úgy tehetek, mintha le akarnám állítani az egészet; még arra is megkérhettem Kimet, hogy a biztonság kedvéért maradjon velem. Tudtam, hogy sohasem egyezne bele. Alig lehet bírni azzal a gyerekekkel! Ő a legkisebb, és attól tartok, egy kicsit el van rontva.

Az utolsó néhány szó valahogy magához térítette Jemimát furcsa letargiájából.

– Henry ezredes úgymint hamarosan itt lesz, hogy megmentsen! – kiáltotta. – A férje. Őt várom. Ehhez mit szól?

– Ó, kérem, ne is törődjék Henryvel! – válaszolt Lady Edith. – Tudja, én magam írtam önnek azt a két levelet. Én nem vagyok olyan okos, mint ön, Miss Shore – el se tudna képzelni a tévében egy ilyen magamfajta vén bolondot, ugye? –, de azért egy dologhoz értek: ennyi év után egész jól tudom utánozni Henry írását.

Elégedett kifejezés suhant végig az arcán. – Még az ön írását is tudom utánozni. Olyan kedvesen írt nekem a mi kis királyi estélyünk után – mondta Lady Edith. – Olyan figyelmes. Olyan elbűvölő modora van. Nevetséges azt állítani, hogy a sajtóban és a tévében dolgozó emberek neveletlenek. Mindig emlékezni fogok rá, hogy milyen jó modora volt. “Miss Shore-nak kitűnő modora voltfogom mondani. – Milyen kár, hogy ilyen szerencsétlenül járt! Minek vett a kezébe fegyvert, ha egyszer nem értett hozzá? Most már sohase tudjuk meg, hogyan is történt és miért. Mindannyian megkedveltük – Henry meg a fiúk és én. Olyan kedves, közvetlen teremtés volt!”

Hangja hirtelen megváltozott.

– Nézzen ide, itt a búcsúlevele, amit írt – Lady Edith' bal kézzel az ágyra dobta. Jobb keze nem mozdult el a fegyver ravaszáról. – Bizonyos vagyok benne, hogy szeretné látni. Mielőtt meghal.

Jemima előrehajolt, és óvatosan fölvette az ágyról a levelet. Elolvasta az első néhány szót: “Képtelen vagyok folytatni...” Volt annyi ideje, hogy

kezdődő pánikkal azt gondolja: "Ezt sohasem fogják elhinni, nem fogja elhinni se Guthrie, se Cherry, ez lehetetlen. Ez nem rám vall. Meg fogom mondani nekik. De hiszen nem fogom. Addigra már késő lesz, halott leszek..."

Zajt hallott a lépcső felől, a háta mögött.

Lady Edith fölemelte a puskát. Később Jemima sohasem tudta egészen pontosan, hogyan is zajlottak az események. Lady Edith Jemimára célzott. Egy kis kattanás hallatszott – csak később döbbsent rá, hogy akkor biztosította ki a fegyvert. Azután:

– Edith, ne lőj! – hallatszott közvetlenül mogulé az őrjöngő üvöltés, szinte bömbölés. Henry ezredes hangja volt. Később azonban a férfi hangja és Lady Edith kiáltása – "Nem, Henry, nem téged!" – egybemosódott az emlékezetében a fegyver mindent elborító, mennydörgő robajával, a robbanás erejével, amely mintha hátra, oldalra dobta volna. De valójában Henry ezredes lökte félre, vagy ugrott eléje, vagy talán vetette magát a feleségére. Jemima sohasem fogja pontosan tudni.

Csak annyit tudott, hogy amikor minden zaj elnémult – ami vagy egymillió évnek rémlett, valójában azonban legfeljebb csak másodpercekig tarthatott –, összeszedte magát, kábán, de sértetlenül föltápászkodott a hálószoba padlójáról. Henry ezredes viszont fekvé maradt. Lady Edith pedig – egy megkínzott állat iszonyú sikolyával, olyan sikollyal, amelyet életében nem fog elfelejteni eldobta a puskát, és csak szaladt, szaladt lefelé a lépcsőn, ki a házból; könnyű, gyors léptei egyre távolodtak a kavicsos úton. Aztán csönd lett. Elment.

Henry ezredes még mindig mozdulatlanul feküdt. Óvatosan, finoman megérintette fekete zubbonyát. Nedves volt. Kigombolta. A fehér ing egy nagy darabon vörös volt alatta, és a folt egyre terjedt.

"Segítség, segítséget kell szereznem – gondolta Jemima kétségbeesetten. – Keresnem kell valakit... de nem hagyhatom itt." Lehúzta az ágyterítőt, és megpróbálta átkötni az ezredes mellét. Azután erőtlen nyomást érzett az ujjain. Henry ezredes a kezére tette a kezét. Ajkai mozogtak.

– Szegény Edith – suttogta. – Szegény asszony... – Jemima továbbra is kétségbeesetten próbálta elállítani a vérzést.

Henry ezredes ajkai még kétszer mozdultak meg, azután megszűnt minden mozgás. Először valami olyasfélét mondott: – Mindhalálíg... – Jemima nem hallotta tisztán, de remélte, hogy ezt mondja.

Végül újra azt mondta: – Szegény asszony. – Vagy inkább: – Szegény asszonyok...? – Sohasem fogja megtudni. Csak azt tudta, hogy Henry ezredes úgy halt meg, ahogyan élt – lovagiasan.

21. FELFÖLDI BÚCSÚ

Sok-sok idő múlva Jemima arra eszmélt, hogy valaki lassú léptekkel jön fölfelé a lépcsőn, és megáll fölötte. Fölnézett. Ossian Lucas volt az.

– Meghalt? – kérdezte.

Jemima bólintott. Az előbb odatette kis aranytükrét az' ezredes szájához. Nem látszott rajta lehelet. Akkor gyöngéden lezárta a szemét. Képtelen volt megszólalni.

– Baleset volt – mondta Ossian Lucas nagyon határozottan, és ránézett. – Véletlenül elsült egy puska. Nem szabad megfélemlenie erről. Elő kell kerítenünk Flanagan atyát, ő majd feladja az utolsó kenetet. – Azután halkabban ennyit mondott: – Megpróbáltam figyelmeztetni magát. Nem voltam bizonyos, de gyanítottam. És mégis képtelen voltam elhinni, hogy újra lesújt, mégpedig másodszor is ugyanúgy. – Hallgattak.

– De a külvilág szemében véletlen baleset volt és az is marad. – Az előbbi, határozott hangon megismételte: Nem szabad megfélemlenie róla. Zárjuk szorosra sorainkat! Védjük meg a családot! Ő is így akarta volna.

– Védjük meg a családot! Zárjuk szorosra sorainkat! – A könnyek fékezhetetlenül csurogtak végig Jemima arcán. – És *vele* mi lesz? – kezdte. – Ő tette, mindent ő...

– Ne beszéljen – kérte Ossian Lucas. – Most ne. Különben is: eltávozott. Örökre eltávozott. Megcsúszott a Szőke Vizesés sziklájánál, beleesett a tóba. A ködben, tudja. Clementina látni vélte, amint egyenest leugrott a szikláról. Ez, persze, képtelenség, de Clementina olyan könnyen képzelődik; Flanagan atya pontosan látta, hogy megcsúszott. Megpróbálta megmenteni. Tragikus baleset volt, akárcsak Henry ezredes halála. Ennyi az egész.

– Ennyi az egész – mondta Jemima tompán utána, mintha leckét magolna.

Nem várta meg Henry ezredes temetését. Pedig miután a szűnni nem akaró rendőrségi eljárás véget ért, és a nyomozás lezárult, családi temetést rendeztek.

– Ahogy papa szerette volna – mondta Ben. Most senki sem mert ellentmondani Bennek. Ben pedig percről percre tekintélyesebbé vált. Így azután dudaszóval fogják elsiratni majd az ezredest – valódi felföldi búcsúztatás lesz.

Lady Edithnek még nem volt meg a temetése, mert nem találták meg a holttestét. Jacobite hulláját Marjorie tavában, a vízesés alatt fedezték fel. A hűséges állat alighanem asszonya után ugrott, hogy kimentse. De a víz fekete mélysége nem adta vissza Lady Edith tetemét, és soha semmiféle holttestet nem találtak a vízben, amelybe beugrott, hogy elfelejtse, amit tett, hogy elveszejtse magát. Egyszer talán majd emléket állítanak neki a Szent Margit-templomban, vagy rávésik az ő nevét is Henry ezredes sírkövére. Erről is Bennek kell majd döntenie.

És Flanagan atya imádkozni fog érte is, mint ahogyan Henry ezredesért, és Leonie-ért, és Charles Beauregardért, és minden bűnös lélekért imádkozik.

Később majd, fejtegette Ossian Lucas Jemima Shorenak, amikor Invernessbe szállította, hogy elérje az éjjeli gyorsot, mítoszok keletkeznek. Fokozatosan benövik majd a mellőzött igazságot, mint a páfrány Eilean Faist.

– Állítom, hogy száz év elteltével Lady Edith tavának fogják nevezni.

Jemima úgy vélte, hogy minden bizonnyal igaza van. Egy évszázad alatt az önfeláldozó feleség és anya legendája lép majd a féltékeny, pénzsóvár gyilkos helyébe. Meghalt, hogy megmentse a férjét vagy valamelyik gyermekét.

Már meg is kezdődött a tudatos álcázás folyamata. Bármit gondolt is a rendőrség, nehéz volt megcáfolni a Beauregard család, a helyi pap, Flanagan atya, és Ossian Lucas, a helyi parlamenti képviselő egybehangzó vallomását.

– Szörnyű tragédiatorozat – mondta a kilbronnacki rendőrfőnök zordan, és később magas rangú tisztok ugyanezt a véleményt visszhangozták. De minthogy az ellenkezőjére nem akadt bizonyíték, a vizsgálat végül halálos végű balesetet állapított meg mindkettőjük eseté-' ben.

A törvényszéki halottszemle után Jemima megtáviratozta Cherrynek, hogy hálókocsin utazik haza, és szeretné, ha várnák (azok után az élmények után, amelyekről minden kétséget kizáróan részletesen beszámolt a déli sajtó – tönkrement, és kettős tragédiával végződött a családi piknik). De jobb szeretné, ha egy bérautó-vállalat diszkrét és névtelen sofőrje várná. Táviratából egyértelműen kiderült, hogy nem örülne Guthrie Carlyle figyelmisségének a nap ilyen korai órájában. Lesz még ideje Guthrie számára – aznap, majd később. Vagy talán másnap. De mindenképpen lesz ideje Guthrie számára az irodában, ha az új sorozatot

beszéli meg, valamivel korábban a tervezettnél, hisz hirtelen félbeszakította a szabadságát. Guthrie-val az a baj, hogy olyan fiatal. Vagy csak most érzi annak?

Nem hú csatlóst akart magának. Azt akarta... azt akarta volna... – félbeszakította a gondolatát. Az új sorozat – most minden erejét arra kell összpontosítani. Nem az alvás, hanem mindig is a munka oldotta meg az életét, ha összekuszálódott.

Mielőtt elhagyta a völgyet, még valaki kitüntette a figyelmével. Ben Beauregard látogatta meg ünnepélyesen a kastélyban, ahol Jemima átmenetileg menedéket talált. Bent is fiatalnak érezte, bár később meglepődve döbrent rá, hogy majdnem egyidősek.

Ben kerülő úton és elégánsan próbálta megtudni, vajon a figyelmeessége milyen fogadtatásban részesülne. Jemima ugyanilyen elégánsan értésére adta, hogy elutasításban. A beszélgetés végén Jemima megfontolás nélkül így szólt:

– Magának olyasvalakire lenne szüksége, akit elsősorban a birtok érdekel. Vagy legalábbis megérti ezt az érdeklődést. Én sohasem lennék képes rá – nem érezném, nem érteném meg. – Elhallgatott; azután halkabban megkérdezte: – Nem kellene egy kicsit törődnie Clementinával?

– Előbb-utóbb törődnöm kell vele – mondta töprengve Ben. Úgy látszott, nem keseríti el, hogy kosarat kapott Jemimától. Jemimának eszébe jutott a kastélybeli jelenet, amikor a lány “szép kis Clementina húgá”-val csúfolta Bent. “Végül törődni fog majd vele” – gondolta Jemima. Egyszer Rosalindához, a kisémmizett örökösnohöz hasonlította Clementinát. Rosalinda végül feleségül megy Orlandóhoz, a családi viszály másik áldozatához. Ez a Rosalinda megtalálta a maga Orlandóját. És boldogok lesznek.

Jemima Ben szép vonású, erőteljes, komor arcára nézett, amely annyira hasonlított az apjáéhoz, mégis annyira más volt. Ő legalább boldog lesz Clementinával és Clementina pénzével, meg a kastélyukkal. Lassacskán elhalványul majd a múlt emléke – Ben anyjának és Clementina bátyjának az emléke. Clementina boldog lesz, és gyerekei lesznek, talán egy fészekalja fiú, hogy a dolgok megismétlődjenek – annyira legalábbis boldog lesz, amennyire egy asszony lehet ebben a férfiak völgyében.

Ben azután azzal lepte meg Jemimát, hogy legalább *egy* nő nagyon boldog akar itt lenni.

– Rory és Hurrikán Sophie – hitte volna? Persze hétpecsétes titok, most még inkább, mint valaha. Az történt, hogy a rémesen sznob Cumberland hercegnő kis híján gutaütést kapott, amikor megtudta a hírt, márpedig ő rendelkezik a vagyon fölött, ami egyszer majd Sophie-ra száll a gazdag holland rokonoktól. Katolikus! Nem királyi vérből származik! Másodsülött! Elhatározták, hogy addig várnak, amíg Sophie nagykorú nem lesz. Hát akkor – csak annyit mondhatok, hogy Sophie még az anyjánál is makacsabb, és isten tudja, miért, egészen meg van kergülve Roryért, szóval merem állítani, hogy végül el fogja érni, amit akar.

Különben nekik akarom adni Eilean Faist. Bármilyen hihetetlen is, Rory tényleg ott akar lakni, azt mondja, gyerekkori álma, és hogy a múlt egyáltalán nem számít. Azt mondta, hogy az egész skót felföld tele van véres drámákkal; Eilean Faís semmivel se rosszabb, mint a többi. Én, gondolhatja – vetette közbe Ben –, belepusztulnék, ha ott kellene élnem. De azt hiszem, Hurrikán Sophie elüzi majd a Vad Sziget szellemeit...

Szóval, Rory végül is valóra váltotta az álmát. Ha egyféleképpen nem megy neki, eléri másképpen. És végig nyitva hagyta mind a két lehetőséget: nyilván végig tette a szépet a Puck-szerű hercegnőnek, és ugyanakkor vezette a romantikus Stuart-reakciónak, titkos követőinek az erőit. Még arra is képes volt, hogy mindkét felet boldoggá tegye ugyanazzal a vakmerő, bár üres gesztussal, hogy a Vörös Rózsa nevében fenyegetést intézzen Sophie hercegnő ellen. Az ezzel kiváltott sajtóvisszhangot mindkét oldal örömmel fogadta. Rendkívül elszánt, hogy azt ne mondjuk, célratörő ember. Vagy, ahogy Bridie Stuart mondta réges-régen: alapos.

– Flanagan atya elképzelése egy Eilean Faís-i misszióról igazán nem időszerű a jelen körülmények közötttette hozzá Ben könnyedén. – Azt mondtam neki, hogy amint lehetséges, teszek valamit az érdekében. – Jemimának azonban az volt az érzése, hogy Flanagan atyának sokáig kell még várnia a rég óhajtott misszió megalapítására.

Az invernessi állomáson újabb óriási, vörös betűs plakátot talált: “A Skót Felföld búcsúzik öfenségétől, Sophie-tól, Cumberland hercegnőjétől.” Ezúttal azonban sem a gyászoló Vörös Rózsa, sem holmi újonnan alakult Fekete Bogáncs nem akarta mégrongálni a plakátot.

Jemima Shore arra gondolt, hogy Sophie hercegnőtől eltérően, ő semmiképpen sem jön vissza a skót felföldre. De örült neki, hogy legalább

valakinek a számára Eilean Faís megőrizte és mindig is megőrzi csodálatos paradicsomi hangulatát.

Az ő szemében elveszett Paradicsom. Miközben hálókocsijában dél felé utazott, tudta, hogy elveszett a varázs, odavan örökre. Emlékezetében nem a napfényben fürdő Vad Sziget élénk, tiszta színei, hanem a sajnálat és veszteség másféle, sötétebb árnyalatai maradnak meg.

A Paradicsomot nem neki teremtették. Többé nem fogja keresni.

A hálókocsi himbálódzott és kattogott, a kocsi alatt a sínek mintha bonyolult francia négyest járnának, ami, bármilyen kimerült volt is, megakadályozta, hogy álomba zuhanjon. Egy idő múlva belenyúlt a táskájába, hogy elővegye a mindig nála lévő krimi. Ujjai váratlanul egy hideg kis tárgyba ütköztek, A zománctfedelű szelence volt, amelyet Henry ezredestől kapott a születésnapjára. Újra elolvasta a feliratot, amelyet két kis puttó emel a magasba: "Emlékezz rám!"

Igen, emlékezni fog rá. Jemima Shore markában szorongatva a kis dobozt, elaludt, és mire fölébredt Angliában, egészen fölmelegedett a hideg zománc. Jemima arca nedves volt: talán sírhatott álmában, pedig ez még sohasem történt meg vele.

Jemima Shore, a csinos angol tévésztár, idilli magányban, egy romantikus skót szigeten akarja eltölteni szabadságát. Ám mire megérkezik, a sziget - Eilean Faís - paradicsomi békéjét zord események dúlják fel. Leendő házigazdája nem várja a vasútállomáson - ugyanis hirtelen meghalt, még hozzá nem is egészen tisztázott körülmények között. És Jemima a Paradicsom helyett egy hamisítatlan skót felföldi vérbosszú kellős közepén találja magát... Antonia Fraser történész, író, közéleti személyiség - pihenésül azonban bűnügyi regényeket ír, hasonlóan mesteri színvonalon, mint "komoly" műveit, amelyek közül a Stuart Máriáról szóló nagyszabású történelmi esszét, a Mária, a skótok királynője-t, a magyar közönség is ismeri. A skót felföld tájának, népének, szokásainak - és az angol televíziós berkek zaklatott életének beható ismerete, a fordulatos meseszöveg, a romantikus skót táj és az életteljes figurák lenyűgöző olvasmánnyá teszik a Macbeth hazájában játszódó izgalmas, mai skót tragédiát.